

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

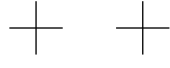
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2008/07 • 15 Şubat 2008 • 50 YKr

**Tersane,
TEKEL, TEGA...**

**Direne direne
kazanacağız!**

CMYK

İÇİNDEKİLER

Emekçiler gerici güçlerin peşine takılmayı reddetmelidir!	3
Emperyalist gericiilik gölgesinde dinci gericiilik ilerlemeyi sürdürüyor.	4
TÜSİAD–AKP ilişkileri ve kriz dinamikleri	5
Uzun çalışma süreleri ve işsizlik	6
Tersane işçileri insanca bir yaşam ve özgürlük istiyor!	7
TEGA direnişi saldırılara rağmen sürüyor.	8-9
Türban dalaşı ve üstü örtülen gerçek gündem - A. Deniz	10
Laik–anti laik çatışması neye hizmet ediyor?	11
4. Ticari Eğitime Karşı Gençlik Koordinasyonu toplanıyor!	12
İşçi ve emekçi hareketinden...	13
SSGSS saldırısı ve gelişen mücadele süreci üzerine Harb-İş Sendikası Anadolu Şube Başkanı Hüseyin Över ile konuştuk.....	14
SSGSS karşıtı faaliyetlerden.....	15
<i>TKİP II. Kongresi değerlendirmeleri...</i>	
Kadın sorunu ve sınıf içinde kadın çalışması / 2	16-19
Emekçi Kadın Kurultayı çalışmalarından...	20
Ev eksenli çalışma: Emekçi evlerine uzanan sömürü zinciri!	21
Nükleer santrallere hayır!	22
Fahişleştiren düzene çanak tutmak! A. Eylül	23
Kenya’da iğreti çözüm!	24
Savaş aygıtı NATO’nun 44. Münih Güvenlik Konferansı...	25
Köln’de “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” gecesi	26
Demokrasi mücadelesi mi, iktidar çekişmesi mi? - M. Can Yüce	27
Sitemizin Ocak ayı rakamları...	28
<i>Gündem, Devrimci Demokrasi gazetesi ve Sosyalist Barikat dergisi temsilcileriyle basına yönelik sansür üzerine konuştuk.</i>	29-30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2008/07 ● 15 Şubat 2008

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: info@kizilbayrak.netWeb: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org><http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Tuzla tersaneler, TEGA, Tekel... Bu üç alanda yaşanan eylem ve direnişler, dikkatlerin bu alanlara yönelmesini sağlamış bulunuyor. Sınıf hareketinin önümüzdeki dönem nasıl bir seyir izleyeceğinin işaretleri bu üç alandaki eylem ve direnişlerin tablosundan görülebilir.

Tersaneler cehennemi işçi kanı ve canı üzerine saltanat kuran asalak patronların cenneti adeta. İş cinayetlerinin gündelik bir hal aldığı bir bölge. Ancak umudun, direnişin ve diş diş mücadelenin dinamiklerinin de biriktirildiği bir alan. Tersane işçisi öfkeli, kararlı ve ölümlere sessizce boyun eğmeyen bir direngenliği bağrında taşıyor.

TEGA Mühendislik işçisi Ankara Sincan Organize Sanayi Bölgesi’nde bir ilk başarıyor. Onun içindir ki Sincan Organize Sanayi’nin asalak patronlar takımı hızla biraraya geliyor, TEGA işçinin direnme ruhunu ve mücadele kararlılığı daha baştan ezmek istiyor. Zira TEGA işçisinin sendikal örgütlenme başarısı tüm Sincan Organize Sanayi’nde yankısını bulmakta gecikmeyecektir. Onun içindir ki, eski “solcu” ve ancak şimdinin kan emicisi TEGA patronu, devletin kolluk güçlerini ve özel güvenlikçi denen çakal takımını TEGA işçisinin üzerine sürüyor, tehdit ediyor, kurşunluyor, gözaltına aldırıyor, grev kırıcı işçileri harekete geçirerek grevi bitirmek ve sendikal örgütlenme bilincini yok etmek istiyor.

Ancak TEGA işçisi yalnız değildir. TEGA işçisinin sesi-soluğu, coşkusu, mücadele kararlılığı, direnme ruhu anında sınıf kardeşlerinin dayanışma bilinciyle kuşanıp TEGA işçisine güç veriyor, sınıf kinini biliyor, kazanma azmini körüklüyor.

TEKEL işçileri geçtiğimiz aylarda değişik kentlerde binlerin katıldığı eylem ve mitingler gerçekleştirdiler. Önümüzdeki günlerde özelleştirme saldırısına karşı yeniden direniş ateşini harlayacaklar. TEKEL işçileri bir taraftan özelleştirme saldırısını püskürtmek için mücadelelerin sürdürerek geleceklerine ve onurlarına sahip çıkarken, diğer taraftan saldırı karşısında edilgen davranan işbirlikçi sendikal korucu takımına da gerekli yanıt vereceklerdir. Cevizli TEKEL işçileri geçtiğimiz haftalarda gerçekleştirdiği eylemde bunu ortaya koydular.

Sınıf hareketinin bu üç farklı cephedeki farklı kesitleri ortak bir eksene işaret ediyor. Sınıfın farklı bölükleri farklı alanlarda direnme ruhunu ve mücadele kararlılığını büyütüyorlar. Sermayenin kendi iç çatışmasında taraflaştırmaya çalıştığı işçi ve emekçiler, kendi gerçek

zeminlerinde taraflaşarak yanıt vermelidir.

Sınıfın direnen bölüklerinin yalnız kalmaması, sınıf dayanışmasının ve kardeşliğinin büyütülmesi bugün en acil ve en büyük ihtiyaçtır.

Sınıf devrimcileri kendi cephelerinden bu ihtiyaca yanıt vermek için tüm çabayı ortaya koymakla yükümlüdürler.

* * *

17 Şubat ve 24 Şubat tarihlerinde iki ayrı kentte Emekçi Kadın Kurultayları gerçekleştirilecek. İzmir’de bu Pazar gerçekleştirilecek Çiğli İşçi Kurultayı açık ki daha dar sınırlar içinde gerçekleştirilecek bir etkinlik olacaktır. Ancak anlamlı bir birikim ve deneyime dönüşeceğinden kuşku duymuyoruz. 24 Şubat’ta İstanbul’da gerçekleştirilecek Emekçi Kadın Kurultayı, sınıf çalışmamızın bu alanında yeni ve ileri bir pratiğinin örneği olacaktır.

Sınıf devrimcileri, tüm alanlardan çalışmamızın bu yeni örneklerini izlemek, deneyimlerinden en etkin biçimde yararlanabilmek için bu etkinliklere katılmalıdır. Hem politik katkı hem de katılım yönünden güçlendirici tüm çabalar, bu alandaki çalışmamızı sağlam bir temele kavuşturacaktır.

H. Fırat
Tasfiyeci sürecin son aşaması:
Parlamentarizm

H. Fırat
Seçimler
ve sol hareket

Kitapçı ve bayiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Emekçiler gerici güçlerin peşine takılmayı reddetmelidir!

İşçi sınıfı ve emekçilerin gündemi saldırı furyasına karşı direniş olmalıdır!

TBMM Genel Kurulu'nda 9 Şubat'ta yapılan ikinci tur oylamada, 103 ret oyuna karşılık 411 oyla kabul edilen kanunla türbanın yükseköğretimde serbest bırakılmasının yolu açıldı. Dinci-gerici AKP ile ırkçı-faşist MHP ortaklığıyla kabul edilen yasa, cumhurbaşkanı tarafından onaylanırsa, dinci gerici önemli bir mevzi kazanmış olacak. Tabii dinci gericiğin Çankaya tepesini denetlediği gözönüne alındığında kanunun onaylanma ihtimali yüksektir. Nitekim bazı üniversiteler şimdiden kapılarını türbanlı öğrencilere açmış bulunuyor.

Dinci-gerici cephenin bu adımıyla türban etrafında dönen tartışma daha da alevlenirken, destekçilerini sokaklara çıkaran taraflar kararlılık gösterisinde bulundu. Ancak gerici güç odakları arasındaki bu çatışmada dinci-gerici cenahın üstünlüğü ele geçirdiği gözlenmektedir. Irkçılık histerisi yayıldığına faşist partiyle aynı kulvarda buluşan "sol kılıklı" milliyetçiler şaşkınlık içinde görünmektedir. Zira AKP, faşist partinin desteğini alarak taarruza geçmiştir.

Bu gelişmeler, faşist partinin kendilerine yaklaştığını savunan "sol kılıklı" milliyetçilerin foyasını ortaya çıkarmıştır. Olaylar gösteriyor ki, faşist parti yerli yerinde dururken, bu çevreler faşist partiye yaklaşmıştır. Perinçekçi İP'in MHP'yle ittifak kurmasında olduğu gibi, faşist parti bir kez daha onları hayal kırıklığına uğratmıştır. Zira bu ülkede hem faşist cenah dinci gericiğe yakın olmuş hem dinci-gerici cenah ırkçılıkla malul olmuştur. AKP-MHP ittifakının bu kritik evrede kolaylıkla sağlanması, büyük ölçüde bu doku yakınlığıyla da ilgilidir.

Laikliğin bekçisi olduğunu öne süren cenahı asıl güçsüz kılan ise generallerin son günlerdeki suskunluğudur. Dinci-gericiliği denetim altında tutmak için "postmodern darbe" yapan, "e-muhtıra" yayınlayan generaller, son gelişmelerle pek ilgili görünmüyorlar. İkinci NATO ordusuna "ilerici" payeler biçen, dahası bu fanteziye inanarak "postal"dan medet umanların derin bir düş kırıklığına yuvarlandıkları kesin.

Kürt halkı üzerine bomba yağdırmakla meşgul olan Amerikancı generaller ile "türbana özgürlük" için cihat açan Amerikancı AKP'nin zımni bir anlaşmaya varmış olmaları ihtimal dışı değildir. Zira Tayyip Erdoğan ile Genelkurmay İkinci Başkanı'nın geçen Kasım ayında Beyaz Saray'da huzura çıkmasından sonra taraflar arasındaki çatışma belli bir dengede tutulmuştur. Bu koşullarda tarafların bazı konularda karşılıklı tavizler vermesine dayalı, yeni dengeleri gözetken zımni bir anlaşmaya varmaları önünde bir engel görünmüyor.

Taraflar arasında zımni bir anlaşma sağlanmış olsa bile, gerici güç odakları arasındaki çıkar çatışmaları devam edecek, emekçiler yine cenahlardan birinin peşine takılmak istenecektir. Bu arada bazı sol kurum ya da çevrelerin dinci-laik çatışmasında dolaylı da olsa taraf olma eğilimi sergilemeleri, kafa karışıklığının daha da artmasına hizmet edecektir.

Hem türban savunucusu hem türban karşıtı kesimler farklı çevrelerde taraftar bulabilmektedir. Dinci gericilerle onlara yedeklenenler türbanı savunmanın özgürlüğü savunmak olduğunu öne sürerken, karşı cepheye olanlar ise, türbana karşı

çıkmanın laik-demokratik kazanımlara sahip çıkmak anlamına geldiğini iddia ediyor.

Tarafların tartışmalarında işçi sınıfına, emekçilere, ezilen Kürt halkına yer yoktur. Ekonomik-sosyal kazanımların gaspına, demokratik hak ve özgürlüklerin tırpanlanmasına ses çıkaran olmadığı gibi özelleştirme saldırısına karşı çıkan da yok. Sendikalaştıkları için patronların bekçi köpekliğini yapan kolluk kuvvetlerinin saldırısına uğrayan işçilere destek veren taraf olmadığı gibi, Kürt halkının tepesine bomba yağdırılmasını da hep birlikte alkışlıyorlar.

Bunun böyle olması taraflar adına kaba bir riyakârlık gösterisi yapıldığını ortaya sermekle birlikte, şaşırtıcı değildir. Zira bu bilinçli bir sınıfın, burjuvazinin tüm kesimlerinin kölelik ve yağma düzeni kapitalizmi savunma içgüdülerinin kaçınılmaz sonucudur. Onlar özgürlüğü de demokrasiyi de kendileri için istiyorlar. Yani emekçilerin ürettiği artı-değerin yağmasından daha büyük bir pay alma özgürlüğü peşindedirler.

Biliniyor ki, kapitalistler için sömürde sınırsız özgürlük olduğu yerde, işçi sınıfı ve emekçiler için kölelik vardır. O halde, en basit demokratik hakkı kullanma özgürlüğü bile, ancak emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarına nasıl yansıdığına bakılarak ölçülebilir. Diğer bir ölçüt ise, işçi sınıfıyla ezilenlerin davasını savunan siyasi güçlerin, yani devrimci hareketin faaliyet yürütme özgürlüğüyle ilgilidir. Bu ölçüt üzerinden bakıldığında, ne dinci-gerici cenah ne postaldan medet uman ancak hayal kırıklığına uğrayan "laik" cenah demokratır. Zira taraflar, hem işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarının giderek kötüleşmesine yol açan neoliberal saldırıya destek veriyor, hem de devrimcileri "terörist" kategorisine yerleştirip her tür haktan mahrum bırakılmasını savunuyorlar.

Genelde işçi sınıfı, daha özel planda ise sınıfın ileri kesimleri bu sahte ikilemi reddetmelidir. Taraflardan birinin peşine takılmak, işçi sınıfının cellatlarının hizmetine girmekten başka bir anlam taşımayacaktır.

Taraflardan biri sömürü ve köleliğe karşı direnmeyi değil avuç açmayı önerirken, öbürü ırkçı-şoven zehirle işçi sınıfının birliğini parçalamaya

gayret ederek aynı amaca hizmet ediyor.

Biri dinsel aidiyeti öne çıkarırken, diğeri ulusal aidiyeti öne çıkarıyor. Yani her iki taraf da, işçi sınıfının sınıf kimliğinin, sınıf aidiyetinin yozlaştırılması için uğraşıyor. Demek oluyor ki, taraflar hem işçilerin birliğini baltalamaya hem de haklar arası kardeşliği yıkmaya çalışıyorlar.

Unutmamak gerekir ki, bu uğursuz çabaları bilinçli olduğu kadar planlıdır da. Çünkü onlar başka bir dünyanın, kapitalizmin kokmuş karanlıklar dünyasının mensuplarıdır.

İşçi sınıfıyla ezilenler, asalak kapitalistlerin ve onlar adına siyaset yapanların peşine düşmekten özenle kaçınmalıdırlar. Bunun yolu kendi sınıfının davası uğruna mücadele etmeyi başarmaktan geçiyor. Egemenler karşımıza iki gerici bayrakla çıkıyorlar. Onları elimizin tersiyle itmek, işçi sınıfı ve emekçilerin kızıl bayrağı altında birleşerek yanıt vermek gerekiyor.

Sömürücü sınıflardan ya da onların çıkarlarını temsil eden düzen partilerinden medet ummak, egemenler arası çatışmada bir tarafın kuyruğuna takılmak, tam bir aymazlık olacaktır. Böylesi bir aymazlığın yaratacağı sonuç ise kölelik içinde çürümek olabilir ancak.

Elbette işçi sınıfı ve emekçilerin en azından öncü bilinçli kesimleri, egemenlerin kurduğu bu tuzakların farkındadır. Fakat saldırıların boyutu göz önüne alındığında, farkında olmak yetmez. Bu bilinci emekçiler arasında alabildiğine yayarak eylemli mücadeleye kanallı etmek gerekir.

Sınıf devrimcileri, başlayan bahar sürecini bu bilinci işçi sınıfıyla emekçilere taşımanın bir olanağına çevirebilmelidirler. İşbirlikçi sermaye iktidarının ekonomik-sosyal, ideolojik-politik saldırısının hedefindeki emekçiler saldırılara karşı mücadelenin öznesi haline getirilebilmelidirler. Bu amaçla emekçileri uyarmak, bilinçlendirmek, örgütlemek, daha da önemlisi eylemli mücadelenin asli unsurları haline getirmek büyük bir önem taşımaktadır. Hem düzenin pervasız saldırılarına karşı etkili bir yanıt vermek hem de devrim ve sosyalizm davasını güçlendirmek, bu alanda sağlanacak başarıyla bağlantılı olacaktır.

Türban davasında bir perde daha kapandı...

Emperyalist gericilik gölgesinde dinci gericilik ilerlemeyi sürdürüyor

Ankara Meclis’indeki türban maratonu sona ererken, Ankara sokaklarında laiklik maratonu vardı. Parmak hesabına vurulduğunda, meclisteki maratonun sonucu daha baştan biliniyordu. Bilinen oldu, maratonu dinciler kazandı. Sokaktaki maratonda ise ne parmak hesabı ve hatta ne de kelle hesabı yapılmadığına göre, ortada kazanan da kaybeden de yok. Zaten sokaktaki maratona katılanlar, meclis galiplerinin aksine, ne istediklerinden ve neye dayanarak istediklerinden pek emin değiller.

Meclistekiler, son derece bilinçli ve planlı bir “harekat”ın uygulayıcıları. Bu harekatı yürütürken dayandıkları gücün karşısında “Anayasa’nın değiştirilemez maddeleri”, “cumhuriyetin değişmez ilkeleri”, “Anayasa Mahkemesi” türünden engellerin çok fazla bir engel teşkil etmeyeceğini biliyorlar. CHP ve yandaşlarının ve sokağa taşan “laikçi” muhalefetin, yürütülen hareketin adını telaffuz etmekten kaçındığı açıktır. Zaten, tam da bu kaçınmadır ki, hareket karşıtlarını tereddütte bırakmak suretiyle zayıf düşürmektedir.

ABD’de planlanan ve içerdeki uşakları eliyle uygulamaya konan bu planın adı ne türban harekatıdır, ne de bu türban çıkışıyla başlamıştır. Geçmiş “yeşil kuşak” projesine kadar dayanan, sonrasında “ılımlı islam” adıyla pazarlanan hareket kapsamında ülke, adım adım dinciliğe, dinci politikaya teslim edilmiştir. Teslim edilmesini isteyen ABD’dir, ancak teslim edenler, çok iyi bilindiği gibi, başta 12 Eylül’ün cuntacı generalleri olmak üzere, TSK’dır. ABD’de planlanan her önemli hareket, öncelikle TSK’nın kabul ve onayından geçmektedir. Zaten, her darbesine gerekçe yaptığı üzere, “Cumhuriyet’in koruyucu/kollayıcı” gücü ordudur.

Seçim öncesi alevlenen benzer tartışmalar sırasında düzenlenen Cumhuriyet Mitingleri de, bu “koruma/kollama” görevine, sokakta da çok fazla sayıda inanan bulunduğunu göstermişti. Daha doğrusu, sokağa dökülen yüzbinler neye inanacağını çok fazla bilmese de, miting düzenleyicilerinin, sunucularının, propagandistlerinin sergilediği tutum, orduya güvenmek, sırtını orduya dayamak, darbe kıskırtıcılığı yapmak ve benzerinden ibaret oldu.

Ancak bu aynı süreç, dinci Başbakan’la laikçi Genelkurmay İkinci Başkanı generalin, Bush’un karşısına elele çıkmaları, efendinin direktiflerini birlikte ezberlemeleri olayına da tanıklık etti. Dolayısıyla, sokaktaki “cumhuriyetçi”ye ezberletilmeye çalışılanlar da böylece bozulmuş oldu.

Dün bozulan bu ezber bugünün türban mitinglerine de birebir yansımış bulunuyor. Sadece sokağa dökülen sayısını değil, dövizlere, söylemlere iliştirilen sloganları da etkilemiş görünüyor bu durum. Artık miting düzenleyicileri eskisi kadar ordu şakşakçılığı, darbe çığırtkanlığı yapmıyor. Hele hele, türban aşamasında MHP’nin de harekate açıktan katılmasıyla, MHP propagandası da tümünden unutulmuş görünüyor.

Mitinglere katılımın düşüklüğünde, bu MHP

firesinin de belirli bir payı bulunduğunu gözardı etmemek gerekiyor. Ancak bu pay da, tıpkı TSK payı gibi “laikçilerin inançlarındaki” aşınmayı anlatıyor. Yoksa, mitinglere katılan MHP’li sayısını değil.

Gelişmeler, TSK’nın Cumhuriyet değerlerinin “yılmaz bekçisi” olmadığını yanısıra, MHP milliyetçiliğinin de “milli” olmadığını açık seçik göstermiş bulunuyor. TSK, ABD emperyalizminin direktifleri doğrultusunda, “Laik Cumhuriyet”ten “ılımlı İslam Cumhuriyeti”ne geçiş operasyonunun; Milliyetçi MHP de, aynı doğrultuda “milli” değerler sahtekarlığını bir yana bırakıp, emperyalist hedeflerin uygulayıcısı olmuştur.

CHP’ye gelince... O kitlelerin gözünde çoktan teşhir olmuştur, hiçbir konuda herhangi bir inandırıcılığı kalmamıştır.

Şimdi sokaktaki insan -ki çoğu emekçidir- modern değerlere bağlılıkta, onları korumakta nereye, kime, hangi güce inanacak, dayanacaktır?

Başka bir deyişle, emperyalist stratejilere ve içerdeki uygulayıcılarına rağmen İslami gericiliğe teslim olmamakta direnen, çağdaş bir ülke, çağdaş bir toplum istemini çeşitli biçimlerde ifade etmeye

çalışan kitlelerin bu talebi, nasıl, kimin tarafından karşılanabilir, çağdaş bir ülke ve toplum nasıl, hangi güç veya güçler tarafından yeniden kurulabilir?..

İslami gericiliği her düzeyde kullanan, Türkiye halkına, bölge halklarına dayatan, içerdeki işbirlikçileri eliyle zorla uygulatan (12 Eylül bu zorun en tipik örneklerinden biridir) Amerikan emperyalizminin emir ve baskılarına boyun eğmeyecek bir iktidar gücü olmadan, dinci ve her türlü gericiliğe karşı mücadelenin kalıcı bir başarıyla sonuçlanamayacağı açıktır. İktidar gücü, emperyalist gericiliğin de işbirlikçisi konumundaki burjuva gericiliğin elinden alınmadığı sürece, ileri/ilerici her hareket bu iktidarın zor aygıtları aracılığıyla bastırılmaya devam edilecektir.

Modern bir Türkiye isteyen sokaktaki insan, bunu gerçekleştirebilecek tek ilerici sınıfın, işçi sınıfının iktidar mücadelesine destek vermek zorundadır. Emperyalist dayatmalar ancak onunla hiçbir göbek bağı bulunmayan proletarya iktidarı tarafından reddedilebilir. Modern bir toplum, ona en çok ihtiyacı olan işçi ve emekçi kitleler tarafından inşa edilebilir.

Türbana ilişkin eylemlerden...

“Türbanla örtülmek istenen ülkenin gerçek gündemidir!”

Alevi örgütleri ve KESK’ten türban eylemi

9 Şubat günü Konak Sümerbank önünde toplanan KESK Şubeler Platformu ile Alevi Bektaşî ve Yöre Dernekleri Platformu bileşenleri, türbanın üniversitelerde serbest bırakılmasını sağlayan yasayı protesto ettiler. Eyleme yaklaşık 500 kişi katıldı.

İlk açıklamayı KESK dönem sözcüsü yaptı. Açıklamada, din ve vicdan hürriyetinin türban tartışmalarına indirgendiği, halkın temel ihtiyaç maddelerine birbiri ardına zamlar yağdığı, SSGSS ile halkın sağlık ve güvenli gelecek hakkının gaspedildiği bir süreçte ülke gündeminin “türban” tartışmalarına boğulduğu ifade edildi.

Ardından Alevi Bektaşî ve Yöre Dernekleri Platformu adına konuşma yapıldı. Devlet bütçesinin önemli bir kısmının sadece bir kesime hizmet veren din işlerine kullanıldığı dile getirildi. Hastane sayısının 1220, sağlık ocağı sayısının 6300, doktor sayısının 77 bin, öğretmen açığının 220 bin, okul sayısının 67 bin olduğu bir ülkede, 90 bin cami ve 100 bin kadrolu imamın bulunduğu, böyle bir ülkede laiklikten, eşitlikten, adaletten söz etmenin imkânsız olduğunu ifade edildi.

Eylemde “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Katil ABD, işbirlikçi AKP!”, “Parasız sağlık, parasız eğitim!”, “Türkiye laiktir, laik kalacak!”, “Eğitim haktır satılamaz!”, “Türkiye laik değildir, laik olacak!” sloganları atıldı. Eyleme TKP, Yurtsever Cephe, HKP destek verdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Bursa’da türban protestosu!

9 Şubat günü KESK Bursa Şubeler Platformu, TMMOB, Bursa Tabip Odası ve DİSK Güney Marmara Temsilciliği tarafından, Heykel-AVP tiyatrosu önünde, türban üzerinden yaratılan suni gündeme karşı bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı basın açıklamasında, AKP ve MHP’nin türbanı demokrasi ve vicdan özgürlüğü adına gündeme taşıdığı belirtildi. Ülkenin özgürlük sorununun türbana indirgendiğine değinilerek, zorunlu din derslerini kaldıran, Diyanet’in durumunu gözden geçiren, Alevilerin taleplerini dikkate alan bir yaklaşımla din ve vicdan özgürlüklerinden söz edilebileceği söylendi.

“Toplumu ayırıştıran türban düzenlemesi geri çekilmelidir!”, “2 milyon kamu emekçisi grev hakkı istiyor!”, “Özgürlük, özerk demokratik üniversiteyle gelir!”, “Türbanla örtülmek istenen ülkenin gerçek gündemidir!” dövizlerinin taşındığı eylemde “Gerici faşist eğitime hayır!”, “Türban bahane, kamplaştırma şahane!”, “Gerici faşist kadrolara hayır!”, “İnsanca yaşam, demokratik Türkiye!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

TÜSİAD–AKP ilişkileri ve kriz dinamikleri

Tekelci sermayenin örgütü TÜSİAD bir dönemdir hükümete “uzun süredir ertelenen ekonomik reformlara yeni bir ivme” kazandırması talimatını vermektedir. 2007 yılını siyasal çalkantıların damgasını vurduğu bir kayıp yıl olarak değerlendiren TÜSİAD, dünya ölçeğinde bir ekonomik durgunluk yaşandığı tespitine de dayanarak, “yapısal reformlar” için 2008’de acilen harekete geçilmesini istiyordu.

Sermaye hükümeti 2008’in başında yeni bir “reform” paketini açarak, TÜSİAD’ın bu istemini yanıtladı. Bu “reform” paketi, daha öncekileri de katlayan ve onların yarım bıraktıklarını da içerecek ölçüde kapsamlı bir yıkım paketi idi. Başta TEKEL olmak üzere elde kalmış son KİT’lerin özelleştirilmesi, emekçilerin sosyal güvenlik ve emeklilik haklarının yanı sıra burjuvazinin özel önem verdiği kıdem tazminatının gaspını da içerecek biçimde çalışma koşullarını tam olarak esnetecek önlemlerin alınması gibi saldırılar, bu yıkım paketinin belli başlı maddelerini oluşturuyordu. İşçi ve emekçilerin ellerindeki son kazanımlar altın tepside burjuvaziye sunulurken, üstüne bir de yağlı bir teşvik ve vergi indirimi paketi ikram ediliyordu.

AKP hükümeti 2008’e tekelci burjuvazinin talimatını harfiyen yerine getirme kararlılığıyla girerken, işçi ve emekçiler cephesinden de bu saldırı dalgasına karşı mücadelenin sorunları ve görevleri gündemdeydi. Bundan dolayı Ocak ayı işçi ve emekçi eylemleriyle geçti. SSGSS Yasa Tasarısı’na karşı başta İstanbul olmak üzere birçok kentte yerel platformlar oluşturuldu ve bu platformlar bir dizi eylem gerçekleştirdiler. İşçi ve emekçilerin geniş bölükleri henüz mücadele sürecine katılmamakla birlikte, saldırılar karşısında belli bir duyarlılık kazandılar. Diğer yandan, özelleştirmenin ilk hedeflerinden TEKEL’de bir dizi işçi eylemi gerçekleşti. Fabrikalarda dışavurulan mücadele kararlılığı, merkezi eylemleri de zorladı. Yıllara yayılan ekonomik ve sosyal saldırılarla çalışma koşullarının iyice ağırlaşması, yıkım ve sefaletin derinleşmesi karşısında birçok fabrikada gerçekleşen direniş ve grevler de bu hareketliliğe eklendi. Bu tablo, uzun süredir kendini ortaya koyamayan sınıf hareketinin yerinden kımıldamaya başladığını göstermekte, gerek hükümetin, gerek burjuvazinin ve gerekse de sendika bürokratlarının rahatsızlıklarını büyütmekteydi. Yanısıra düzenin iç gerilimlerinin gölgesinde kalan, şovenizmle perdelenen emek-sermaye çelişmesini görünür hale getirmekte, en azından yolunu temizlemekteydi.

Ancak, gelişmeler bu yönde bir seyir izlerken, bir anda türban konusu öne sürüldü ve siyasal süreç başka bir yön kazandı. Ağır ekonomik-sosyal saldırıların hazırlıkları kendi seyrinde devam ederken, gündemdeki yerini kaybetti. Türban tartışmasıyla bu saldırılara karşı verilen mücadele ve tepkiler boğuldu. Böylelikle AKP hükümeti ağır sosyal yıkım saldırısının yarattığı toplumsal öfkenin hedefi olmaktan kurtulmuş, özellikle de dini kullanarak işçi ve emekçilerin özellikle geri bilinçli kesimleri üzerinde kurduğu etkiyi korumuş ve güçlendirmiş oldu.

Bu durum her şeyden önce, AKP’nin tekelci burjuvazi adına yürütmeyi planladığı saldırı programının geleceği açısından büyük bir olanak anlamına gelmektedir. Ancak buna karşın TÜSİAD, türban konusunun gündeme getirilmesini, kendi

ekonomik ve siyasal ihtiyaçları açısından öncelikli görmediğini açıkladı ve hükümet üzerinde beklentilerini karşılamak için harekete geçmesi yönündeki basıncını arttırdı.

TÜSİAD’ın bu baskısı, türban manevrasının saldırıların uygulamaya sokulmasında sağladığı avantajları yadsıyor olmaktan gelmiyor kuşkusuz. TÜSİAD elbette bunun bilincinde. Bununla birlikte, TÜSİAD’ın dinci partiyi kullanma tarzı ve onu kullanmanın karşılığı olarak tanıdığı sınırlar belli. TÜSİAD, dinci partinin işçi ve emekçilerin geniş kesimleri ile ara katmanlar üzerinde sahip olduğu siyasi gücü tepe tepe kullanmak istiyor ve kullanıyordu. Bunun karşılığında ise AKP’nin arkasında duran ve onun hükümet olmaktan gelen ayrıcalıklarını kullanarak devlet ihaleleriyle büyük servetler edinmekte olan burjuvaziye engel olmuyordu. İşçi ve emekçilere yöneltilen neoliberal saldırganlıkta ortaklaştıkları ve aralarında yağma ve pazarın bölüşülmesinde belli bir denge oluşturdukları ölçüde bugüne kadar bu ilişki bir biçimde sürdürülmekteydi.

Öte taraftan, “ılımlı İslam modeli”nin gereği olan ve daha çok ülke dışında icra edilen politik uygulamalar dışında, tabanının ana beklentisi olan türban ve benzeri, düzenin yerleşik değer ve geleneklerine rengini verecek girişimlerde bulunmamak AKP’nin önüne bir kırmızı çizgi olarak konulmuştu. AKP, cumhurbaşkanlığı seçimlerine kadar kendisi için konulmuş bu çizgilere büyük ölçüde uydu. Ancak cumhurbaşkanlığı seçimlerinde tabanın basıncı belirleyici oldu ve düzenin iç dengelerini sarsma pahasına bu çizgilerde önemli gedikler açıldı. Fakat bu süreç AKP’nin tabanı üzerindeki etkisini güçlendirip toplumun geniş kesimleri üzerine de yaymasıyla sonuçlandığı ölçüde, tekelci burjuvazi için AKP’nin kullanım ömrünü uzatmış oldu. Bu yeni durum üzerinden tekelci burjuvazi, AKP’yi belirlediği sınırlarda kullanmak üzere hazırlıklarını yaptı, beklentilerini ortaya koydu ve 2007’de kaybettiklerini 2008’de fazlasıyla almak üzere hesaplarını yaptı.

Ancak tekelci burjuvazinin hesapları çarşıya uymadı. Daha önce tabanı tarafından sıkıştırılmak pahasına tekelci burjuvazinin hizmetinde sınır tanımadan çalışan AKP, bu kez tabanının büyük ölçüde oyulmasıyla sonuçlanacak bir saldırı programını uygulamaya geçmeden önce bir siyasi ödün koparmanın hesabını yaptı. Bir yerde de, ağır yıkımın faturası kendisine kesilerek bir tarafa atılmak tehlikesinin kuvvetli bir ihtimal olduğu bir dönemde en azından avans alma yoluna gitti. Bir kez daha tekelci burjuvazi ve ordunun kırmızı çizgilerini zorlamak pahasına türbanı sahneye sürdü. Böylece tekelci burjuvazinin kendisine muhtaç olma durumundan yararlanmak istedi.

AKP’nin bu tutumu karşısında tekelci burjuvazinin esneme ve sineye çekme olanaklarının son derece dar olduğunu söylemek gerek. Bu darlık, siyasal alandan çok ekonomik alanda yaşanan gelişmelerle ilgili. AKP yeni palazlanmış bir sermaye çevresiyle etle tırnak gibi iç içe. Bu yeni palazlanmış burjuva güçlerin tekelci burjuvazinin geleneksel çekirdeği ile karşı karşıya gelememiş olması, daha çok ekonomideki nispi büyüme koşullarının sağladığı imkanlardan dolayıdır. Oysa, Türkiye kapitalizminin oldukça kırılğan yapısıyla ilk adaylarından olduğu küresel kriz ve çöküş dalgasının ağırlığının hissedildiği

bugünlerde, bu hassas işbirliğinin bozulması kaçınılmaz olacaktır. Zira kriz dönemleri, işçi ve emekçiler üzerindeki yıkımın ve sefaletin katlanması anlamına geldiği gibi, burjuva saflarda ayakta kalmak için çetin bir mücadelenin sürdüğü dönemlerdir de aynı zamanda. Bundan dolayı tekelci burjuvazi bir yandan AKP’yi kullanmak isterken, diğer taraftan onun İslami kimliği ile birlikte arkasındaki sermaye güçlerini hedef alan bir mücadeleyi yürütmek isteyecektir. Bu da önümüzdeki dönemde gerek ekonomi alanında ve gerekse de siyaset sahnesinde oldukça çalkantılı ve kavgalı günlerin yaşanacağını göstermektedir. Zira, mali-ekonomik temeldeki çatışma, siyasal araç ve mevzilere dayanılarak yürütülecektir.

Bugün AKP eliyle kurulu devlet düzeninde önemli siyasi mevziler kazanmakta olan burjuva güçler, şimdiden sertleşmesi muhtemel bu gerici sınıf kavgasında önemli avantajlar sağlamış bulunmaktadır. TÜSİAD’ın bugün çeşitli biçimlerde ortaya koyduğu rahatsızlığı önemli ölçüde buradan da kaynaklanmaktadır.

Yapısal bir kriz içerisinde bulunan düzen bir kez daha “kolay başarının sınırları”na gelip dayanmış bulunmaktadır. Ekonomide ve siyasette -içeride ve dışarıda- oldukça çalkantılı ve çatışmalı bir dönem onu bekliyor. Düzen, küresel bir ekonomik ve mali krizin dalgalarıyla yüzyüzedir ve artık böyle bir kriz dönemini karşılayacak siyasal istikrardan da yoksundur. Kendi içerisinde bölünmüştür ve bu bölünme olası ekonomik krizle birlikte derinleşebilecektir. Mevcut siyasal gerilimlerin gerisinde, düzen güçlerinin hesaplarını bu zorlu çatışmalı günlere göre yapıyor olmalarının önemli bir payı vardır.

Elbette, işçi sınıfının bir siyasal-toplumsal güç olarak sahneye çıkamaması durumunda, burjuvazi bugüne kadar olduğu gibi bu krizi de yönetmeyi başarabilir. Yeni bir güç dengesi üzerinden kendi arasında görece bir iç uyum sağlayabilir. Şovenizm ve dinsel gericilik gibi silahlara dayanarak, işçi ve emekçilere krizlerinin faturasını ödetip yoluna devam edebilir.

İşçi ve emekçilerin, öncelikle öncü devrimci güçlerinin sürece bu gözle bakmaları, politik-pratik hazırlıklarını buna göre yapmaları büyük önem taşımaktadır. Eğer bu hazırlıklar hakkıyla yapılabilirse, düzenin krizi derinleştirilebilir ve onu temellerinden sarsmak mümkün olabilir.

Sermaye işsizlik sopası ile kölece çalışma koşullarını dayatıyor...

Uzun çalışma süreleri ve işsizlik

Kapitalist sistemde işsizlik, kaynağını sistemden alan yapısal bir sorundur. Dolayısıyla işsizlik sorununun köklü bir biçimde çözülmesi imkansızdır. Üstelik kapitalist sistemdeki egemen güç olan sermaye sınıfı, işsizlik sorununu çözmek gibi bir niyetten de yoksundur. Zira bir işsizler ordusunun varlığı sermaye sınıfının tercih ettiği bir durumdur. Sermaye bu işsizler ordusunu kullanarak, fabrikalarda çalışanlara sokakta işsiz gezenleri göstererek, onları bu yolla sindirip korkutarak pek çok saldırı politikasını daha kolaylıkla hayata geçirme imkanı bulmaktadır. Onun bu konuda tek dikkat ettiği nokta, işsizliğin kendi başını ağrıtmayacak sınırlar içinde tutulmasıdır.

Yinelemek gerekirse, sermaye işsizlik sopasını kullanarak işçi ve emekçilerin kölece çalışma koşullarına, düşük ücretlere, hak gasplarına, uzun çalışma saatlerine sessizce katlanmalarını sağlamaktadır. Bu bize, işsizlik sorunu ile sınıfın ve emekçilerin yaşadığı bütün diğer sorunlar, yüzyüze kaldığı saldırılar arasında çok güçlü bir bağ olduğunu göstermektedir.

Gerçekten de işsizlik sorunu bugün bu kadar yaygın ve ürkütücü bir hal almış olmasa, sermaye ne hak gasplarını ne de kölece çalışma koşullarını bu denli pervasız bir biçimde dayatabilirdi. Tersinden de aynı şeyi söylemek mümkündür; sermayenin düşük ücret politikalarına, hak gasplarına, giderek daha da kötüleşen çalışma koşullarına, uzayan çalışma saatlerine karşı işçi sınıfı cephesinden az-çok etkili bir direnç gösterilebiliyor olsaydı, işsizlik sorunu bu kadar yaygın ve yakıcı bir sorun halini almazdı. Bu soyut bir öngörü değil. Tam tersine yaşanan somut durumun en açık şekilde ortaya koyduğu bir gerçek.

Geçtiğimiz günlerde Hak-İş Sendikası tarafından yayınlanan bir rapor, işsizlik ve uzun çalışma saatleri arasındaki yakın ilişkiyi bir kez daha gündeme taşıdı. “İşsizlik Kısılcacında Modern Kölelik: Fazla Çalışma” başlıklı rapor, medyada “Türkiye’de işçiler modern köle”, “Türk işçisi Avrupalı’dan çok çalışıyor” gibi başlıklarla yer aldı. Hükümetin işçi sınıfı hareketi içindeki kolu olarak davranan Hak-İş’in bu türden raporlar yayınlamasının pek alışılmış bir şey olmadığını belirtelim ve raporun içeriğine göz atalım.

Raporda işsizliğin patronlar tarafından çalışanlara karşı bir tehdit unsuru olarak kullanıldığı, kapasite ve üretim artışının işçi sayısı arttırılarak değil mevcut işçiler daha fazla çalıştırılarak karşılandığı saptanıyor. Bu sayede işçilere yasal süreleri hayli aşan fazla çalışmalar yaptırıldığı ortaya konuluyor. Türkiye’de resmi haftalık çalışma süresinin 45 saat olduğu, buna rağmen mesailerle birlikte ortalama haftalık çalışma süresinin 50 saati bulunduğu, bazı sektörlerde ise bu sürenin 72 saate kadar çıktığı belirtiliyor. AB ülkelerinde ise bu sürenin fazla mesailer de dahil en fazla 48 saate ulaştığı vurgulanıyor. Örneğin Türkiye’de imalat sanayii işçisi haftada ortalama 52.1 saat çalışırken aynı oran Yunanistan’da 42.7 saat.

Kölelik yasasındaki fazla çalışma ve denkleştirme ile ilgili hükümlerin revize edilmesi ve çalışma sürelerinin AB ortalamalarına çekilmesi halinde ise işsizliğin yüzde 25 oranında azaltılabileceğine dikkat çekiliyor.

Bugün Hak-İş tarafından kenarından köşesinden ele alınmakla birlikte, işsizlik ve uzun çalışma süreleri arasındaki ilişki bilinmeyen, yeni keşfedilen bir gerçeklik değildir. Sınıf devrimcilerinin çeşitli

değerlendirmelerinde de bu konuya değişik vesilelerle dikkat çekilmiştir.

“Uzun çalışma süreleri ve zorunlu mesailer, işçi sınıfının diğer bir temel sorunu olan işsizlikle de sıkı sıkıya bağlantılıdır. Uzun çalışma süreleri ve yaygın fazla mesai uygulaması patronların işgücüne olan ihtiyaçlarını azaltmaktadır. Kapitalist sınıfsal konumu gereği sokaktaki işsizin nasıl geçineceğini değil kendi kârını nasıl arttırabileceğini düşünmektedir. Dolayısıyla 8 saat çalıştırdığı iki işçiye ücret ödemek yerine tek işçiye 16 saat çalıştırmak onun daha çok işine gelmektedir. Patronlar teknolojik yenilikleri ve yeni üretim metodlarını, çalışma sürelerini kısaltmak ve daha fazla insana iş imkanı sağlamak için değil, tersine işçi sayısını daha da azaltmak için kullanmaktadır.

Öte yandan patronlar işçileri daha kötü koşullara, daha düşük ücretlere ve daha uzun çalışma sürelerine ikna etmek için onları işten atmakla tehdit etmektedir. Yani uzun işgünü işsizliği arttırırken, işsizlik de uzun işgünü uygulamasının daha da yaygınlaşp kuralsızlaşmasına zemin oluşturmaktadır.

Bir taraftan işçilerin kuralsızca, ölümüne koşullar altında geceli-gündüzlü çalıştırılması, diğer taraftan büyük bir işsizler ordusunun sokakları doldurması. Bunlar kapitalist düzenin birbirini tamamlayan iki temel özelliğidir.” (7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası! Kızıl Bayrak, 23 Mart ‘02)

TMMOB: “İş cinayetinin takipçisiyiz!”

İSKİ’nin Melen Suyu Boğaz Geçiş Projesi Sarayburnu Şantiyesi’nde yaşamını yitiren Harita ve Kadastro Mühendisi Gülseren Yurttaş’ın iş cinayeti davası sürüyor.

8 Şubat günü görülen duruşmaya, TMMOB’ye bağlı odaların yöneticileri, Gülseren Yurttaş’ın arkadaş ve meslektaşları katıldı. Duruşmada Yurttaş’ın ablası ve erkek kardeşi ifade verdiler. Bilirkişi raporunda “Yurttaş’ın kusuru bulunduğu”na dair tespitin doğru olmadığını söyleyerek, Yurttaş’ın yaşamının her alanında dikkatli biri olduğunu vurguladılar. Duruşmada bilirkişi raporunun tekrar incelenmesi kararı alındı.

Duruşmanın ardından Adliye önünde toplanarak “İş cinayeti ile kaybettiğimiz Gülseren Yurttaş’ın davasının takipçisiyiz!” pankartını açan TMMOB üyeleri, yaptıkları yürüyüş sonrasında Sultanahmet Parkı’nda basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Açıklamada konuşan TMMOB İKK Sekreteri, “*Bilindiği gibi üç gün önce de yine Tuzla’da bir iş kazası oldu. Bu sorumsuzluğun ve denetimsizliğin, sonuçta taşeronlaştırmının getirdiği iş kazaları insanlarımızın duyarsızlığı sonucu devam edecek gibi gözüküyor*” dedi. Para hırsıyla ülke yağmalanırken, iş kazalarında insan ölümlerinin hiçe sayıldığını vurguladı. Bu cinayetlere karşı duyarlılık yaratmak için TMMOB olarak her yerde, her mahkeme önünde sorunu dile getirmeye devam edeceklerini, 4 Nisan 2008 tarihine ertelenen mahkemede de burada olacaklarını ifade etti.

Açıklamada “Özelleştirmelere hayır!”, “Taşeronlaşmaya hayır!”, “Gülseren Yurttaş’ı kar hırsı öldürdü”, “İş kazası değil cinayet” dövizleri taşındı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Tersane işçileri insanca bir yaşam ve özgürlük istiyor!

“Artık ölmek istemiyoruz!”

Tersaneler cehenneminden gelen TİB-DER üyesi bir işçi, tersane patronlarına biriktirdiği öfkesini ve insanca bir düzende çalışma ve yaşam isteğini 10 Şubat günü Galatasaray Lisesi önünde şöyle haykırıyordu:

“Şahin Çelik Tersanesi’nde bir arkadaşımız iş cinayetine kurban gitmiştir. Kurban gittiği yetmiyormuş gibi arkadaşımızın ölüsüne bile değer vermiyorlar, sahip çıkmıyorlar. Arkadaşımızın ölüsünü vinçle ayağa kaldırıyorlar. Bu resmen katliamdır. ‘Artık yeter ölmek istemiyoruz!’ TİB-DER üyesinin bu konuşması ‘Artık ölmek istemiyoruz!’ sloganıyla kesiliyor.

Tersane işçileri kölece çalışma koşullarının hüküm sürdüğü, kuralsızlığın kural sayıldığı Tuzla tersaneler havzasında yaşanan iş cinayetlerine, işçi katliamlarına karşı mücadeleyi yükseltiyorlar. **Tersane İşçileri Birliği Derneği**, bir süredir büyük bir emek ve çabayla çalışmalarını sürdürdüğü “İş güvenliği ve işçi sağlığı tedbirleri alınsın!” başlıklı kampanyayı bugün Taksim’de yaptığı bir yürüyüşle sonlandırdı.

Davutpaşa’da yaşanan patlamada ölen 23 kişiyle eş zamanlı olarak tersaneler havzasındaki işçi ölümleri 14 Ocak ‘08 tarihinde Sedef Tersanesi’nde çalışırken iş cinayetine kurban giden Onur Bayoğlu ve 4 Şubat ‘08 tarihinde Şahin Çelik Tersanesi’nde çalışan Metin Turan’ın katledilmesiyle devam etmişti. Ancak bu kez dirisi tersane patronları için bir “baret” kadar değer taşımayan işçilerin ölüsüne de aynı tavır sergilendi. 4 Şubat günü iş cinayetinde yaşamını yitiren Metin Turan’ın cesedi tersanede ipe sallandırıldı.

Saat 12.00’de Beyoğlu Emek Sineması önünde toplanan tersane işçileri, “Sigortasız çalışmaya, iş cinayetlerine karşı örgütlü mücadeleye!” pankartının açıldığı yürüyüş boyunca iş cinayetlerini ve asalak tersane patronlarını teşhir eden konuşmalar yaptılar.

Tersane işçileri yağmur altında yaptıkları yürüyüş boyunca, “Artık ölmek istemiyoruz!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Katil GİSBİR hesap verecek!”, “Tersanede grev, tersanede direniş!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Tersane işçisi köle değildir!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!” sloganlarını attılar.

Sloganlarla Galatasaray Lisesi önüne gelen tersane işçileri, burada bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. İlk olarak bir tersane işçisi yaptığı konuşma ile direniş çağrısı yaptı: “Arkadaşlar gördüğünüz gibi ne iş güvenliği var ne de iş sağlığı var! Emniyet kemerini, bareti bile bize aldurmak istiyorlar. Ölmek için mi çalışıyoruz, yaşamak için mi? Yaşamak istiyoruz, ölmek istemiyoruz. Yeter artık durmak yok, direnmek var! Her insan çalışmak istiyor. Bu dünyayı kuran bizsek yaşamak da bizim hakkımızdır. Sosyal güvence ve iş güvenliği istiyoruz. İş sağlığı istiyoruz. Maaşlarımız bile verilmiyor. Buna dur demeliyiz artık! Özgürlük istiyoruz!”

Tersane işçisinin konuşmasının ardından TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu basın açıklamasını yaptı. Nihadioğlu, Türkiye ve dünyada yaşanan iş kazaları ve cinayetlerinin istatistikî verilerini aktardığı açıklamasını şöyle sürdürdü:

“Bugün iş cinayetlerine kurban giden sınıf kardeşlerimizi anmak ve sorumluların yargılanmasını talep etmek için buradayız. Bugün Bursa’da diri diri yanarak can veren 5 kadın tekstil işçisini, Davutpaşa’da göz göre göre ölüme gönderilen çoğu işçi 23 kişiyi, göçük altında kalarak yaşamını yitiren

maden işçilerini, tersaneler cehenneminde 1983 yılından bugüne kadar yitirdiğimiz 100’ü aşkın işçi kardeşimizi unutturmamak için buradayız. Kokuşmuş düzenin asalak patronlarından hesap soracağımızı haykırmak için buradayız.”

Son 7,5 ayda 14 tersane işçisinin yaşamını yitirdiğini belirterek açıklamasına devam eden TİB-DER Başkanı, 2007 yılında tersanelerde “incelemeler”de bulunan Çalışma Bakanı Faruk Çelik’in ziyaretinin ardından işçi ölümlerinin devam ettiğinin altını çizerek şunları söyledi:

“Biz iş cinayetlerinin ve diğer tüm sorunlarımızın ancak işçilerin örgütlü gücüyle çözülebileceğini düşünüyoruz. Ancak tersanelerde gerçekleşebilecek bir Grev sorunlarımızı bir nebze hafifletebilir. Tersanelerde greve hazırlandığımızı da buradan ilan ediyoruz.”

Açıklamanın sonunda talepler sıralandı:

* Kişisel koruyucu Donanımlar (baret, gözlük, eldiven, çelik uçlu ayakkabı, emniyet kemeri) tersane tarafından sağlansın!

* Her tersaneye revir, ambulans ve acil müdahale doktoru sağlansın!

* Kansere neden olan ve doğayı tahrip eden grit tozuyla çalışmak yasaklansın!

* İş cinayetlerinin önemli sebeplerinden biri olan taşeronluk sistemi kaldırılсын, kadro hakkı tanınsın!

* İş cinayetlerinin sorumluları yargılansın!

* İşçilere belli periyotlarla işçi sağlığı ve iş güvenliği eğitimi verilsin!

* İş kazaları çoğunlukla fazla mesailerde gerçekleşiyor, zorunlu mesai kaldırılсын!

* 7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası!

* Her işçiye her iş yaptırılmasın! İşçiler kendi uzmanlık alanlarına göre konumlandırılсын!

* Birçok kazaya yol açan vinç ve forklift gibi alet ve makinelerin periyodik kontrolleri yapılsın!

* Gemi inşa sektörü ağır ve tehlikeli işler kapsamına alınsın!

Tersane işçilerinin eylemi etraftan insanlar tarafından ilgiyle karşılandı. TİB-DER üyeleri, yürüyüş ve açıklama boyunca “İş cinayetlerine karşı, sigortasız çalışmaya karşı, düşük ücretlere karşı GREVE! Tersanede grev tersanede direniş!” sloganını attılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Dearsan Tersanesi’nde iş cinayeti!

Tersane cehenneminde bir ayda 3. ölüm!

Tersane patronlarının aşırı kâr hırsı tersanelerde seri cinayetlere davetiye çıkarıyor. 4 Şubat günü Şahin Çelik Tersanesi’nde Metin Turan’ın ölümünden sonra yeni “iş kaza”ları olmuş ancak ölümle sonuçlanmamıştı. 9 Şubat günü Sedef Tersanesi ile Dearsan Tersanesi’nde iş kazaları oldu. Ağır yaralanan arkadaşlar halen tedavi görüyor. 12 Şubat günü ise yine Dearsan Tersanesi’nde çalışan tıbbi yardımcısı Cevat Toy iş cinayetine kurban gitti.

20’li yaşlarda olduğu bildirilen Cevat Toy tersanenin kadrolu işçisiydi. Öğle yemeğinden sonra bir yakını tersane idaresine Toy’un kaybolduğunu bildirdi. Tersane yönetimi “bir şey olmaz” diyerek olayı geçiştirdi. Akrabasının saatler süren araması sonucu Toy’un, geminin kazan dairesine düştüğü ve vücudunun çeşitli yerlerine demir lamaların saplandığı görüldü. Yardımına koşan işçi arkadaşları durumu tersaneye bildirdi. Sağlık birimleri kaza yerine geldiğinde Toy halen yaşıyordu. Bir müddet sonra kalbi durdu.

Dearsan’da çalışan TİB-DER üyeleri cinayetin olduğu kazan dairesine yönelince tersanenin güvenliği müdahale etti. Uzun süren gerginliğin ardından TİB-DER yöneticileri de tersaneye gitti.

Tersane İşçileri Birliği Derneği

TEGA direnişi saldırılara rağmen sürüyor...

TEGA işçisiyle dayanışmayı büyütelim!

Ankara Sincan Organize Sanayi Bölgesi tarihinde 7 Şubat günü bir ilk yaşandı. Yaklaşık 8 ay önce BMİS'te örgütlenen ve ardından TİS masasına oturan TEGA işçileri, TİS'te yaşanan uzlaşmazlığın ardından coşkulu bir eylem ile greve çıktılar.

TİS sürecinin patron tarafından kilitlenmesiyle birlikte alınan grev kararı ile birlikte 56 işçi işten çıkarılmış ve fabrika önünde direnişe geçmişti. Bu süreçte işçilere yönelik gözaltı vb. bir dizi saldırı gerçekleşti. TEGA patronunun ve OSB yönetiminin grevi kırmak için gerçekleştirdiği tüm saldırılara rağmen 7 Şubat günü grev pankartı fabrikaya asıldı.

Grev töreni öncesi BMİS, Organize Sanayi Bölgesi'ne kalkan işçi trenine ve civara grevin duyurusunu içeren bildiriler dağıttı. Kitlesel bir şekilde dağıtılan bildirinin ardından işçiler toplu bir şekilde Organize Sanayi'nin kapısına geldiler.

TEGA grevi saat 9:00'da, OSB önünde toplanan işçilerin ve dayanışma için gelen kurumların coşkulu sloganları ile başladı. "Bu işyerinde grev var! / DİSK" imzalı pankart açılarak halaylar çekilmeye başlandı. Greve ve öncesinde yaşanan direniş sürecine dair konuşmalar yapıldı.

Sloganlar ve halaylarla süren bekleyişin ardından grev pankartının ardında yürüyüşe geçildi. Organize sanayi içerisinde gerçekleşen yürüyüş boyunca "TEGA işçisi köle değildir!", "Söz bitti sıra grevde!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Atılan işçiler onurumuzdur!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!" sloganları coşkulu bir şekilde atıldı. Çevrede bulunan işçiler de eylemi alkışlarla desteklediler.

Fabrikanın önüne gelindiğinde kitle, pankartın etrafında toplanarak slogan atmaya devam etti. Burada DİSK ve BMİS yöneticileri grev gözcüsü önlüklerini giydiler. Ardından BMİS Anadolu Şube başkanı Seyfettin Gülelgül işçileri ve dayanışma için gelen kurumları selamlayan bir konuşma gerçekleştirdi. Kısaca grev sürecini ve patronun gerçekleştirdiği saldırıları anlattı. Ardından DİSK genel başkan yardımcısı ve BMİS genel başkanı Adnan Serdaroğlu, greve dair basın açıklamasında şunları söyledi:

"... TEGA işyerinin TİS görüşmelerine başladığımız tarih ilginçtir; 12 Eylül. Biz işçiler, emekçiler ve onların dostları, yol arkadaşları açısından unutulmaması gereken bir tarih. Çünkü 12 Eylül 1980'le birlikte bu ülkede asıl darbe işçi sınıfı ve onun örgütü olan sendikalara indirilmiştir. Üstelik bu geçici bir darbe değildir. Tam çeyrek asır önce işçilerin tüm haklarını kullanmalarına engel olmak, onları sermayenin köleleri haline dönüştürmek için uygulamaya konulan yasalar, bugün hala yürürlükte...

TEGA işvereni de 12 Eylül sürecini yaşayanlardandır. Ama kendisi bugün, işçi sınıfı karşıtı 12 Eylül yasalarının bütün olanaklarını TEGA işçilerine karşı kullanmaya çalışmaktadır... 12 Eylül zindanlarından, işkencehanelerinden öğrenilen yöntemlerin, bütün inceliği ile işçilerin üzerinde uygulanmaya çalışılması öfkemizi bir kat daha arttırıyor... Biz elbette ki bunun bir sınıf mücadelesi olduğunu, bu mücadelenin içinde saf değiştirmenin, dönmenin sık rastlanan bir durum olduğunu biliyoruz..."

Konuşması sık sık "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "TEGA işçisi köle değildir!" sloganları ile kesilen Serdaroğlu, açıklamaya şu sözlerle devam etti:

"Sıradan bir grev yaşamıyoruz. Bu grev, TEGA işçilerinin sendikalı çalışması engellenmek için yapılıyor. Üstelik sadece bu işyerinde değil, OSB'nin diğer işyerlerine de sendikanın girmemesini isteyenlere karşı yapılıyor... Bugünkü grevimizin nedeni ücret veya sözleşmenin yürürlük tarihi değil, işverenin kafasının derinliklerinde yatan sendika karşıtlığıdır... TEGA işçilerinin başarısı sizlerin bu bölgedeki kölelik koşullarını değiştirmenizin yolunu açacak. Bu greve sahip çıkın. Grevci işçilerden bir sıcak selamı, bir grev ziyaretini esirgemeyin..."

Basın açıklaması coşkulu sloganlarla tamamlandı. Ardından sendika yöneticileri grev pankartını TEGA fabrikasına astılar. Islıklar, alkışlar ve sloganlar eşliğinde TEGA grevi başlatıldı. Grev töreni çekilen halayların ardından sona erdi.

Sınıf devrimcileri olarak grev törenine "TEGA işçisi yalnız değildir! İşçileri birliği sermayeyi yenecek / BDSP" şiarlı dövizlerimizle katıldık ve "TEGA işçisi yalnız değildir!" sloganı ile fabrikadan ayrıldık. İşçiler de atığımız sloganlara eşlik ederek bizleri uğurladı.

TEGA işçilerine gözaltı terörü

9 Şubat günü TEGA patronu Murat Çavuşoğlu, grevi kırmak için fabrikaya 25 işçiyi kaçak olarak sokarak üretimi sürdürmeye çalıştı. TEGA patronunun grevi kırmaya yönelik gerçekleştirdiği bu saldırıyı haber alan işçiler ve DİSK temsilcileri TEGA önünde toplandılar. Bu sırada jandarma da fabrikanın önüne yığınak yapmaya başladı. Sendika temsilcileri jandarmaya, içeride hukuksuz bir şekilde kaçak işçi çalıştırıldığını, bu işçilerin fabrikadan çıkarılması gerektiğini, jandarmanın bunu yapmadığı koşulda kendilerinin kaçak olarak çalışan işçileri dışarı çıkaracaklarını söyledi. Sermayenin bekçiliğini yapan jandarma ise "burada beklemeyin, dağılın" vb. sözleriyle işçileri ve sendikacıları taciz etmeye devam etti.

Bunun üzerine fabrikanın kapısına yüklenen işçiler kapıyı kırdılar. ÖGB'ler ve jandarma işçilere saldırdı ve arbeye çıktı. Çok sayıda işçi gözaltına alındı. Gözaltına alınan işçiler Fatih Jandarma Karakolu'na

götürüldü. İşçiler akşam saatlerinde bırakıldılar.

Geriye kalan işçiler, sendika yöneticileri ve dayanışmak için gelen kurum temsilcileri TEGA önündeki bekleyişlerini sürdürdüler. Bu sırada jandarma tacizleri devam etti. Saldırı haberinin ardından TEGA işçileri ile dayanışmaya giden üç *İşçiden İşçiye* çalışanı ve 2 UID-Der üyesi TEGA önünde keyfi bir şekilde durdurularak kimlik kontrolü yapılmak istendi. Kimlik göstermeyi kabul etmeyen bülten çalışanları zorla gözaltına alındı. BMİS aracılığıyla avukatların gelmesinin ardından bülten çalışanları bırakıldılar.

Saldırı sürüyor

TEGA patronu Murat Çavuşoğlu, 11 Şubat günü de yoğun jandarma ablukası eşliğinde grev kırıcı işçileri fabrikaya soktu. DİSK ve BMİS yöneticileri bu hukuksuzluğa karşı girişimlerde bulundular. TEGA patronu hakkında suç duyurusunda bulunan sendikacılar, ayrıca Çalışma Bakanlığı'na başvurdular.

Grevin 6. gününde de saldırılar aralıksız devam etti. 12 Şubat sabahı saat 8.00'de grev gözcüleri nöbet değişimi için geldiklerinde, fabrikanın 300 metre uzağında özel güvenlik şirketinin elemanları tarafından durduruldular. İşçiler gereken yanıtı vermekte gecikmediler. Bunun üzerine daha da kuduran özel güvenlikçiler işçilere silahlarını çektiler. Ardından olay yerine gelen jandarma işçileri gözaltına aldı. 6 saat karakolda tutulan işçiler ifadeleri alındıktan sonra serbest bırakıldılar. TEGA patronu kaçak işçi çalıştırma uygulamasını da tekrar sahneye koydu, grev kırıcı 35 işçi yine jandarma gözetiminde fabrikaya sokuldu.

TEGA işçileri coşkulu, kararlı ve öfkeli

TEGA işçileri, saldırıları protesto etmek ve suç duyurusunda bulunmak için 13 Şubat günü Sincan-Fatih Adliyesi önündeydiler. “*Sendikali çalışmak istiyoruz, anayasal hakkımız engellenemez!*” imzalı pankartı açan işçiler, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “TEGA işçisi köle değildir!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “İnsanca yaşamak istiyoruz!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganları attılar.

BMİS İç Anadolu Şube Başkanı Seyfettin Güleğül Adliye önünde basın açıklamasını okudu. DİSK Bölge temsilcisi Tayfun Görgün ile Sosyal-İş başkanı konuşma yaptı. Ardından “Genel grev, genel direniş!” sloganı atıldı. Destek veren kurumlar selamlandı ve Tersane İşçileri Birliği Derneği’nin TEGA işçilerine dayanışma mesajı yolladığı duyuruldu. TEGA işçileri alkışlar ve “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganıyla tersane işçilerini selamladılar.

Ardından TEGA patronu Murat Çavuşoğlu, Sincan İlçe Jandarma Komutanı ve CATSET adlı özel güvenlik şirketi güvenlik elemanları hakkında suç duyurusunda bulunuldu.

Sınıf devrimcileri basın açıklamasına “TEGA işçisi yalnız değildir!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” şiarlı BDSP ve *İşçiden İşçiye* imzalı dövizlerle katıldılar.

TEGA grevi Sincan OSB tarihinde bir ilktir. Bundan dolayıdır ki bölgedeki diğer fabrikaların patronları ve genel müdürleri TEGA’yı sık sık ziyaret ediyorlar. Greve büyük bir “ilgi” gösteren patronların asıl korkusu, grevin başarısı durumunda OSB’deki sınıfın örgütlenmesinin güçlü bir mevzi yaratacak olmasıdır.

Her türlü saldırıya kararlı bir direnişle yanıt veren TEGA işçisiyle sınıf dayanışmasını yükseltmek ertelenemez bir görevdir.

Sincan’dan sınıf devrimcileri

TEGA grevcilerini heyecan ve coşkuyla selamlıyoruz!

Onurlu mücadelenizde yanınızdayız!

TEGA işçileri kardeşler!

Bizler Tuzla tersanelerinde çalışan işçiler olarak, ilk günden beri grevinizi büyük bir coşku ve heyecanla izliyoruz. Kendimizi size kısaca tanıtmak ve çalışma koşullarımızdan bahsetmek isteriz. Bizler İstanbul’un küçük bir yerinde, Tuzla’da dünyanın en zenginlerine, en lüks yatları, en büyük gemileri üreten tersane işçileriyiz.

Birçoğunuz tersaneleri televizyonlarda izlemiştinizdir. Ya tersane patronlarının Çalışma Bakanı Faruk Çelik’le poz verip gemi indirirken şampanya patlatıp eğlendiklerini, ya da tersane patronları ya da onların çocuklarının gece hayatlarını izlersiniz. Oysa bizim yaşıntımızdan bahsedene yok. Öyleyse biz bahsedelim.

Tuzla tersaneleri aslında yasaların hiç uğramadığı bir yer. Tıpkı **Sincan Organize Sanayi Bölgesi** gibi. Taşeronluk tersanelerde yasaya aykırı olduğu halde **2500** taşeron bulunuyor, kaçak işçilik çok yaygın, çalışan **30 bin** işçinin yarısı sigortasız. Taşeronde çalışan işçilerin çoğu hem düşük ücretle çalışıyor hem de ücretini zamanında alamıyor. Ama her şeyden önemlisi İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Tüzüğü’nün gereklerini yerine getirmeyerek iş cinayetlerine kurban gitmemize neden oluyor. Son 7 ay içerisinde **14** işçi kardeşimiz bundan dolayı yaşamını yitirdi.

Tüm bu “cehennem” koşullarını yaratan patronların aşırı kâr hırsıdır. Bu ülkede bu cehennemi sadece biz yaşamıyoruz. Milyonlarca işçi yaşıyor. Siz **TEGA** işçileri de bunun bir parçasısınız. Bunca saldırıya ve hak gaspına rağmen işçiler olarak halen sessizliğimizi koruyoruz. Oysa Ankara’nın **Sincan Bölgesi**’ndeki **TEGA** işçileri olarak bu sessizliği yırttınız. Biz işçilere de bu yakışır. Şimdi bu çığlığa bütün OSB işçileri kulak vermeli, onlar da harekete geçmelidir. Çünkü bizler ya hep beraber kurtulur ya da hep beraber çökeriz. Bakın! **Sincan OSB** patronları biraraya gelmişler. Muhtemelen **GREV**’in nasıl bastırılacağını ve diğer işletmelere yayılmasını nasıl engelleyeceklerini tartışıyorlar. Şu halde tüm **OSB** işçileri de birleşmelidir. Yoksa kanımızı emmeye devam edecekler.

Bizde de tersane patronlarının bir birliği var. **Gemi İnşa Sanayicileri Birliği** (GİSBİR). Yani patronlar her yerde birlik. Öyleyse biz de birlik olacağız. Çünkü sermaye, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırılarını günbegün artırıyor. Bu saldırıların başında ise

sendikasılaştırma saldırısı geliyor. Her yerde işçilerin örgütlü olduğu sendikalara dönük tahammülsüz bir saldırgan tutum var. Dahası çıkarılan iş yasaları tümünden patronların çıkarlarına hizmet eden yasalar.

4857 sayılı İş Kanunu işçi sınıfının kazanılmış olan **150** yıllık kazanımlarını tümünden tırpanladı. İşçi sınıfına ise bir takım kırıntılar bıraktı. Asalak patronlar bu kırıntıları dahi vermiyor. Bu gasplara karşı başlatılan direniş ya da **GREV**’lere de pervasızca saldırılıyor. Bu ülkenin bakanı, milletvekilleri, polisi, askeri haklı olan işçinin mücadelesinin karşısına dikiliyor. Cop kullanıyor, gözaltına alıyor. Tıpkı sizin yaşadığınız gibi...

Toplu iş sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması ve patronun sendikal örgütlenmeye yönelik saldırılarını engellemek için başlattığınız **GREV**, önce patronun grev kırıcı işçileri fabrikaya sokması, ardından jandarmanın sizi gözaltına almasıyla süren bir saldırı dalgası var. Anlaşılan bu saldırı dalgası bununla da bitmeyecek. Ancak ilk elden siz TEGA işçilerin ortaya koyduğu tavır oldukça anlamlı. Bundan sonraki saldırıları da aynı kararlılık ve yiğitlikte göğüsleyeceğinizden eminiz.

Şimdi **TEGA** işçisinin birlikteliğini koruması lazım!

Şimdi **TEGA** işçilerinin aileleri ve çocuklarıyla birlikte fabrikanın önünde barikat olması lazım!

Şimdi **OSB**’de çalışan binlerce işçinin **TEGA** işçileriyle dayanışması lazım!

Ve şimdi emekten yana tüm güçlerin **OSB** işçileriyle dayanışması lazım!

OSB’de gerçekleşen bu ilk **GREV**’in başarısı, örgütlü davranan 17 patronun yenilgisi anlamına gelecek.

Bu **GREV**’in başarısı **OSB**’de çalışan binlerce sendikasıız işçide örgüt bilinci yaratacaktır. Bu anlamda bu **GREV** yaşamsal bir önem taşıyor.

Bizler Tuzla tersaneler cehenneminde çalışan işçiler olarak **TEGA**’da başlattığınız **GREV**’i selamlıyor, sizinle dayanışma içerisinde olacağımızı ilan ediyoruz. Birbirimizi tanımıyor olabiliriz, ancak adımız işçi soyadımız sonuna kadar mücadele olmalıdır. Başarılar diliyoruz.

TEGA işçisi yalnız değildir!

İşçileri birliği sermayeyi yenecek!

Tersane İşçileri Birliği Derneği

12 Şubat 2008

Haramilerin saltanatını yıkacağız, sosyalizmi kuracağız!

Davutpaşa’da yaşanan patlama sonucu 23 kişi can verdi. Kuşkusuz bu olay Türkiye’de ne bir ilkti ne de son olacak. Yetkililer utanmazca açıklamalarında bulunarak, “işyeri ruhsatsızdı!” diyerek, hiçbir şekilde sorumlu olmadıklarını belirttiler. Fakat sorun o kadar basit değil. Bizler biliyoruz ki, bu bir sistem sorunudur. Kapitalist sistem hiçbir biçimde kendiliğinden insanca yaşam ve çalışma koşulları sağlamaz. Tersine bu düzen ücretli kölelik düzenidir. Bu düzen emeğin sömürüsü üzerine kurulmuştur. Sefalet, açlık, gözyaşı ve ölüm üretmektedir.

Türkiye iş cinayetlerinde Avrupa’da birinci. Bu da gösteriyor ki, sınırsız bir kâr hırsıyla davranan

asalak patronlar sınıfı, işçi ve emekçiler azgınca sömürmekte, iş güvenliği ve işçi sağlığı tedbirleri alınmayarak her gün onlarca işçi ve emekçinin ölümüne göz yummaktadırlar.

Tüm Türkiye’de olduğu gibi Davutpaşa’da da yüzlerce ruhsatsız işletmede her gün binlerce işçi, kötü ve ağır koşullarda altında ezilmektedir. Hak almak isteyen, sendikalaşmak için mücadele eden işçiler anında kapı dışarı edilmekte, fabrika kapılarında 24 saat nöbet tutan kolluk güçleri patronları sınıfına hizmet ederek hak alma mücadelesine saldırmaktadırlar.

Bu düzen çeteleri aklayan, katilleri serbest bırakan para babalarının düzenidir. Daha dün

Bursa’daki bir tekstil fabrikasının kapıları kilitlendiği için 5 kadın işçi yanarak can vermemiş miydi? Daha dün madenlerdeki grizu patlamaları sonucu onlarca işçi can vermemiş miydi? Daha dün inşaatlarda, tersanelerde iş güvenliği önlemleri alınmadığı için onlarca işçi can vermedi mi?

Ve bugün Davutpaşa’da 23 kişi öldü, yüzlercesi yaralandı. Dün yaşadığımız cinayetleri bugüne taşımak istemiyoruz. Dünlerin bugün olmaması için bu düzeni tarihin çöplüğüne gönderene dek mücadele bayrağını yükseltmemiz gerekiyor. Küçükçekmece’den tekstil işçileri olarak “gün sınıf dayanışmasını yükseltme günüdür” diyoruz.

Küçükçekmece’den tekstil işçileri

Türban dalaşı ve üstü örtülen gerçek gündem

A. Deniz

Geçtiğimiz hafta siyaset gündeminin merkezine, gerçek sorunların örtüsü, emekçilerin gözbağı türban yerleşti. AKP-MHP koalisyonu, türbana “Anayasal güvence” sağlamayı amaçlayan Anayasa’nın 10. ve 42. maddelerindeki değişikliği Meclis’ten geçirdi. Şimdi sıra Cumhurbaşkanı Gül’de. CHP de değişikliğini Anayasa Mahkemesi’ne götürmek için hazırlanıyor.

Sözkonusu değişikliklerin Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilmesi ihtimali zayıf değildir. Bu durumda AKP yerel seçimler öncesinde seçmen tabanına, “bakın ben yapmaya çalıştım ama izin vermediler” mesajı verebilecektir. Elbette işin en önemli boyutu, gerçek gündemlerin, emekçilere yönelik saldırıların üzerinin bu konuyla örtülmesidir.

Bugün laik cephe ile dinci cephe arasında türban tartışması alevlenmiş durumda. Son anayasa değişikliğiyle birlikte üniversitelere türbanla girilebileceği iddia edilse de, sorunun bu kadar basit olmadığı söyleniyor. Buna göre; üniversitelerde türban kullanımı, anayasanın değiştirilmesi bile önerilemeyecek olan maddeleri ve Anayasa Mahkemesi ile Yargıtay’ın bu maddelere gönderme yapan önceki kararlarıyla engellenmiş, bu engelleme Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi tarafından da onaylanmıştır. Bu ulusal ve uluslararası hukuksal içtihat gözönünde bulundurulduğunda, anayasanın iki, Yüksek Öğretim Yasası’nın bir maddesinin değiştirilmesiyle türbanın serbest bırakılması kolay olmayacak, türbanlı öğrencilerin üniversitelere girmesi karşısında yapılacak her itiraz, mahkemeler tarafından haklı bulunabilecektir.

Eski YÖK Başkanı ve anayasa hukukçusu Prof. Dr. Erdoğan Teziç, Anayasa Mahkemesi’nin, Anayasa’nın değiştirilmesi teklif edilemez maddeleri sözkonusu olduğunda, sadece şekil yönünden değil, içerik yönünden de denetleyebileceğini, dolayısıyla son “mini anayasa” değişikliğini iptal edebileceğini vurguluyor. Eski Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı Sabih Kanadoğlu da son değişikliğin üniversitelerde türbanı serbest bırakamayacağını savunarak, “Anayasanın temel ilkeleri bulunduğu sürece, isterseniz ‘Yüksek öğretim kurumlarında kılık kıyafet serbesttir’ diye bir hüküm koyun, bu da türbanı serbest bırakıcı bir hüküm haline gelmez” diyor.

Elbette AKP kurmayları da bunu biliyor, fakat hem tabanı üzerindeki etkisini artıracak hem de ülkedeki gerçek gündemlerin örtüsü olabilecek bir “Türban operasyonu”na ihtiyaç duyuyor. Bu konuda ABD’den de gereken desteği almış bulunuyor.

ABD yönetimi, AKP’nin “türban operasyonu”nun arkasında olduğunu açıkladı. Matt Bryza, türbanın “Türkiye’nin karar vereceği bir iç sorun” olduğunu vurgulayarak, “Türban takmak, kadınlar için kişisel bir seçimdir. ABD, demokratik toplumların saygı göstermesi gereken din özgürlüğünü desteklemeyi sürdürüyor” dedi. Burada dikkat çeken nokta, ABD yönetiminin AKP-MHP ittifakıyla neredeyse aynı argümanların kullanılmasıydı. Kuşkusuz ki Bryza’nın açıklaması, Ortadoğu’ya yönelik ABD stratejisinde Türkiye’ye biçilen “ılımlı islam”cı taşeron rolünden haberdar olan hiç kimseyi şaşırtmadı.

AKP’nin “türban operasyonu” sermaye devletinin laik niteliğine yönelik ciddi bir saldırı olarak gören

CHP, bu mini anayasa değişikliğine karşı her türlü yasal mücadeleyi vereceğini ilan etti. Baykal, “cumhuriyetin kendini savunma mekanizmalarını” türbanın serbest bırakılmasına yönelik anayasa değişikliği girişimine karşı göreve çağırdı. Baykal’ın bu çağrısının hemen ardından, başta Yargıtay, Danıştay ve üniversitelerin yönetim kurulları olmak üzere birçok kurum ve kuruluş, AKP-MHP gerici ittifakının anayasa değişikliği paketine karşı sert açıklamalar yaptı.

Ama bu kez alışılmadık bir şey oldu. “Laik cumhuriyetin bekçisi” olan ordudan bu kez hiçbir ciddi tepki gelmedi! Bu durum, Genelkurmay Başkanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt’ın yaptığı basın toplantısına kadar sürdü. Ancak Büyükanıt’ın konuyu, “Bir şey söylememiz malumu ilandan ileri gitmez, onun için bu konuda herhangi bir şey söylemek istemiyorum” diyerek, yumuşak biçimde geçiştirdi.

Bütün göstergeler, ABD’nin de arabuluculuğuyla, geçici bir denge durumunun sağlandığını gösteriyor. Bu mutabakat ilk meyvesini, devletin PKK’ye karşı, sınırötesini de kapsayan topyekûn bir saldırıya girişmesiyle verdi. PKK’ye yönelik bahar aylarında kapsamlı bir kara operasyonu olacağı tahmin ediliyor. Bunun için, Genelkurmay ile AKP arasındaki uzlaşmanın önümüzdeki aylarda da sürmesi gerekecek. Buradan bakıldığında Genelkurmay’ın türban konusunda sessiz kalması bir anlam kazanıyor.

Kuşkusuz, bugün kurulmuş olan denge geçici bir durumu ifade etmektedir. Eğer AKP, tabanının, partisindeki çeşitli unsurların, yaklaşan belediye seçimlerinin vb. basıncıyla türban meselesinde kendisine çizilen çerçeveyi zorlamaya devam ederse, çatışma derinleşecektir.

Öte yandan, ordudan görmeye alışık olduğumuz tavrı bu kez TUSİAD gösteriyor. O, ekonomi alanında çok daha önemli düzenlemeler (bu yaklaşan ekonomik krize karşı yeni saldırı yasaları anlamına geliyor)

dururken, türbanı gündeme getirdiği için hem AKP’yi ve ona destek veren MHP’yi fırçalıyor.

Bugün türban krizi, sermaye sınıfının içinde bulunduğu derin açmazı bütün çıplaklığıyla gözler önüne sermektedir. Türkiye kapitalizminin iç dengeleri son on yıl içinde büyük ölçüde değişmiş, burjuvazinin geleneksel kesimlerinin karşısına “Anadolu kaplanları” olarak adlandırılan ve AKP iktidarında siyasi temsilini bulan yeni bir kesim dikilmiştir. Bu kesim, Türkiye ekonomisinin uluslararası rekabete açılması sürecinde iyice semirmiştir. Şimdi topluma, kendi değerlerini ve yaşam tarzını da dayatmaya çalıştığı ölçüde hem geleneksel burjuvazinin hem de Kemalist seçkinlerin “batılı” değerleriyle çatışmaya girmektedir. Ayrıca buna ABD’nin Büyük Ortadoğu Planı çerçevesinde Türkiye’nin “batılı” kimliğinin törpülenmesi ve islam dininin daha da egemen kılınması anlamına gelecek değişiklikleri de eklemeliyiz.

Kimi laik burjuvaların ve kemalist seçkinlerin açmazı, ülkeyi ABD emperyalizminin gerici “ılımlı islam” projesine uygun hale getirenlerin bizzat kendilerinin olmasıdır. Onlar, Cumhuriyet tarihi boyunca ilerici, devrimci harekete karşı dincilik silahını kullanmışlardır. Şimdi aynı silah onların “batılı” yaşam tarzlarını tehdit etmektedir.

Açıktır ki, dinci gerici ile laikçi geçinen düzen güçleri arasındaki çatışmada taraf olmak, emekçi yığınları bölmek ve düzene bağlamaktan başka bir sonuç yaratmaz. Yapılması gereken, bu oyunu deşifre etmek, işçileri, emekçileri ve Kürt halkını, kendileri karşısında aynı safta duran düzen güçlerine karşı taraflaştırmak, birleşik bir güç olarak harekete geçirebilmektir. Sınıf mücadelesinin önümüze koyduğu görevlere sarılmalı, ordu ve AKP eliyle yürütülen siyasal-sosyal ve ekonomik saldırılara karşı “sınıfa karşı sınıf” perspektifiyle mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Laik–anti laik çatışması neye hizmet ediyor?

9 Şubat'ta Ankara Sıhhiye Meydanı'nda, onbinlerce kişinin katıldığı **“Bağımsızlık ve Laiklik Mitingi”** düzenlendi. Mitingte yapılan konuşmalarda, türbana yönelik Anayasa değişikliğinin laikliğe aykırı olduğu, devletin laik niteliğinin değiştirilmek istendiği, bağımsızlığının zedelendiği vurgulandı.

Ekonomisi İMF'ye, iç güvenliği CIA'ya, savunması Pentogan'a havale edilmiş olan sermaye devletinin bağımsızlığından söz etmek kaba bir aldatmacanın ifadesiydi. Eylem boyunca en fazla öne çıkarılan ve kitlenin de haykırdığı slogan, **“Türkiye laiktir, laik kalacak!”** sloganıydı. Sadece bu mitingte değil, AKP ve MHP'nin anayasa değişikliklerini gündeme taşıdığı süreçten itibaren, **“laiklik elden gidiyor, şeriat geliyor”** argümanlarıyla harekete geçenler, **“Türkiye laiktir, laik kalacak!”** şiarını dillerinden hiç düşürmediler.

Sermaye devleti laik mi?

Din ve dini eğitim sermaye devleti tarafından her dönemde önemsenmiştir. Zira şükürcü mantığı işçi ve emekçilerin bilincine yerleştirmek, sermaye iktidarının ayakta kalması için temel bir ihtiyaçtır.

Sıhhiye mitingine katılan onbinler en fazla, **“Türkiye laiktir, laik kalacak!”** sloganını haykırdılar. Oysa din ve devlet işlerinin birbirinden ayrılması olarak tanımlanan laikliğin izine sermaye devletinin tarihinde hiç mi hiç rastlanmadı.

Bugün Diyanet İşleri Başkanlığı'na bağlı olarak **80 bin camide 150 bini** aşkın imam görev yapıyor. İlahiyat fakülteleri ve imam hatip liselerinin sayısını sürekli artıran, Kur'an kurslarının önünü açarak dini örgütlenmenin zeminini düzleyen, Aleviler'e Sünni inancını dayatan, Alevi emekçilerinin yaşadığı köylere cami yapan, kısacası Aleviler'in Sünnileştirilmesi programının baş aktörlüğünü yapan da **“laik”** sermaye devletinin kendisidir.

Diyanet İşleri tek bir mezhebin temsilcisi durumundadır. Sermaye devleti diğer din ve mezhepleri ise yok saymaktadır. Sünnilik devletin resmi dini haline getirilerek, diğer tüm din ve mezhepler yok sayılmaktadır.

Sermaye düzeni, dinin siyasal amaçlar için kullanıldığı, laik olmayan bir düzendir. Burjuva sınıf iktidarı, sömürü düzeninin devamı için her dönem dine sarılmış, anti laik uygulamalara destek vermiştir. Özgürlükleri ve yasakları kendi ihtiyaçları çerçevesinde şekillendirmiştir. Laiklik tanımının tam karşısı bir anlayışla, devlet ve din işlerini iç içe geçiren bir devletin laik olamayacağı açıktır.

“Türkiye laiktir, laik kalacak!” sloganlarını atanlar büyük bir bilinç bulanıklığı içinde bulunuyorlar. **“Laik”** Türkiye, farklı mezhep ve inançlara yaşam hakkı tanınmadığı, öte yandan çeşitli milliyet ve mezheplerden kapitalistlerin kasalarını doldurduğu bir ülkedir.

Laik-anti laik çatışması neye hizmet ediyor?

Laiklik/anti-laiklik tartışmaları, dinci parti AKP'nin sermaye adına hükümet olduğu 6 yılı aşkın bir süredir öne çıkıyor. Laikliği savunmak adına

kampanyalar, gösteriler düzenleniyor.

İşçi ve emekçilerin laik/anti laik bölünmesinden hiçbir bir kazanımı yoktur. İşçi ve emekçilerin bu temelde kutuplaşarak bölünmesinden kazançlı çıkan yalnızca burjuvazidir. Alevi-Sünni, laik-şeriatçı, Türk-Kürt, hangi temelde olursa olsun işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesini engelleyen her tür ayırım, sömürü üzerine kurulu olan sermaye iktidarını güçlendirmekte, emek-sermaye çatışmasını ise zayıflamaktadır. Bundan dolayıdır ki, 9 Şubat mitingini düzenleyenler, burjuvazinin çıkarlarının bilinçli bekçileridir.

Laik/anti laik çatışmasının öncüleri sermaye iktidarına hizmette ortaklaşmışlardır. Kapitalist sömürü ve baskı düzenine, emperyalist savaşa, demokratik hak ve özgürlüklerden yoksunluğa, Kürt halkına yönelik imha ve inkara karşı bir tavırları yoktur. **“Laik Türkiye”** söylemini ağzından düşürmeyenler, dinci sermaye hükümeti kadar kurulu düzenden yana bir tutuma sahiptirler.

Devlete egemen olan burjuvazi dini, sömürüyü gizlemek, işçi ve emekçilerin mücadelesini engellemek için etkin bir araç olarak her zaman kullandı. Bu nedenle kendi denetiminde dinin yaygınlaştırılmasını, kurumlaştırılmasını sağladı. Bir yandan da laiklik maskesini her zaman yüzünde taşıdı.

12 Eylül karşı-devriminin generalleri bir yandan laiklik ve Atatürkçülüğü dillerinden düşürmezken, diğer yandan **“Yeşil Kuşak Projesi”** çerçevesinde dinsel eğitim kurumlarının çoğaltılması, yaygınlaştırılması, din eğitiminin zorunlu hale getirilmesi için tüm güçleriyle çalıştılar. Kontrgerilla, halkın dini inançlarını kullanarak hizbikontra örgütlenmeleri yaratmış, bunları Kürt hareketine karşı

kullanmıştır. Kontrgerilla'nın sivil uzantıları, sivil faşist örgütlenmeleriyle birlikte, halkın dini inançlarını kullanıp birbirine karşı kışkırtmak için provokasyonlar tezgahlamışlardır. 9 Şubat mitinginin organizatörleri, **“laik Türkiye”** için orduyu göreve davet emişlerdir.

Laik/anti laik çatışmasına ortak olmayalım, düzene karşı mücadeleyi yükseltelim!

Bugün başörtüsü, giyim kuşam üzerinden laik/anti laik çatışması yürütülmekte, işçi ve emekçiler bu temelde bölünmek istenmektedir.

Türban tartışması üzerinden körüklenen laik/anti laik çatışması ile, mevcut sınıfsal çelişkilerin, uzlaşmaz karşıtlıkların üstü örtülmek istenmektedir. Gerçek çelişki ve çatışma emek ile sermaye, işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki çatışmadır. Laik ya dinci, tüm düzen partileri düzene hizmette sınır tanımamaktadırlar.

Milyonlarca işçi ve emekçi her gün işsiz kalma, evsiz kalma tehdidi altında yaşamını sürdürmektedir. Böyle bir ortamda ortaya türban tartışması atılmakta, işçi ve emekçiler bu temelde saflaştırılmaya çalışılmaktadır.

Her türden yapay bölünmenin panzehiri, işçi ve emekçilerin emek-sermaye çatışmasını temel alan politik mücadelesidir. İşçi ve emekçiler hak ve özgürlüklerden yoksunluğa son vermek için birleşip, düzene karşı mücadele etme yolunu tutmalı, laiklik/anti laiklik çatışmasında taraf olmayı reddetmeli, emek-sermaye çatışmasının üzerine çekilmek istenen kara perdeyi yırtma sorumluluğu ile hareket etmelidir.

Türbana karşı açıklamalardan...

JMO: “Gericiliğe karşı mücadeleyi yükseltelim!”

Jeoloji Mühendisleri Odası, 11 Şubat günü basın açıklaması yaparak, gericiliğe karşı mücadeleyi yükseltme çağrısı yaptı. Açıklamada şunlar söylendi: *“Bugün yaşananlar 1950'li yıllardan başlayan ve 12 Eylül 1980 darbe ortamının yarattığı sürecin bir parçasıdır. 12 Eylül darbesi ile ülkemizde demokratikleşmenin önüne set çekilirken, imam-hatipler çoğaltılmış, kuran kursları her mahalleye yayılmış, ilköğretim okullarında din dersleri zorunlu hale getirilmiş, diyanet işleri başkanlığının bütçesi başbakanlığın bütçesinden fazlayken, sağlık ve eğitim hakkımız bazı 'mutlu' kesimlerin rant alanı haline getirilmiş ve toplum bu anlayışla afyonlanarak uyuşturulmuştur. Emperyalizmin yeşil kuşak projesi ile başlattığı kuşatma bugün ılımlı islam projesi ile devam etmektedir...”*

Açıklamada, emekten, özgürlükten, adaletten, eşitlikten, demokrasiden, bilimden ve bir arada kardeşçe yaşamdan yana olan herkes yan yana durmaya ve birlikte mücadeleye çağrıldı.

Eğitim-Sen'den açıklama

Eğitim ve Bilim Emekçileri Sendikası Genel Başkanı Alaaddin Dinçer “türban sorunu”na ilişkin olarak 8 Şubat'ta basın toplantısı gerçekleştirdi. Dinçer yaptığı açıklamada, AKP ve MHP'nin türban üzerinden rant sağlamayı hedeflediklerini söyledi. Türban tartışması yaratılarak eğitim alanındaki sorunların üzerinin örtülmeye çalışıldığını vurgulayarak, “türbanın” diğer temel hak ve özgürlüklerden bağımsız ele alınmasına karşı çıktı. Dinçer açıklamasını şöyle noktaladı: *“Eğitim Sen, başta eğitim hakkı olmak üzere, Türkiye'nin bütün sorunlarına özgürlükten, eşitlikten, demokrasiden ve emekten yana çözümler getirmek konusunda taraftır. Bu nedenle, toplumu ayrışmaya iterek bölen, yeniden kutuplaşmalar yaratılmasına neden olan türban düzenlemesi derhal geri çekilmelidir.”*

Kızıl Bayrak / İstanbul

5. Ticari Eğitime Karşı Gençlik Koordinasyonu toplantısına çağrı!

Devlet terörüne karşı eylemler...

İzmir: “Devlet terörüne son!”

11 Şubat günü Kemeraltı girişinde biraraya gelen Alinteri, BDSP, DHP, EHP, ESP, HÖC, Partizan, Köz ve Kaldıraç son dönemlerde artan polis terörünü, devrimci kurumlara ve Kürt halkına dönük saldırıları protesto etti.

Açıklamada, ülkedeki bütün sorunların bir kenara bırakılarak türbanın tartışıldığı-tartıştırıldığı, özgürlükten bahsedenlerin hak ve özgürlükler mücadelesi veren kurumları bastığı ifade edildi. Kevser Mırzak'ın mezarına gittikleri ve basın açıklamasına katıldıkları için Ankara ve Adana'da birçok kişinin gözaltına alınıp tutuklandığına değinildi.

Açıklama İzmir Emniyeti'nin devrimci ve demokrat güçleri yıldırma için uyguladığı yöntemlerin teşhiri ile sürdü. ESP, İzmir Temel Haklar ve İzmir Gençlik Derneği çalışan ve yöneticilerinin çeşitli komplolar ile gözaltına alınarak tutuklandıkları belirtildi.

Yaklaşık 40 kişinin katıldığı eylemde, “Baskılar, gözaltılar, tutuklamalar bizi yıldıramaz!”, “Devlet terörüne son!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Adana: “Tutuklular serbest bırakılsın!”

Ankara'da katledilen Kevser Mırzak için yapılan basın açıklaması nedeniyle tutuklanan kurum temsilcileri için 8 Şubat günü Adana Adliyesi önünde bir basın açıklaması düzenlendi.

Avukat Gülşen Battal tarafından okunan açıklamada, basın açıklamasına katılanların demokrasinin, insan haklarının, ifade özgürlüğünün gelişimi için mücadele ettikleri vurgulanarak, bunun bu insanların temsil ettikleri demokratik kitle örgütlerinin varlık koşulu olduğu söylendi. Ardından ÇHD Genel Sekreteri Selçuk Kozağaçı bir konuşma yaparak, tutuklamaların hiçbir haklı dayanağı olmadığını, bu nedenle de meşru olmadığını, tutuklananların serbest bırakılmaları gerektiğini vurguladı. Dilekçelerin verilmesi için Adliye'ye girilmesiyle basın açıklaması sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

5. Ticari Eğitime Karşı Gençlik Koordinasyonu toplantısı 23 Şubat 2008 tarihinde İstanbul'da gerçekleşecek. Onlarca üniversiteden katılımın hedeflendiği Koordinasyon toplantısında -gündem önerilerine açık bir biçimde- temelde iki başlık tartışılacak.

Birinci oturumda Koordinasyon bileşenleri yeni dönem gençlik hareketinin gündemlerini tartışacak. Bu çerçevede Koordinasyon toplantısının daha verimli ve güçlü geçebilmesinin tüm katılımcıların üzerine düşen bir sorumluluk olduğunu belirtmeliyiz. Koordinasyon toplantısına katılmadan önce, ilgili oturum başlıklarına ilişkin olarak sistematik bir okuma ve tartışma sürecinin yaşanabilmesi gerekiyor. Bu bağlamda sunabileceğimiz öneriler şunlardır:

* Öncelikle yeni YÖK Başkanı'nın açıklamaları ve kimi liberallerin bu açıklamaları gerekçelendirmeleri dikkatli bir biçimde okunmalı ve tartışılmalıdır. Zira eğitimdeki neoliberal dönüşümler planında önemsenmesi gereken bu açıklamalara paralel uygulamalar yeni dönem gençlik hareketinin temel bir gündemini oluşturacaktır.

* Konuya ilişkin okumaları bütünleyen bir tarzda ticari eğitim sorununun derinleşen kapsamı, özelde paralı eğitim saldırısı, sermaye düzeninin pratik hattı ile bütünleşen bir biçimde tartışılabilir. Önden yürütülecek tartışmalar Koordinasyon toplantısına düşünsel bir zenginlik katacaktır.

* Koordinasyon toplantısında bir dizi üniversitenin biraraya geliyor olmasının verdiği avantajı kullanarak üniversitelerde ticari eğitim sorununa ilişkin ortaya çıkan gelişmeler ve deneyimler aktarılabilir. Yeni dönemin gündemlerinin güçlü bir biçimde tanımlanabilmesinde sözkonusu gelişme ve deneyimlerin önemi açıktır.

* Üniversiteler merkezli yürüyen türban tartışmaları ve bu sorunun üniversitelere yansıyan sonuçları Koordinasyon toplantısına taşınmalıdır.

* Koordinasyon toplantısının ikinci oturumunda, birleşik bir gençlik örgütlenmesi deneyimi olarak Genç-Sen'in bugünkü tablosuna devrimci bir

müdahalenin koşulları, yöntemi ve pratik hattı tartışılacaktır. Bu başlığın Koordinasyon toplantısında güçlü bir tartışmaya konu edilebilmesinin önemi açıktır. Burada sağlanacak açıklık, bugün gençlik hareketi açısından önemli bir olanağı ifade eden bir birleşik gençlik örgütlenmesini güçlendirme çabası üzerinden ele alınmalıdır. Bu konudaki ön hazırlık oldukça önem taşımaktadır. Ön hazırlık için sunabileceğimiz öneriler şunlardır:

1- Koordinasyon toplantısına katılacak olan tüm yerellerin Genç-Sen Genel Kurulu'na ilişkin yapılmış değerlendirmeleri okumaları, bugün Genç-Sen içerisinde yaşanan politik taraflaşmanın anlaşılabilmesi açısından önemlidir.

2- Hemen hemen tüm üniversitelerde Genç-Sen ile ilgili çeşitli adımlar atılıyor. Atılan adımlar, gerek ele alınan gündemler, gerekse faaliyetin örgütlenme yöntemi ile birlikte bütünlüklü olarak tartışılabilir.

3- Her üniversiteden katılacak unsurların, Genç-Sen'e yerel ölçekte hangi gündemsel çerçevede ve hangi yöntemsel bütünlükle müdahale etmeyi düşündüklerine ilişkin bir tartışmayı Koordinasyon'a taşımaları geliştirici olacaktır. Bu konuda Koordinasyona katılacak her yerelin bir tebliğ hazırlaması işlevsel olacaktır. Bu tebliğler, toplantı sonunda Koordinasyon'un sonuç bildirgesini hazırlamakla görevlendireceği komisyonun güçlü bir bildirge hazırlayabilmesi açısından kolaylaştırıcı ve yol gösterici olacaktır

23 Şubat günü gerçekleştirecek toplantı, bir dönem boyunca ticari eğitime karşı yürütülecek mücadelenin gerek gündeminin oluşturulması, gerekse Genç-Sen zeminindeki müdahalenin çerçevesinin tanımlaması bakımında büyük bir önem taşımaktadır. Bu olanağı güçlü bir değerlendirmenin zeminine çevirebilmek, bugün gençlik hareketi içerisinde ticari eğitime karşı tutum alan duyarlı bütün unsurların ortak sorumluluğudur.

Bu gündemlere duyarlı her kişi ve kurumu Koordinasyon toplantısına katılmaya ve düşüncelerini ortaya koymaya çağırıyoruz.

Ticari Eğitime Karşı Gençlik Koordinasyonu

İşçi ve emekçi hareketinden...

Bursa Sendikalar Birliği'nden Yörsan ziyareti

Sendikalı oldukları için patron tarafından işten atılan Yörsan işçilerinin direnişi sürüyor. Atılan işçilerin yerine grev kırıcılarının alınması ve üretimin hala sürüyor olmasına rağmen işçilerin coşku ve kararlılığı devam ediyor.

Direnişin 67. gününde Bursa Sendikalar Birliği, direnen YÖRSAN işçilerini ziyaret etti.

Alkış ve sloganlarla işçilerin bulunduğu alana doğru yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüş boyunca “Yörsan işçisi yalnız değildir!” sloganı atıldı. Yörsan işçileri de ziyaretçilerini “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganıyla karşıladılar.

Direniş yerinde ilk konuşmayı yapan Tek Gıda-İş Genel Başkan yardımcısı Gürsel Köse şunları söyledi: “Türkiye’nin gündemi türban değildir. Türkiye’nin gündemi emek sorunudur. Emeye yönelik saldırılardır. Ankara’ya sesleniyoruz, Ankara bu yanan ateşi gör! Bu gündemi saptırmaya çalışan Ankara’yı protesto ediyoruz. Bizi bu zor günde yalnız bırakmayan, Bursa Sendikalar Birliği’ne desteklerinden dolayı teşekkür ediyoruz.” Ayrıca sendika ve işçiler Yörsan ürünlerini boykot etme çağrısında bulundular.

Daha sonra Eğitim-Sen, BMİS, Petrol-İş, TÜMTİS Bursa şube başkanları birer konuşma yaparak, Yörsan işçilerinin haklı mücadelelerinde yanında olacaklarını söylediler.

Ziyaret boyunca “Yörsan işçisi yalnız değildir!”, “Kurtuluş tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Hainler işçi sınıfına hesap verecek!”, “İş, ekmek yoksa barış da yok” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Taşeron işçilerinden “ücret” eylemi!

Bursa Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi’nde İlmero adlı taşeron şirkete bağlı olarak çalışan sağlık işçileri, düzensiz aldıkları ücretlerinin yine ödenmemesi üzerine, 12 Şubat sabahı iş

yavaşlatma eylemi gerçekleştirdiler.

Sabah mesai saati başlangıcı olan 8:00’de poliklinikler önüne gelen yaklaşık 600 taşeron sağlık işçisi ilk önce basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada güvencesiz çalıştırmanın emekçiler açısından yarattığı sorunlara değinildi, tüm işçiler için güvenceli iş, güvenli gelecek talebi dile getirildi. Yaklaşık 1,5 saat süren eylem boyunca işçiler sık sık “Köle değil işçiyiz!”, “Taşeron işçiyiz, örgütlüyüz, güçlüyüz!”, “İş, ekmek yoksa barış da yok!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Üreten biziz, yöneten de biz olacağız!” sloganları attılar.

SES’in de destek verdiği eylemin ardından işçiler, ücretleri yatana kadar sürecek olan iş yavaşlatma eylemlerini gerçekleştirdiler.

TEKEL’de eylemler büyüyor!

Tekel işçileri sigara fabrikalarında özelleştirme karşıtı mücadeleyi hızlandırıyor. Tek Gıda-İş Sendikası, 18 Şubat’ta Ankara’da merkezli bir eylem hazırlığı yapıyor.

Tekel işçileri 15 Şubat günü Türkiye genelinde bir gün işyerlerini terketmeme eylemi yapacaklar. Tekel ihalesi için verilecek teklifin son gününü ise Ankara’da kitlesel olarak karşılayacaklar. Saat 14.00’te Ankara Özelleştirme İdaresi Başkanlığı önünde miting yapacak işçilere eşleri de katılacak.

Tek Gıda-İş Sendikası, Bölge ve Şube Başkanlıkları’na gönderdiği duyuruda, Genişletilmiş Başkanlar Kurulu’nun aldığı karar doğrultusunda bir eylemlilik sürecinin başlatılmasını ve işyerlerinde eylem komiteleri oluşturulmasını karar altına aldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

BES 3 No’lu Şube Kurulu...

KESK’e bağlı Büro Emekçileri Sendikası İstanbul 3 No’lu (Kadıköy) Şube 4. Olağan Genel Kurulu 10 Şubat günü gerçekleştirildi. Seçimleri, bir önceki şube yönetimine karşı “Demokratik Dayanışma” listesi kazandı. “Mücadelede Birlik” Listesi’nden Nafi Maraş ise listeyi delerek yönetim kuruluna girdi.

Genel kurulda TTB Merkez Konseyi Üyesi Ali Çerkezoğlu GSS saldırısını üzerine bir konuşma yaptı. Demokratik Dayanışma listesinden seçimlere katılan Hatice Çolakoğulları, son iki yıllık süreçte yaşanan saldırılara değinerek, meclisin gündeminde olan GSS yasa tasarısına, kıdem tazminatının ortadan kaldırılmasına ve özelleştirmelere karşı mücadeleyi yükseltme çağrısı yaptı. BES eski Şube Başkanı Nafi Maraş da bir konuşma yaptı.

Sosyalist Kamu Emekçileri kurulda KESK’in genel kurul sürecine yönelik hazırladıkları broşürlerin dağıtımını gerçekleştirdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

TTB ve SES: “Atamalar geri alınsın!”

Sağlık Bakanlığı uzun dönemdir sağlık alanında kadrolaşma çabasında. 2005 yılı içerisinde 175 şef ve şef yardımcısını keyfi bir biçimde atayan Sağlık Bakanlığı, TTB ve SES’in açtığı davalar sonucu atamaların Anayasa Mahkemesi’nce durdurulmasının ardından bu hamlesini geri çekmek zorunda kalmıştı.

TTB ve SES yöneticileri 12 Şubat günü İstanbul Tabip Odası’nda gerçekleştirdikleri basın toplantısıyla, konuya ilişkin olarak TBMM’ye verilen yasa teklifini eleştirdiler ve atamaların geri alınmasını istediler.

Klinik atamalarının hukuka aykırılığına dikkat çekerek, Sağlık Bakanlığı’nı yargı kararlarına uymaya davet ettiler. Yapılan açıklamada şunlar söylendi:

“Eğitim ve araştırma hastaneleri ülkemizin uzman hekimlerinin %50’sini yetiştirmekte ve yoğun bir şekilde sağlık hizmeti sunmaktadır. Bu hastanelerdeki eğitici kadrolar şef, şef yardımcıları ve başasistanlardır. Dünyada uzmanlık eğitimi veren kuruluşlara eğiticilerin nesnel ölçütlere göre sınavla seçilmediği ve Sağlık Bakanlığı tarafından direkt atama yapıldığı başka bir ülke yoktur. Biz sağlık örgütleri olarak; siyasi kadrolaşmaya açık ve hukuka açıkça aykırı bu sorunun bir an önce bilimsel, objektif, adaletli ve eğitimin gerektirdiği niteliklere uygun biçimde çözülmesini istiyoruz.”

Kızıl Bayrak / İstanbul

Yapı-Yol Sen’den protesto

Yapı-Yol Sen İstanbul Şubesi, 12 Şubat’ta, Tuzla tersaneler bölgesinde yaşanan yeni iş cinayeti sonucu yaşamını yitiren Cevat Toy ile ilgili yazılı bir açıklama yaptı. Açıklamada şunlar söylendi:

“Tuzla’da yine bir iş kazası (!) olmuştur. Artık bunlar iş kazaları değil, iş cinayetleridir! İş sağlığı ve iş güvenliğinden yoksun sigortasız-sendikasıız çalışma düzeninin hüküm sürdüğü Tuzla tersaneler bölgesi, bu sistemin nasıl çalıştığının bir göstergesidir.

Ruhsatı olmayan, her türlü kölece çalışma düzeninin hüküm sürdüğü iş yerlerinde, vahşi kapitalizmin gerçek yüzü bir kez daha açığa çıkmıştır.

Sorumluları bellidir ve yargılanmalıdırlar; kınıyoruz!..”

SSGSS saldırısı ve gelişen mücadele süreci üzerine Harb-İş Sendikası Anadolu Şube Başkanı Hüseyin Över ile konuştuk....

“Güçlerimizi birleştirmekten başka çare yok!”

- 2008 yılı işçi ve emekçilere saldırı paketlerinin hayata geçmeye başladığı bir yıl olacağı benziyor. Bu yılın en ağır saldırılarından biri de Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısı. Bunun karşısında İstanbul genelinde odaların, sendikaların ve kitle örgütlerinin içinde yer aldığı bir platform var. İstanbul Şubeler platformu da sürece aktif katılıyor. Hem Şubeler Platformu hem de yerelerde ve fabrikalar düzeyinde bu süreç nasıl seyrediyor? Sizin Harb-İş olarak bu süreçte tabanınıza dönük nasıl bir çalışma planınız var?

Şubeler platformu ihtiyacı yalnız bu yasa çerçevesinde doğmadı. İstanbul Şubeler Platformu ‘90’lı yılların başından beri var. Ama yer yer ivme kazandı, kaybetti. En son 2008 yılına girerken girerken bu zayıf tablo Hava-İş ve Telekom grevi üzerinden dağıldı. Özellikle Telekom sürecinde iyi bir çalışma yürüttüğümüzü düşünüyoruz. Eylem örgütlemek, basın açıklamaları yapmak, bildiri dağıtmak, işyerlerinde maddi destek toplamak olsun tabanımıza inen bir çalışma yürüttük. Şimdi ise peşinden “sosyal güvenlik reformu” dedikleri yasa geldi. Buna yönelik 15-16 sendika şubesinin katıldığı İstanbul Şubeler Platformu olarak bir panel düzenledik. Buradaki hedefimiz şuydu: Halkın, işçilerin bu yasa hakkında yeterince bilgi sahibi olmadığı, yasa tartışmasının emekli maaşının kesilip kesilmeyeceğine indirildiği, ama işin özünün bu olmadığını kavratmak için bu paneli düzenledik.

Sonuç olarak, öncelikle işyeri temsilcilerinin bilgilendirilmesi ve işyeri temsilcilerinden tabana doğru inen bir bilgilendirme süreci, bilgilendirme sürecinin sonrasında yerellerden basın açıklamaları, eylemlerin aşağıdan örülerek kitlesel mitingler halinde merkeze taşınması üzerinden bir program çıkardık. Bana göre başarılı bir panel oldu. Hem katılım açısından hem de içerik açısından. Bunun dışında merkezi platformun hazırladığı el ilanları ve broşürleri de işyerlerine dağıttık. Kendi özgülümüzde Harb-İş Anadolu Yakası Şubesi olarak bir bildiri hazırladık ve işyerlerimize yaygın olarak dağıttık. Bu hazırlıkların arkasından da Kadıköy eylemine katıldık.

Saldırı devam ediyor. Yasa alt komisyonlarda ama gündemi türban tartışmasına sıkıştırarak yasayı alttan alta çıkartacakları endişesi taşıyoruz.

- Süreç devam ederken bir Ankara yürüyüşü gerçekleşti. Nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Bu yürüyüş DİSK, KESK ve meslek odalarının kararı çerçevesinde gerçekleşen bir yürüyüşü. Bana göre başarısız bir yürüyüşü. Çünkü bu kadar geniş tabanı olan örgütlerin aldığı bir kararın bu kadar zayıf bir eyleme konu edilmesi düşündürücü. Ankara memur kenti, sendikaların kendi taban katılımı ise bin-iki bin. Böylesi zayıf katılımlı bir eylem yapmak varolan havayı kırdı. En az 5-6 bin olmalıydı. Yine de umutsuzluğa kapılmamak lazım. Yeniden havayı canlandırıp tekrar süreci hareketlendirmek gerekiyor. Gerek merkezi platform gerek yerel platform toplantıları gerekse kendi tabanımız üzerinden yapacağımız eğitim toplantılarıyla süreci örmeye devam edeceğiz. Tabii ne kadar başarılı oluruz? Bunun

cevabı, bu işin muhataplarının, bu yasa karşısında duranların bu işin altına ne kadar inanarak girdiklerine bağlı. Bazen o bileşenlerin içinde “biz yapsak da zaten o yasa çıkacak ama biz yapmış olalım” diyenleri de görüyorum. Bu bizim açımızdan olumsuz bir durum tabii ki.

- Yasa karşısında muhalefet örmek için bir dizi anlamlı program ve eylemlilik ifade ettiniz. Sizce bu kadar ağır bir saldırı için bu hazırlıklar yeterli mi? Bu yasa nasıl püskürtülebilir?

- Bir takım eylem pratikleri bize bir şeyler anlatıyor. Eskiden bu tür platformlarda herkes kendi gücünü gösterme yarışına girerdi. Ama bu bileşene baktığımda tablo biraz daha farklı. Herkes bir iş var ve bu iş yapılmak zorunda diyerek bakıyor. Beni biraz hayal kırıklığına uğratan Kadıköy’deki katılım. Bir hafta sonu eylemi, “5 binin üzerine bir katılım olur” diyordum açıkçası, her yaptığın eylem büyüyerek gitmeli ki hedefe doğru daha sağlam ilerleyesin. Ne yapmak gerekir? Bu tabloyu değiştirmek için işçi ve emekçilerin olduğu yerlerde yoğun bir bilgilendirme çalışması yapılması gerekiyor. Herkes bu yasa yoluyla neler kaybettiğini algılamalı. Bunun dışında adım adım öreterek tansiyon yükseltilmeli, maceracılığa izin verilmemeli. Gerçekçi örgütlenmeli. Yerellerden sağlam adımlarla merkezde hedefe kilitlenmeli ve final eyleminde de o yasa geri çekilene kadar geri dönülmemeli. Özellikle Ankara eylemlerinin hava boşaltan eylemlerden uzak olması gerekiyor.

- Bu ancak işçi ve emekçilerin tabandan güçlü örgütlenmesiyle bağlantılı değil mi?

- Bu durum sadece kendi dinamikleriyle de açıklanamaz. Öyle ki, 70 kuruma çağrı yapıyorsunuz yanıt yok. Kiblesini çevirmiş “genel merkez ne diyor?” Eğer yukarı emir vermezse adım atmıyor. Merkez evet diyecek! Temsilciler işçileri eylemlere, alanlara taşıyacak. Bu sadece 15 sendikacıyla çözülmez, herkesin katılması lazım. Katılması için ise inanması lazım. Altından üstüne kadar. Bazen insan şüphelenmiyor değil. Geçen Aksaray yürüyüşü sırasında Tek Gıda-İş Cevizli Kartal yürüyüşü koymuş. Bu eylem 10 gün öncesinden açıklanmış. Bu kadar tesadüf olamaz. Özelleştirme de bizim sorunumuz. Gücümüz aman aman değil zaten, örgütsüz bir yığın var, olanı da bölerseniz nasıl büyüyecek. Bir eylem daha aynı oldu. Ben Türk-İş yöneticilerini de eleştirdim.

- Türk-İş’ten eleştirilerinize bir yanıt var mı?

- “Tek Gıda-İş’in kendi içinde daha önceden aldığı karar” diye ifade ediliyor. Tek Gıda-İş’in Genel Başkanı Türk-İş’te yönetici.

- Bu Tekel işçileri için de kötü. Çünkü mücadele sürecinde sınıfın diğer bölüklerini yanında görmek güç verir. Bu bu tutum dayanışmayı da bölüyor.

- İşin acı tarafı ateş düştüğü yeri yakıyor. Ama böyle değil de her yeri yaksaydı bu süreç daha çabuk püskürtülürdü. Birkaç aydır eylemler örgütliyoruz ama Tek Gıda-İş’i hiç bir yerde görmedik. Ama en son basın açıklamasında Tek Gıda-İş en öndeydi. Bunun

dışında yereller ayaklarını yere basarsa merkezleri zorlar ve birleştiririz.

- Yereller bu süreci nasıl örmeli?

- Aşağıdan havayı yükseltmek lazım. Yukardan karar almak yetmiyor. Birkaç sendikanın işçileri bölge toplantıları düzenleyebilir. Burada doğru taban çalışması yapmalı. Örneğin Türk-İş, DİSK genel grev kararı aldı üç gün sonraya. Biz bunu nasıl uygulayacağız? Televizyondan basın açıklamasıyla pazartesi genel grev, kimse işe gitmeyecek desen ne olur? Acaba hayata geçecek mi? Sistemi durduracak bir genel grev örgütlemek gerekir. Ulaşım çalışıyor, gaz çalışıyor, bankalar çalışıyor... Neymiş belediyeler çöpleri toplamıyormuş. Ne işe yarar. Grev kararı almadan önce alt yapısını hazırlayacaksın, grev dediğin anda hakikaten hayat duracak.

- Bu çalışmalar hedefini genel greve bağlamalı diyorsunuz öyle mi?

- Eğer yasayı geri püskürtmekse hedefin, altyapısını iyi öreterek genel greve hazırlanmalısın. Ayrıca bu platform ve bileşenlerinin bu yasa çıkana kadar birlikteliğini sürdürmesi gerekiyor. Haziran diyorlar, o açıdan bu birlikteliği diri tutmak çok önemli. Yasa geçtikten sonra ne yaparsan yap eski havayı yakalayamazsın.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Emperyalist-kapitalist sistem dünyada her alanda saldırılarını yoğunlaştırdı. Yalnız ülkemizde değil, Yunanistan, Almanya, Fransa, İtalya’da çalışanların haklarını geri almak için saldırıyor. Güç bulamayınca geri çekiliyor, bulursa değiştiriyor. Bu global bir saldırı artık. Çalışanların da aklını başına alma zamanı geldi geçiyor. Güçlerini birleştirecekler, başka çareleri yok. Haklarını geri almak için mücadele edecekler, yeni haklar kazanmak için güçlerini büyüterek yarına yürüyecekler. Başka kurtuluş yok!

SSGSS karşıtı faaliyetlerden...

“Herkeseye sağlık ve güvenli gelecek!”

İstanbul: “Hükümet yasanı al başına ört!”

Pek çok sendika, meslek odası, siyasi parti ve devrimci kurumun oluşturduğu “Herkeseye Sağlık Güvenli Gelecek Platformu”, yasa tasarısına karşı eylem ve etkinliklerini sürdürüyor.

Platformun 3. Bölge bileşenleri, 10 Şubat günü, meclisin gündeminde bulunan Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısı’nın geri çekilmesi talebiyle Bahçelievler AKP binası önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler. Ardından Şirinevler Meydanı’na kadar sloganlar eşliğinde bildiri dağıtımını yaptılar.

“Söz bitti sıra eylemde!”, “Sağlık haktır satılmaz!”, “Karşı çıkarsak yapamazlar!”, “IMF emrediyor, AKP meclisten geçiriyor!”, “Herkeseye sağlık hakkı!” dövizlerinin açıldığı eylemde basın açıklamasını Eğitim-Sen 1 Nolu Şube Başkanı Nihat Dede yaptı. AKP hükümetinin SSGSS Yasa Tasarısını IMF ve büyük sermayenin emriyle hazırladığını vurgulayarak, 20 Şubat eylemine çağrı yaptı: “*Biz karşı çıkarsak, birlikte mücadele edersek bu yasanın meclisten geçmesini engelleyebiliriz. Bu hedefle, 20 Şubat Çarşamba günü tüm Türkiye’de Türk Tabipler Birliği, Türk-İş, DİSK, KESK, TMMOB, BASK ile Eczacılar ve Diş Hekimleri Odaları da dahil olmak üzere 11.30’da alanlarda olacağız.*”

Kızıl Bayrak / İstanbul

Dudullu’da SSGSS karşıtı işçi toplantısı

Herkeseye Sağlık Güvenli Gelecek Platformu’nun Ümraniye yerinde çalışmasını yürüten BDSP, OSİM-DER, Alinteri ve EMEP, 9 Şubat günü bir panel gerçekleştirdi. OSB-İMES İşçileri Derneği’nde gerçekleşen panele İstanbul Tabip Odası Sağlık Politikaları Komisyonu üyesi Aysun Erbahçeli katıldı.

Platform adına OSİM-DER Başkanı’nın yaptığı açılış konuşmasında, HSGG Platformu ve yaptığı çalışmalar anlatıldı. Ardından Erbahçeli, SSGSS Yasa Tasarısı’nın genel kapsamı, amacı ve açığa çıkaracağı sonuçlar üzerinden barkovizyon eşliğinde canlı bir sunum gerçekleştirdi. Sunum ilgiyle izlendi. Sunumun ardından soru-cevap ve forum bölümüne geçildi. Onun üzerinde işçi söz alarak, yasa tasarısı hakkında soru sordu ve kendi düşüncelerini ifade etti.

Konuşmalarda ağırlıklı olarak yasa tasarısının işçi ve emekçilerin yaşamına olumsuz etkilerine değinilerek tasarıya karşı yapılması gerekenler tartışıldı. Birçok işçi tasarı hakkında daha öncesinde çok bir fikri olmadığını, burada anlatılanları kendi çevrelerine aktaracaklarını ifade etti. Tasarının “sağlıkta dönüşüm” projesi çerçevesinde emperyalist politikaların bir uzantısı olduğu ifade edildi ve sorunun bir sistem sorunu olduğu vurgulandı. Dr. Erbahçeli, bu tartışmalar sırasında, koruyucu hekimlik ve ücretsiz sağlık alanında ilk uygulamanın SSCB’de gerçekleştiğini, bugünde ise sadece Küba, Venezuela gibi kapitalizme direnen ülkelerde uygulandığını vurguladı.

İşçiler tasarının kapsamını kendi çevrelerine anlatmak ve platform çalışmalarını kendi fabrikalarına taşımak konusundaki niyetlerini ifade ettiler. Gerçekleştirilecek merkezi eylem ve etkinliklere katılımın yanısıra yerelde de bir dizi

eylem ve etkinlik örgütlenmesinin gerekliliğine işaret ettiler. Yasa tasarısına karşı mücadelenin fabrikalardaki çalışma koşullarına karşı mücadele ile birleşmesi gerektiğini ifade ederek, komiteleşmeye ve birlikte mücadeleye vurgu yaptılar.

Kısa bir aranın ardından panel bölgedeki fabrikalarda çalışan iki işçinin gerçekleştirdiği müzik dinletisi ile sona erdi. Panele 60’ı aşkın işçi katıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Bursa: “Biz karşı çıkarsak yapamazlar”

SSGSS Yasa Tasarısı’na karşı 7 Şubat günü Fomara Meydanı’nda, “Herkeseye Sağlık Güvenli Gelecek Platformu” ve “Bursa Sendikalar Birliği” tarafından ortak bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Açıklamada, AKP hükümetinin GSS saldırısı ile birlikte işçi ve emekçilere ancak 120 yaşına geldiğinde emekliliğin reva görüldüğü belirtildi. Türban üzerinden suni gündem yaratılarak bu saldırının üzerinin örtülmeye çalışıldığı söylendi. Ancak birleşik bir mücadele ile yasanın meclisten geçirilmeyeceği vurguladı ve “biz karşı çıkarsak yapamazlar” denildi.

“Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Alinterimin karşılığını istiyorum!”, “Sendika hakkımız engellenemez!” dövizlerinin taşındığı eylemde, “Herkeseye sağlık güvenli gelecek”, “Parasız eğitim, parasız sağlık “, “AKP yasanı al başına çal!” sloganları atıldı. Eyleme 100’ü aşkın kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Adana: “Herkeseye eşit sağlık hakkı!”

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi bünyesinde Ocak ayından bu yana faaliyetini sürdüren Emekçi Kadın Komisyonu, 10 Şubat günü Şakirpaşa İşçi Kültür Evi’nde “Genel Sağlık Sigortası” konulu bir panel gerçekleştirdi.

Panel, Şakirpaşa İKE Emekçi Kadın Komisyonu adına yapılan açılış konuşmasıyla başladı. Kadın sorunun aslında işçi kadın sorunu olduğu, emekçi kadınların kurtuluşunun işçi sınıfının kurtuluşunun bir parçası olduğu belirtildi. Kadının yaşadığı çifte sömürünün nedeninin özel mülkiyet düzeni olduğu ve kadının kurtuluşunun ancak sosyalizmle mümkün olacağı vurgulandı. Kadın komisyonun kurulma sürecine ve işlevine değinilen konuşmada, SSGSS’nin özellikle emekçi kadınlar üzerinde yaratacağı yıkımın altı çizildi.

Ardından SES üyesi Nazan Eroğlu, SSGSS’nin yaratacağı yıkıcı sonuçları anlattı. Bundan sonra

yoksulların hastane kapılarında kalacaklarını, “paran kadar sağlık” döneminin başlayacağını belirtti. Hastaların sağlık ocakları ve hastanelere gittiklerinde yaşayacakları sorunlara değinerek, bundan sonra prim ödemeyenlerin sağlık hakkından yararlanamayacağını ya da katkı payı ödemek zorunda kalacaklarını vurguladı.

Ardından SES Adana Şube Eğitim Sekreteri Halide İnce konuştu. Aile hekimliğinin 2-3 yıl boyunca DB tarafından finanse edileceğini, bu nedenle ilk yıllarda yıkımın daha sınırlı olacağını, bu finansmanın ortadan kalkmasıyla işçi ve emekçilerin kaderleriyle başbaşa kalacaklarını söyledi. Ayrıca, emeklilik yaşının yükseltilmesine, emekli maaşlarından yapılacak kesintilere ve sigorta primlerinin arttırılması yoluyla maaşların düşürülmesine değindi.

Soru-cevap bölümünde katılımcılar SSGSS ve Aile Hekimliği konusundaki sorunlarını ifade ettiler. Tartışma tasarıya karşı yapılması gerekenler üzerinde şekillendi. Merkezi platformun yerel ayaklarının oluşturulması, sağlık ocakları önünde basın açıklamaları yapılması vb. öneriler dile getirildi.

Panel, GSS ve Aile Hekimliği karşıtı çalışmanın devam ettirilmesi, herkeseye eşit, parasız sağlık hakkı için mücadelenin yükseltilmesi ve 8 Mart’a katılım çağrısıyla sona erdi.

Kızıl Bayrak / Adana

Mamak’ta SSGSS karşıtı faaliyet

Mamak’tan sınıfı devrimcileri olarak, sermayenin sağlık ve gelecek hakkının gaspına yönelik saldırılarına karşı etkin bir faaliyet yürütme hedefiyle hareket ediyoruz. Bu çerçevede çıkardığımız çalışma programımızı hayata geçiriyoruz.

Saldırı gündemli bir yerel bülten çıkartma hazırlığımız sürüyor. Ayrıca SSGSS saldırısına karşı işçi ve emekçileri bilinçlendirme hedefiyle bir panel gerçekleştireceğiz. 16 Şubat’ta Mamak İşçi Kültür Evi’nde yapacağımız panelin ön çalışmasını emekçilerle birebir ilişki kuracak bir temelde örgütleyeceğiz. Merkezi ve yerel araçlarımızı güçlü bir şekilde kullanmayı planlıyoruz.

Panele çağrı ve BDSP imzalı “SSGSS Yasa Tasarısı Mecliste! Sağlık hakkı için genel grev genel direniş!” şiarlı afişlerimizi yaygın bir biçimde kullandık. Akşemsettin, Ege Son Durak, Tepe Durağı, Çöplük, Cengizhan, Şirintepe ve Tuzluca’yır mahallelerinde yaklaşık 600 afiş yapıldı. Ayrıca panel çağrı amaçlı 150 afiş kullanıldı. Önümüzde günlerde SSGSS karşıtı faaliyetimizi farklı araçları kullanarak sürdüreceğiz.

Mamak BDSP

“20 Şubat’ta alanlardayız!”

TBMM’de görüşülmek üzere bekleyen Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısı’na karşı geçtiğimiz günlerde Ankara yürüyüşü gerçekleştiren meslek örgütleri ve sendikalar, yeni eylem programlarını kamuoyuna açıkladılar. TTB, TMMOB, KESK, DİSK, TDB, TEB, TÜRMOB, BASK ve Türk-İş, 20 Şubat’ta tüm Türkiye çapında alan etkinlikleri örgütleyecek.

8 Şubat 2008 tarihinde Türk Tabipleri Birliği’nde kurum temsilcilerinin katılımıyla bir basın toplantısı düzenlendi. Toplantıda, meslek örgütleri ve sendikalar adına ortak açıklamayı TTB Merkez Konseyi Başkanı Gençay Gürsoy yaptı. Gürsoy, sendikalar ve meslek örgütleri olarak 20 Şubat 2008 tarihinde saat 11.30’da tüm illerde alan etkinlikleri gerçekleştireceklerini ifade etti.

TKİP II. Kongresi değerlendirmeleri...

Kadın sorunu ve sınıf içi

II

Kadın çalışmasının örgütsel boyutları

Kadın çalışmasının sorunları tartışılırken halen üzerinde en fazla zorlanma yaşanan konu herhalde örgütlenme sorunudur. Kadın çalışmasının anlamı, önemi ve kapsamı az çok bellidir de örgütlenmesi ne olacaktır, nasıl ele alınacaktır, kadın çalışmasına yönelen yoldaşlarımızı en çok yoran sorun budur sanıyorum.

Örgüt sorunu her zaman politik çizgiye, bu çizginin içeriğine ve ihtiyaçlarına bağlı ve tabi bir sorundur. Kadın çalışmasını genel olarak ve belli bir durumda ele alırsınız, sonuçta kadın örgütlenmesini ele alış tarzınızı da belirleyecektir.

Bu konudaki en büyük karışıklık, geleneksel küçük-burjuva akımların kadın örgütlenmesini daha çok bağımsız kadın dernekleri ya da birlikleri biçiminde ele alışından kaynaklanmaktadır. Söz konusu akımların bu bakışı ve uygulaması, onların kadın sorununu ve çalışmasını ele alışlarından ayrı bir durum değildir, buna daha önce de işaret ettim. Sorunu genel bir kadın sorunu ve kendi içinde bir kadın çalışması olarak ele aldıkları için, kullandıkları örgütsel araçlar da buna göre ortaya çıkmaktadır. Kadın dernekleri ya da birlikleri adı altında kurulan örgütlere baktığımızda, genel kadın sorunları teması üzerinden, daha çok da genel bir propaganda sınırları içinde ve genellikle de son derece kısır kalan faaliyetler görürüz. Bizim bu tür deneyimler ya da uygulamalardan öğrenebileceğimiz bir şey yoktur, zira kadın sorununa ve dolayısıyla da çalışmasına bakışımız, bu sorunu pratik planda ele alışımız tümüyle ve temelden farklıdır.

Komünist partisinin kadın çalışması işçi kadınlar eksenine oturacaksa ve bu çalışma işçi kadının salt ezilen cins konumu üzerinden değil, onu da kapsayacak biçimde fakat asıl olarak sınıf kimliği üzerinden kucaklayacaksa, bu durumda kadın örgütlenmesi sorunu her şeyden önce, işçi kadının başta sendikalar olmak üzere tüm sınıf örgütlerine geniş katmanlar halinde çekilebilmesi ve bu örgütler bünyesinde etkin kılınması sorunudur. Kadınların örgütlenmesinden bu kadar çok söz edip de kadınların örgütlenmesi denilince sorunun bu en temel yönünün gözden kaçırılması ya da yeterince gözetilmemesi, kadın sorununu ele alıştaki çarpıklığın bir yansımasıdır ve kesin olarak kaynağında burjuva ve küçük-burjuva feminist anlayışların etkisi vardır. Feminist akımlar kadın sorununu sınıfsal esaslar üzerinden ele almayı sorunu salt cinsiyetçi bir yaklaşımla ve tüm kadın kitlesini kesecek biçimde ortaya koydukları için, sonuçta örgüt sorununa da bağımsız bir kadın örgütü sorunu olarak yaklaşmaktadırlar. Kadınlar birliği, kadınlar derneği vb. örgütsel biçimler, tarihten günümüze tipik feminist örgüt modelleridir. Politik bakış burada da örgüt sorununun ele alınışını belirlemektedir.

Oysa komünist partisi için kadın çalışmasının örgütsel boyutu, her şeyden önce emekçi kadının kendi mesleki ve sınıfsal örgütlerine çekilmesi, bu

örgütlerde etkin ve egemen kılınması sorunudur. Bugün kadın işçi kitlesinin büyük bir bölümü sendikal örgütlenmeden bile yoksundur. Herşeye rağmen sendikalarda örgütlü olanlar ise bu örgütlerde etkin ve inisiyatifli bir konumdan yoksundurlar. Bu böyle olduğuna göre, işçi ve emekçi kadını herşeyden önce kendi sınıfsal kimliği üzerinden kazanmayı ve etkin kılmayı hedefleyen komünist partisi, onları örgütlenme sorununa da öncelikle ve temelde buradan yaklaşmalıdır.

Fakat komünist partisi işçi kadına yönelik çalışmasını yalnızca onun sınıf konumundan kaynaklanan sorunlarına indirgemediğine, bu temel üzerinde işçi kadının cinsel konumundan gelen özgül sorunlarını ve çıkarlarını da bu çalışmanın temel önemde bir boyutu olarak ele aldığına göre, çalışmanın bu boyutunun örgütsel biçimine de bir çözüm getirebilmelidir. İşin aslında burada söz konusu olan, bizzat kadın kitlelerini örgütlemenin bir biçimi olmaktan çok, onlara etkin ve amaca uygun bir biçimde yönelebilenin örgütsel biçimidir. Bu da temelde bir kadın örgütüdür, zira esası yönünden bilinçli ve etkin işçi ve emekçi kadınları geniş işçi ve emekçi kadın kitlelerine yöneltmenin örgütsel bir biçimidir. Fakat yine de ayrı ve kitlesel bir kadın örgütü değil fakat sınıf örgütlerinin kadınlara yönelik özgül çalışmasını üstlenecek uzmanlaşmış bir özel örgütlenmedir burada söz konusu olan.

Tarihsel deneyimlerin ve pratik gerçeklerin ışığında ele aldığımızda, bu ihtiyaca uygun düşen örgütsel biçim, işçi ve emekçi **Kadın Komisyonları**'dır. Sınıf içinde **İşçi Kadın Komisyonları** ve öteki emekçi kadın katmanları içinde **Emekçi Kadın Komisyonları**. Bu örgütsel biçim, sınıfın ve emekçilerin fabrika ve işletme birim örgütlerinden sendikaya kadar tüm mesleki ve sınıfsal kitlesel örgütleri için, dahası onların fabrika ve işletmelerden bölge, il ve ülke düzeyine kadar her kademesi için bir ihtiyaç, bir zorunluluktur. Bunlar bağımsız kadın örgütleri değil, fakat mevcut sınıf örgütlerinin içinde, onların kendi hedef kitlesi içindeki kadınlara yönelik özgül çalışmanın ihtiyaçlarına yanıt verebilen özgül ya da uzmanlaşmış örgütlenmeler olacaktır. Her düzeydeki kadın komisyonlarının temel işlevi, bulunduğu alanda kadınlara yönelik özgül çalışmayı düşünmek, planlamak ve somutlaştırmaktan öteye, bunu bünyesinde yer aldığı örgütün geneline maledebilmektir.

Bu tür komisyonlar yalnızca temel mesleki ve sınıfsal örgütlerin bünyesinde değil fakat aynı zamanda kültür kurumlarından işçi derneklerine kadar sınıfa ve emekçilere yönelik her türden devrimci ve demokratik örgütlerin bünyesinde de gündeme getirilmelidir. Bir kültür kurumu ya da işçi derneği, bu yolla kadın çalışmasında özel bir uzmanlaşmayı sağlamak yoluna gitmiş olmakla kalmaz, tam da bu sayede etkin bir emekçi kadın çalışması yürütebilmeyi kendisi yönünden güvenceye de almış olur.

Komünist partisi sınıf bilincine ulaşmış kadın ve erkek komünistlerin öncü devrimci partisidir. Komünist partisinin kendi örgütsel oluşumunda

inde kadın çalışması / 2

cinsiyet esasına göre herhangi bir türden örgütlenme sözkonusu olamaz. Fakat işçilere ve emekçilere yönelik etkin bir çalışma yürütmekte olan ve bundan böyle bunun kadınlara yönelik özgül boyutunu çok daha özel bir dikkatle gözetmekle yüzyüze bulunan partimiz, elbette bu çalışmayı amaca uygun biçimlerde yürütmesini kolaylaştıracak özel örgütsel görevlendirmeler yapabilir ve yapmalıdır da. Bunun ötesinde sorun komünist partisinin karşısına daha çok etkisi ya da denetimi altındaki kitle örgütleri ya da kurumlar üzerinden çıkacaktır. Bu alanlarda ise işçi ya da emekçi kadın komisyonları sorunun yanıtını oluşturmaktadır.

Parti sınıf çalışmasının tüm alanlarında ve her alanın kendi içinde değişik düzeylerde işçi ya da emekçi kadın komisyonları kurmak, kadın çalışmasını bu yolla da somutlamak, uzmanlaştırmak zorundadır. Ve bu kadın komisyonları bulunduğu kurumun, örgütün, işçi derneğinin, sendikanın emekçi kadına yönelik olarak yürütmesi gereken o özgül çalışmanın sorunlarını, ihtiyaçlarını, planlarını ortaya çıkarmanın ve bünyesinde bulunduğu örgüte maletmenin temel aracı ve dayanağı olabilmelidir. Komisyonların çalışmanın bu özgül boyutunu üstlenmeleri, ama bunu çalışmanın genelinden de koparmamaları, tam tersine özgül olanı genel olana bağlamanın etkin araçları olarak ele almaları gerekir. İşçi kadın çalışması genel sınıf çalışmamızın organik bir boyutudur, bu temel önemde perspektif, işçi ya da emekçi kadın komisyonlarının çalışmasına da ışık tutmalıdır. Emekçi kadın komisyonları kadın çalışmasının sorunlarını tüm özgül boyutları ile düşünecek, somutlayacak, bağlı olduğu örgütün gündemine sokacak, böylece genel çalışmanın bir boyutuna dönüştürecek ve gerektiğinde bütün güçlerin önemli ölçüde bu iş için seferber edilmesini sağlayacaktır.

Semt ağırlıklı kadın çalışması ve örgütlenme sorunları

Buraya kadar ortaya konulanlar sınıf ve kamu emekçileri bünyesindeki kadın çalışması ve bunun örgütsel boyutları konusunda belli bir fikir veriyor olmalıdır. Geriye bir de semt çalışması, semtler bünyesinde kadın çalışması sorunu kalıyor. Bu çalışma özel bir önem taşıdığı için değil, ama halihazırdaki pratik deneyimin bir bölümü bu alandan yaşandığı için üzerinde kısaca da olsa durmak gerekiyor.

Öncelikle semt eksenli çalışan bir parti olmadığımızı, kendi içinde semtleri esas alan bir siyasal çalışmadan bilinçli bir tutumla kaçındığımızı, bunu halkçı sapmanın tipik belirtisi olarak gördüğümüzü vurgulamak gerekir. Partimizin genel politik çalışması sınıf eksenli bir çalışmadır ve bu onu özelliğidir. Güç ve olanaklarımızın onda dokuzu sınıfa yöneltilmiş durumdadır ve sınıf hareketi içinde ciddi bir mesafe alıncaya kadar da bu böyle devam edecektir. Sınıf çalışmasının eksenini ise doğal olarak fabrikalar, işletmeler, sanayi siteleri ve havzalarıdır. Bu böyle ise eğer, bu durumda kadın çalışmasının

pratik boyutunda bizim için öncelikli ve temel olan, sınıf çalışması içerisinde kadın sorunu ve çalışmasıdır, ki bunun üzerinde de durmuş bulunuyoruz.

Fakat öte yandan sınıf çalışmasına bağlı olarak ve onu güçlendirmek amacı çerçevesinde belli semtlerde çalıştığımız da bir olgudur. Bu çalışmaların önemli bir bölümü kısırdır ve yararı fazlasıyla tartışmalıdır. Bu nedenle abartılmamalı, mevcutlar gözden geçirilerek buralardaki çalışma ya genel sınıf çalışmasının hedef ve ihtiyaçlarına tabi kılınabilmeli ya da kendi iç imkanlarıyla sürdürülebildiği kadar sürdürülmelidir.

Bunları önemle gözönünde bulundurmak kaydıyla, semtlerde yürütülecek kadın çalışmasına yönelik olarak da elbette belli bir bakışımız olabilmelidir. Zira faaliyet yürüttüğümüz her alanda, çalışmamızın bir kadın çalışması boyutu mutlaka olmalıdır. Her alanda özgül kadın sorunu siyasal çalışmamızın bir parçası olabilmelidir, dolayısıyla aynı şekilde semtlerde de... Öte yandan, buralarda da çalışmanın etkin bir şekilde yürütülmesini kolaylaştıracak özgül görevlendirmeler, örgütlenmeler olmalıdır.

Semtler yapıları gereği kitlelerin heterojen bir sosyal-sınıfsal yapı sergiledikleri alanlardır. Semt ağırlıklı bir kadın çalışması denildiğinde, bu heterojen yapıyı kesen kendi içinde genel bir kadın çalışması akla gelebilmektedir, ki bu halihazırdaki halkçı akımlar pratiğinin kadın çalışmasına izdüşümüdür. Biz bundan kesin olarak kaçınmalıyız. Semtlerde kadın çalışması, bizim bu semtlerde perspektiflerimize uygun bir biçimde yürüttüğümüz genel çalışmanın emekçi kadın boyutu olarak ele alınmalıdır. Bugün için bundan ötesinin bir mantığı olmadığı gibi kalıcı bir sonuç yaratma şansı da yoktur. Semtlerde genel bir kadın çalışmasının bir mantığı yoktur, zira üretim dışı heterojen bir sosyal ortamda kadınları sınıf kimlikleriyle bağlantılı bir biçimde örgütleyebilmenin maddi zemini yoktur.

Evet, daha önce de örneklendi konuşmalar içinde; semtlerde çalışıyoruz, kurumlarımız var, semtlerde emekçi kadınlar var, işçilerin eşleri var ve bunlara gitmenin yolunu-yöntemini bulabilmeliyiz, denildi. Semtlerde kurumlarınız ya da dernekleriniz varsa, bunların işçilere, emekçilere yönelik belli çalışmaları varsa, bu durumda bu çalışma bu aynı işçi ve emekçilerin kadın kesimlerine özgül bir yönelişi de içermek, çalışma bununla birleşmek, böylece zenginleşmek durumundadır. Kültür kurumunuz ya da çalışmasını semtlere de yönelten işçi derneğiniz kendi bünyesinde emekçi kadın komisyonları kurmak, buna dayanarak işçi ve emekçi kadınlara, bu arada işçi eşlerine yönelik özgül bir çalışmayı somutlamak durumundadır. Sosyal mücadelenin bugünkü düzeyinde ve semt çalışmasının bugünkü somutluğunda söylenebilecek olan herhalde budur.

Kuşkusuz bu çalışmanın yürütülüş tarzının bir fabrika ya da işletmedeki çalışmaya göre belirgin bir biçimde farklılaşan yönleri vardır. Bir fabrikada kadın-erkek işçi içiçedir, ezilen cins konusundaki tüm önyargılara rağmen işçiler sınıf konumları üzerinden kendilerini ortak kimlik içinde görürler. Oysa semtler böyle değildir, burada ortak sınıfsal konum ve

kimlikler kaybolur ya da geri plana düşer, geriye kadın ve erkek yığınlar kalır. Erkekten farklı olarak semtte emekçi kadın belirgin biçimde eve ve ev işlerine bağımlıdır.

Böyle bir sosyal-kültürel ortamda emekçi kadınlara, hele de ev kadınlarına yönelik çalışma, özel yönelimler gerektirmesinin ötesinde bizzat kadınlarla yürütülmeyi de gerektirir. Zira bugünün Türkiye'sinde emekçilere egemen ortalama bilinç ve kültürel gelişmişlik düzeyi, geri bilince dayalı geleneksel değer yargıları, egemen kültür ve duyarlılıklar, başka türlüünü kaldıramaz, hepimizin çok iyi bildiği gibi. Ancak canlı bir sosyal mücadele ortamı bunu kaldırabilir, bu ise daha farklı bir durum ve düzeydir. Örneğin işçi kadının grevde nöbet tutmasını bir erkek işçi problem etmez, bu mücadele ortamında mücadele yoldaşı durumundaki kadını geleneksel önyargılarının nesnesi değil fakat omuz omuza yürütmekte oldukları mücadelenin öznesi olarak görür. Mücadele ve eylem içindeki işçi kadın, işçi erkek için mücadele yoldaşıdır, ve bunun tersi... Ama sonuçta biz bugünün durgun ortamında semtlerde kadın çalışması yürütmek istiyoruz. Yoksul ve emekçi kadınlara, işçi eşlerine gitmek istiyoruz... Bu ancak kadınlar eliyle, kadın devrimci kadrolar eliyle yürütülebilir bir çalışmadır. Bu nokta önemle gözetilmek durumundadır ve zaten hayatın içinde başka türlü olamayacağını da deneyim daha ilk adımda gösteriyordu.

Öte yandan, tam da bu aynı nedenle, semtlerde özel olarak kadınlara hitap eden bir dizi etkinlik de örgütlemek yoluna gitmek gerekir. Elbette biz toplantılarımıza, panel ve konferanslarımıza, gecelerimize, festivallerimize kadın-erkek emekçileri birarada çekmek için azami bir gayret gösteririz. Fakat bunun ötesinde özellikle ev kadınlarının geniş katılımını kolaylaştıracak, ilgilerini artıracak, kendilerini kolay ve rahat bir biçimde ortaya koymalarını sağlayabilecek özel türden etkinlikler de düşünmeli ve gerçekleştirmeliyiz. Biz bu özgünlüğü, toplumun genel politik ve kültürel düzeyini, mücadelenin bugünkü düzeyini gözetenek hesaba katmazsak, semtlerdeki emekçi kadına, hele de ev kadınına yeterli bir başarıyla seslenemeyiz ve onu kapatılmış bulunduğu kapalı ve dar yaşamın dışına çekemeyiz.

Yine de semtler üzerinden emekçi kadın çalışması, hele de ev kadınlarına yönelik bir çalışma bugün için fazla abartılmamalıdır. Bu bugünkü koşullar sürdürdüğü sürece kısır ve verimsiz bir çalışma olarak kalmaya mahkumdur. Sosyal hareketlilik yoksa, kendi içinde kadınlara siz kadınsınız, bakın evlere kapatılmışsınız, durumunuz şu, bir dizi haktan ve olanaktan yoksunuz vb. diyerek seslenmekle alınabilecek sonuçların belli sınırları var. Biz bu tür bir çalışmayı ancak bütünsel çalışmanın, iyi-kötü yürüyen, etkisini yayabilen bir çalışmanın kadın boyutu olarak ele alırsak verimli sonuçlara ulaşabiliriz. Örneğin biz X semtinde çalışıyoruz, orada zaten her koldan kadın ve erkek emekçilere sesleniyoruz, toplantılar yapıyoruz, eylemler düzenlemeye çalışıyoruz, festivaller yapıyoruz... İşte ancak bu çalışmanın bir parçası

olarak kadınlar üzerinden de ek bir çalışma verimli sonuçlar üretebilir. Çünkü bütün öteki çalışmalar da sonuçta buna hizmet ediyor. Ama bu genel çalışmadan soyutlanmış, kendi içinde bir emekçi kadın çalışması, fazlaca bir anlamı ve sonucu olmayacak bir çalışmadır, kısır ve verimsiz kalması kaçınılmazdır, bunun da bilincinde olalım.

Bağımsız kadın dernekleri ve feminist gruplaşmalar

Buraya kadar söylenenler yeterli bir fikir veriyor olsa bile çok kısa olarak bugünün Türkiye'sinde halen bazı örnekleri olan bağımsız kadın derneklerine de değinmek gerekir. Feminist çevrelerin böyle örgütlerde biraraya gelmesinde, bu türden yapıları kendilerine birleşme zeminleri olarak seçmelerinde anlaşılabilir bir yan yok, zira feminizmin kendi özünde böyle bir yönelim var. Feminist yönelim kadın sorununu kendi içinde tecrit eder, kendine yeterli, kendi içinde bütünlüğü olan bağımsız bir sorun halinde ele alır. Böyle olunca da, bunun örgütsel biçimi doğal olarak ayrı bir kadın örgütü olarak ortaya çıkar.

Fakat bir de kendilerini marksist olarak gören, buna rağmen kadın sorunu ve örgütlenmesi denilince bunu bağımsız kadın dernekleri ya da birlikleri biçiminde ele alan çevreler var. Böylelerinin bu pratiği en iyi durumda bir bilinçsizlik ve kendiliğindencilik ifadesidir. İşin aslında feminist etkilenme, feminist etkinin ardından sürüklenmedir burada söz konusu olan. Nitekim bu yönelimde olanlar bir dönem feministlerle birlikte 8 Martlar'ın içinin boşaltmasına da katkıda bulunabilmişler, salt kadınlardan oluşan bir 8 Mart eylemi saçmalığına ortak olabilişlerdir.

Sosyal bir kaynaşmanın olmadığı ve dolayısıyla orta sınıf eksenli de olsa bağımsız bir kadın hareketi çıkışı için de koşulların bulunmadığı bir ortamda, genellikle tabela örgütleri olarak kalan bu

türden demokratik kadın derneklerinin ayrıca pratik bir işlevi de yoktur. Bunlar, ifade uygunsa, kadın sorunu üzerinden halkla ilişkiler bürosu gibidir. Bunun ötesinde yürüttükleri anlamlı bir özgül çalışma yoktur. Denilebilir ki bu sınırlar içinde olsun yapılanın yine de bir anlamı olamaz mı? Belki de olabilir. Fakat komünistler için bu kadarını Emekçi Kadın Komisyonları üzerinden çok daha fazlasıyla yapabileceklerini

göstereceklerdir ve bu her bakımdan amaca daha uygun olur. Bu komisyonlar, gerçekte bünyesinde yer aldıkları sınıf örgütlerinden bağımsız bir konuma sahip olmasalar da bu hiçbir biçimde onların toplumun ve emekçi kadınların karşısına bağımsız bir kimlik ve inisiyatifle çıkmalarına, bu kimlik üzerinden topluma ve kadın kitlelerine hitap etmelerine engel değildir.

Örgüt sorunu kuşkusuz somut bir sorundur. Genel, her döneme ilişkin, her döneme karşılık veren bir çözümü yoktur. Bugün bağımsız bir kadın örgütlenmesi, kadın kurumlaşması, kadın birlikleri ya da kadın dernekleri, gerekli değildir, ama bu her durumda, yarının genel sosyal bir hareketlenmesi ile değişebilecek yeni koşullarda da gerekli olmaz anlamına gelmez. Yarın bunu gerektiren durumlar belki ortaya çıkabilir. Örneğin '70'li yıllarda genel sosyal kaynaşma içerisinde bunun bir anlamı, bir işlevi

olabilirdi. Kadını buradan da mücadeleye çekmenin araçları olarak bunlar özel ve özgül bir işlev görebilirlerdi. Nitekim bu doğrultuda belli yapılar da ortaya çıkmıştı. Sosyal kaynaşmanın bu türden karmaşık ortamlarında kadınlara yönelik çalışmaya buradan giderek de bakabiliriz, bu türden olanakları da kendi sınırları içinde değerlendirebiliriz, günü geldiğinde. Fakat bugünün sorunu hiçbir biçimde bu değildir, bunun altını özellikle çiziyorum.

Öte yandan, sorun salt bizim tercihimizle ilgili de değildir. Yarının sosyal hareketlenme dönemleri ortaya kendi iç dinamizmiyle bağımsız kitlesel kadın örgütleri de çıkarabilir pekala. '60'lı yılların sonunda ve '70'li yılların başında ABD'de ve Avrupa'da orta sınıf kadınları ekseninde ve feminist akımlar şahsında bunun örnekleri var nitekim. Yarın ola ki bizde de bu türden kitlesel kadın hareketleri ve onların bağımsız olmayı seçen örgütleri ortaya çıkabilir. Bunlar kitlesel bir kadın hareketine dayanan örgütler olurlarsa eğer, elbette biz de bir biçimde bunlar içinde çalışma yolunu gider ve kucakladıkları kitle ile devrimci işçi hareketi arasındaki bağları güçlendirmeye, bu hareketi devrimci işçi hareketi eksenine bağlamaya çalışırız. Bunlar ayrı sorunlar. Biz konuya genel yaklaşımlarımız içerisinde bütün bunlara yer veririz. Ama kendi çalışmamız ve yönelimimiz söz konusu olduğu sürece de sınıfsal esaslardan şaşmayız ve dolayısıyla, kadın sorununa olduğu kadar onun örgütlenmesine de buradan bakarız. Sınıf ve emekçi hareketini cinsiyet esasları üzerinden bölmeye yönelen her türden sapmaya karşı da kararlılıkla mücadele ederiz.

Biz bugün, feministlerle birlikte bazı küçük-burjuva akımların yaptığını yaparak, yani kendi içinde ayrı, salt kadın sorunu ekseninde ve bağımsız kadın örgütlerine dayalı bir çalışma yürüterek, herhangi bir mesafe alamayız. Küçük-burjuvazinin aydınlanmış,

kadın sorununa duyarlı çok dar bir kesiminde belki bir parça yankı bulabiliriz, ama emekçi kadını salt kadın sorunlarına dayalı bir teşhir ve ajitasyon çalışması üzerinden kazanmamız ve harekete geçirmemiz mümkün değildir.

Seyhan yoldaş sunumunda anlamlı bir noktaya işaret etti; kadınlar için önemli olan sigortadır, önemli olan tencereye girecek aştır, önemli olan sosyal geçim sorunlarıdır, çocuklarının bakımı ve geleceğidir, vb. dedi. Yani kadın herşeyden önce

emekçi olarak ezilmektedir. Bu durumda siz onun kadın kimliğinden kaynaklanan sorunlarını da bu eksen üzerinden ele alabildiğiniz ölçüde, onu buradan sosyal mücadeleye çekebildiğiniz ölçüde, bir de kadın olmasından kaynaklanan sorunlar üzerinden çekmek şanslı yakalarsınız, üstelik bunu çok daha rahat yakalarsınız. Ama eğer kadını sosyal-sınıfsal bakımdan uyarıp, bilinçlendirip mücadele içine çekememişseniz, onu salt kadın olarak uyandırmaya yönelik çabalar boşunadır, bu kendi eksenini etrafında dönüp dolanmaktan başka bir sonuç yaratmaz.

Kaldı ki kadınların salt ezilen cins konumu üzerinden hareketlendiği dönemler de sosyal mücadelenin geliştiği, sosyal çelişkilerin keskinleştiği ve genel planda kitlelerin hareketlendiği dönemlerdir. Örneğin '60'lı yıllarda batı dünyasında boy gösteren feminist akımları aynı dönemin genel sosyal canlılığından, genel olarak o günlerin dünyasındaki sosyal mücadele dalgasından ayrı düşünmenin olanağı

yoktur.

Dönemin o genel sosyal mücadele ve kaynaşma ortamında, tüm ezilen kesim ve katmanlar bir biçimde hareketleniyor, mücadelenin genel etkisi altında, ezilen cins adına eşitlik ve özgürlük istemiyle ortaya çıkan kadın hareketleri de bu ortamda kendine bir alan açabiliyordu. Nitekim bu genel dalganın düşmesi ve ortama sosyal durgunluğun çökmesi, daha çok orta sınıftan kadınların damgasını taşıyan çeşit çeşit feminist akımların önce yozlaşmasına ve ardından da hızla sahneden çekilmesine yolaçmıştır.

Feminist kadın hareketi genel toplumsal hareketlenmenin bir ürünü ve boyutu olarak ortaya çıktığı sürece belli sınırlar içinde ilerici bir gelişmenin ifadesidir ve devrimci sınıf hareketi, sınırları konusunda hiçbir hayale kapılmaksızın, ona belli bir ilgi de gösterebilir. Kuşkusuz böyle bir kadın hareketinin bazı demokratik burjuva reformları (daha çok da yasal düzenlemeler planında) zorlaması dışında, kendi sınırları içerisinde kadın sorununa bir çözüm bulma imkanı ve şansı yoktur. Sonuçta bu mesele temelde gidip kapitalist sömürü ilişkilerine, burjuva sınıf egemenliği ilişkilerine dayanmaktadır. Feminist harekete damgasını vuran orta sınıf kadını ise tam da sınıfsal konumunun bir yansıması olarak bu temele hiçbir biçimde dokunmaz, dokunmak istemez. Zira kendisi de sosyal bakımdan aynı düzenden beslenmekte, sınıf çıkarları bu sosyal düzenin devamını gerektirmektedir. Onun sorunu bu düzenin temelleri üzerinde ezilen bir cins olmaktan kaynaklanan sorunlarına (cinsel aşağılanma ve horlanmadan tutunuz da özellikle mesleki alanda fırsat eşitsizliğinin yarattığı maddi sorunlara kadar) reform sınırları dahilinde çözümler bulmaktır. Tarih boyunca ve '60'lı yıllar dünyasında başgösteren son çıkışında, burjuva ve küçük-burjuva feminist akımların ufku hiçbir biçimde bu sınırları aşmamıştır.

1960'lı yılların batı dünyasında kendisini "sosyalist feminist" olarak niteleyen kadınlar da var kuşkusuz. Kadın sorunundan hareketle siyasal yaşama katılan, ama sorunu incelediği zaman da bunun genel toplumsal sorunla, düzen ve devlet iktidarı sorunu ile bağını fark eden ve buradan sosyalizme ve Marksizme yakınlaşan (tersinden, feminist dalganın etkisi altında "sosyalist feminist" bir eğilime yönelenler de var kuşkusuz), fakat uluslararası komünist hareketin deneyimlerinin kadın sorununun özgül yanını ihmal ettiğini de gören, bu temelde ona belli bakımlardan haklı eleştiriler yönelten öğeler de var, aynı feminist dalganın içinde. Fakat bunların hareket içindeki yeri son derece talidir. Yine de kadın sorunu ile işçi sınıfı davası arasındaki bağı gören bu türden feminist öğelerin varlığı önemlidir. Ne de olsa bunlar feminist hareketin içinden gelen, yani özel bir sorun ve

duyarlılıktan yola çıkarak genel toplumsal soruna ulaşan öğelerdir.

Türkiye’de ise gelişmenin yönü tam tersinedir. 12 Eylül sonrası dönemin ürünü feminist gruplaşmalar, büyük ölçüde karşı-devrim döneminin ezici ağırlığı altında devrimden yüz çevirmiş öğelerin ürünü olmuştur. Burada herhangi bir kadın hareketi değil, yalnızca edilgen kadın gruplaşmaları sözkonusudur. 12 Eylül sonrasında genel sosyal dava konusundaki umutlar yitirilince, büyük bir kitle devrimci politik yaşamdan koptu ve düzenle bütünleşti. Sosyal, siyasal, kültürel her türlü dava unutuldu bunlar tarafından. Devrimden, yani genel sosyal sorunun devrimci çözümünden umut kesenlerin çok küçük bir bölümü ise ‘80’li yılların sonunda ortaya çıkan o feminist gruplaşmaların temelini oluşturdular. Yani bu tersine bir gidiştir ve bundan dolayı da son derece sağlıklı bir durumun ifadesidir. Bu çevrelerin kadın sorunu alanında, devrimci hareketin genel zayıflığından ve bazı devrimci çevrelerin aymazlığından da yararlanarak, bir dönem için reformistlerle elele 8 Martlar’ın içini boşaltmak dışında halen başardıkları bir işte de yoktur, olamaz da...

III Kadın yayını sorunu

Seyhan yoldaşın sunumunda kadınlara yönelik yayın tartışması da dile getirildi. Bu, güçlü bir çıkış halinde geliştirmek istediğimiz kadın çalışması için elbette temel önemde bir ihtiyaçtır, fakat yazık ki buna hiç değilse şimdilik hazır olduğumuz söylenemez. Halihazırdaki yayınlarımız bile kadın sorununu doğru dürüst işleyemiyorlar henüz. Bu kuşkusuz bu alandaki zayıflığımızın bir göstergesi. Mevcut yayınlarımızın bu alandaki zayıflığını bir parça gidermeksizin, ayrı bir kadın yayını bu aşamada çok gerçekçi görünmüyor.

Eğer bu alanda gerçekten bir potansiyelimiz olduğuna inanılıyorsa, bu öncelikle mevcut yayınlarımız üzerinden açığa çıkarılmalı ki, böylece yarınki bir kadın yayını için de bir hazırlık olabilsin. Buradan bir ilk deneyim ve birikim sağlamaksızın dosdoğru bir kadın yayını gündeme getirmek bugünkü koşullarda bizi zorlar. Kültür kurumlarının yakın geçmişteki yayın denemesinin çok geçmeden kesintiye uğradığını unutamayız, buradan çıkaracağımız sonuçlar olabilmeli.

Önümüzdeki süreçte bu soruna ve çalışmaya ilgi duyan ileri kadrolarımız eliyle partinin mevcut yayınlarını kadın boyutu üzerinden bir parça güçlendirmeyi başarabilirsek, ilerde buna dayanarak özgül bir kadın yayını gündeme getirebiliriz ve bu çok da iyi olur. Toplam parti çalışmasının kadın boyutunun aydınlatılmasında ve yönlendirilmesinde özel bir işlev de yerine getirir. Ama bugünkü aşamada, 8 Martlar’ın o olağan yoğunluğunu saklı tutarsanız, mevcut yayınlarımızda kadın sorununu pek az ele alabiliyoruz, bu bir gerçek. Öncelikle bu zaafiyeti gidermeliyiz ve bunu da gerçekten bir ihtiyaç olan kadın yayınına bir hazırlık olarak ele almalıyız.

Yayın sorununu vesile ederek bazı ek noktalara değinmek istiyorum. Çalışmamız bugün için esas yönünden sınıf eksensiz olabilir, bu çerçevede biz daha çok işçi kadına sesleniyor olabiliriz. Ama biz devrimci bir politik partiyiz, toplumdaki her türlü haksızlığa ve eşitsizliğe karşı sistemli bir biçimde tutum almak, bunu genel teşhir ve ajitasyon faaliyetimizin bir parçası haline getirmekle yükümlüyüz. Dolayısıyla, bizim bugünkü koşullarda kadın çalışmasını esas yönünden işçi çalışmasının bir boyutu olarak ele almamız ile genel planda toplumdaki kadın sorunuyla ilgilenmemiz ve onu gerektirdiği durumlarda etkili bir teşhir ve ajitasyonun konusu haline getirmemiz iki ayrı şeydir. Bu ikincisini unutursak, işte o noktada ekonomistler düzeyine düşeriz. Buradan bakıldığında,

yayınlarımızda kadın sorununun bu kadar az işlenmesi bizim payımıza ayrıca bir zaafiyet göstergesidir.

Toplumumuzda kadın bir yandan geleneksel kültürün bin türlü etkisi ve baskısı altında acı çekmektedir, öte yandan da kozmopolit burjuva kültürü içerisinde kadın ve kadın kimliği sistemli biçimde aşağılanmaktadır. Örneğin Türkiye’deki bütün günlük gazeteler ve bunların web siteleri gündelik olarak çıplak kadın resimleriyle doludur, hemen tüm büyük televizyonlarda her vesileyle kadın imajı pazarlanmakta, reklamlarda aynı şey yapılmaktadır. Özetle kadın gündelik olarak aşağılanmakta, bir meta olarak pazarlanmaktadır. Burjuva sınıf düzeni Fatih’deki kadını çarşafa sokarken Nişantaşı’ndakinin göbeğini açtırmakta, her iki durumda da kadını aşağılamakta, ikinci sınıf bir insan ya da bir cinsel obje durumuna düşürmektedir.

Böyle bir toplumda bizim kadın sorununa ilişkin genel teşhir ve ajitasyonumuz, bir yandan kadına yönelik geleneksel gerici ideoloji ve kültürü, öte yandan burjuva kozmopolitizminin çürümüşlüğüne hedef almalıdır. Kapitalizmin kadını ezen ve metalaştıran tutum ve uygulamalarına, bunun gündelik yansımalarına karşı etkili bir mücadeleyi yayın organlarımız üzerinden verebilmeli, sistemli bir teşhirini yapabilmeliyiz. Bu kendi insanımızı, ulaşabildiğimiz emekçiye eğitebilmenin de temel gereklerinden biridir. Düzeni buradan da, onun kadına yaklaşımı ve bunun gündelik yansımaları üzerinden de “suçüstü” yakalayabilmeli, kitlelere bunu somutluğu içinde gösterebilmeliyiz.

Bu açıdan da halen çok çok zayıf bir durumdayız. Bunun gerisinde yayın organlarımızla ilgili genel sorunların yanısıra bir dizi başka sorun durmaktadır kuşkusuz. Bunu bir parça olsun yapabilecek kadrolarımız elbette var, ama bunlar bir dizi başka işle meşgul oldukları için, sonuçta bu iş aksayabilmektedir. Ama bunu giderebilmek durumundayız. Kadın sorunu üzerinden gündeme getirilecek sistemli bir çaba bugün için hiç değilse yayınlarımız üzerinden böyle bir boyut da içermek durumundadır.

Sonuç olarak; kadına yönelik yayın sorunu, öncelikle yayınlarımızın kadın boyutunu güçlendirmek olarak çıkıyor karşımıza. Ve bu elbette bir kadın yayınının bir altyapısı, bir ön hazırlık süreci olarak kavranabilmelidir.

Partide kadın sorunu üzerine sağlam bir eğitim ve kavrayış geliştirilmelidir

Kadın sorununu ciddi bir siyasal mücadele, ciddi bir sınıf savaşı sorunu olarak ele alabilmemiz, insanımızın bu konudaki donanımıyla çok bağlantılıdır. Bu konuda sağlam ve oturmuş bir kavrayış olmadığını, yaşam ve çalışma içerisinde yansıyanlar üzerinden biliyoruz.

Kadrolarımızın ve sempatizan çeperimizin kadın sorunu konusundaki eğitimi iki boyutlu olarak düşünülmelidir.

Bunlardan ilki, partide ve çeperinde genel olarak kadın sorunu konusunda sağlam bir teorik donanımın sağlanması sorunudur. Bunun esas Marksizmin kadın sorununa teorik bakışının partiye maledilmesidir. Böyle bir eğitime ciddi bir biçimde ihtiyaç olduğu anlaşıyor. Kadın sorunu üzerine belli metinlerimiz

olduğu halde, bunlar konunun özünü ve genel çerçevesini genel hatlarıyla verdikleri halde, kadın çalışması içindeki yoldaşlarımız bile hala sorunun ortaya konuluşunda zorlanabiliyorlarsa, bunu bu alanda derinlemesine bir eğitimden yoksunluğun göstergesi saymak gerekir. Demek ki gerçekten böyle bir eğitime, kadın sorununda sağlam bir kavrayışa ihtiyaç var. Mevcut metinlerimiz asgari bir kavrayışı vermek konusunda elbetteki yeterli. Popüler bir içeriği, rahat bir anlatımı olan metinler bunlar. Ama bunların anlaşılmasını ve kavranmasını özel bir çaba haline getirebilmeliyiz. Bu ise ancak onlara da kaynaklık eden marksist metinler temelinde bir eğitimle birleştirilebilirse, gerekli sonuçları sağlayabilir.

Sorunun bir başka yönü ise kadına yaklaşımda ataerkil ideoloji ve kültürün, yanı sıra burjuva yozluğunun etkilerinin saflarımızdan özel bir çabayla kazınmasıdır. Kadın-erkek ilişkilerinin tüm yönleriyle devrimcileşmesidir, bunun bir alanı olarak sevgi ve beraberlik ilişkilerinin de buna göre şekillenmesidir. Yüzeysel, gelgeç ilişkilerin ve özellikle erkeklerin sergilediği faydacı eğilimlerin terkedilmesidir. Erkek ve kadın militanın komünist yeni insan ortak paydasında birleşebilmesidir.

Bunlar, kadın sorununun salt marksist teorik çerçevede kavranışının çok daha ötesinde bir sorunlar bütünüdür. Elbette öncelikle böyle bir teorik kavrayışı gerektirir, fakat bu kendi başına hiçbir biçimde yeterli olmaz, sorunu çözmez. Burada asıl ve çözücü olan, bilincin ve kişiliğin çok yönlü olarak devrimcileşmesidir, egemen ideoloji ve kültürün etkilerinin kazınmasıdır. Bu, özü bakımından, teorik dağarcığın gelişmesiyle değil, fakat ideolojik ve kültürel açıdan, ahlak ve moral değerler bakımından, devrimci sınıf mücadelesi içinde çok yönlü bir dönüşüm sorunudur.

Dar anlamda partimizin saflarında kadın sorununun çözümü için bu tür bir dönüşüm, küçük-burjuva kökenli aydın ve yarı-aydın kadrolar, elbette en başta erkek kadrolar, ama onlarla birlikte kadın kadrolar için de, özellikle gereklidir. 12 Eylül sonrasında genç kuşaklarının bu açıdan hiç de iyi bir pratik sergilemedikleri düşünülürse, bu alanda bilinçli bir mücadele ve köklü bir devrimci dönüşüm özellikle önemli ve gereklidir.

Saflarımızı ciddi bir iç eğitime, ciddi bir ideolojik eğitim ve mücadeleye kesin bir biçimde ihtiyaç olmakla birlikte, partinin kendi içinde kadın sorununda olumlu bir konumda olduğunu da vurgulamak gerekir. Saflarımızda epeyce kadın yoldaş var, kadın üyelerin genel üye sayısına oranı hayli yüksek sayılır, yarı yarıya değilse bile buna yaklaşan bir orandadır. Bir dizi önemli görevde kadın yoldaşlarımız vardır. Partimizde kadın yoldaşlara her zaman güven duyulmuştur, önleri açılmıştır ve bu da çok kendiliğinden bir davranış değildir. Partinin kadına bakışının kendi yaşamı üzerinden yansımasıdır. Partinin kadın sorunundaki bilinci ve pratik yaklaşımı buna uygun olmasa, bu öyle kendiliğinden olabilecek bir şey değildir. Ama hala da sorunun özünün kavranmasında ve sindirilmesinde katetmemiz gereken büyük mesafeler olduğu da bir gerçektir. Yeni dönemde güçlü bir çıkışa dönüştürmek istediğimiz kadın çalışması, bunun çözücü bir vesilesi olmalıdır.

(www.tkip.org sitesinden alınmıştır...)

Yeni bir dünya yaratmak için kadın-erkek birlikte mücadeleyle!

Bizlere “kadın kutsaldır” deniliyor. Fakat bu bizi yanıltmasın. Bugünkü sistemde bu sözdedir ve yalandır. Kadınlara karşı her türlü hakareti, sömürüyü meşru gösteren birçok atasözü ve deyim toplumsal yaşamda yaygın şekilde kullanılmaktadır. Örneğin “Saçı uzun aklı kısa”, “Kadının sırtından sopayı, karnından sıpayı eksik etmeyeceksin” vb. sözlerle kadınlar ikinci sınıf insan yerine konulmaktadır. Bizleri önce kutsal diyerek yüceltiyorlar; sonra da aptal, değersiz cins olarak gösteriyorlar. Yine bütün dini kitaplarda ve yayınlarda da kadını erkeğin kölesi olarak gören, onun malıymış gibi kabullendiren bir anlayışla karşılaşıyoruz. Kadının fiziksel yapısı ile erkeğin fiziksel yapısı karşılaştırılıp, erkeğin kadından daha dayanıklı ve güçlü olduğu söyleniyor ve bundan hareketle de kadın ezilip hor görülüyor. Kadının, erkeğe nazaran zekasının gelişmediği söyleniyor. Oysa tüm bunlar gayri bilimsel yaklaşımlardır, kadına karşı geleneksel önyargıların bugünkü düzen kültürü üzerinden yansımalarıdır.

Kadının köleliği, ikinci sınıf insan konumuna düşmesi, sınıflı toplumla, yani özel mülkiyetin ortaya çıkmasıyla başlamıştır. Bundan önce ise kadının evleneceği kişiyi kendisinin seçtiği, aile ve akrabalık ilişkilerinin kadına göre düzenlendiği, doğurganlığından dolayı saygı duyulduğu binlerce yılı bulan uzunca bir tarihi dönem yaşanmıştır. Bu dönem tarihsel gelişmenin anaerkilliğe dayalı dönemidir. Özel mülkiyetin ve dolayısıyla sınıfların henüz bulunmadığı bu tarihi dönemde kadının toplumda önemli ve saygın bir yeri vardı.

Kapitalizmle birlikte ise kadınlar evlerinden alınıp fabrikalara konulmuştur. Bugün biz kadınlar vahşi sömürü koşullarını üzerimizde en ağır şekilde hissetmekteyiz. İşçi ve emekçi kadınlar, fabrika ve işyerlerinde karşılaştığı kötü muamele ve ağır çalışma koşullarının üstüne, bir de kadın olmasından dolayı üstüne binen görevleri (ev işleri, çocuk bakımı vs.) yapmak zorunda kalmaktadır. Bu durumda kadınlar hem sınıfsal hem de cinsel sömürüye maruz kalmaktadırlar.

Kapitalist düzenin hüküm sürdüğü ülkemizde de kadının emeği olabildiğince ucuza kapatılmaya çalışılır. Çünkü kadın hem fiziksel yapısı nedeniyle erkek işçilere göre daha hızlı çalışabilmekte, hem de ezilmişliği yüzünden fazlaca itiraz edememektedir. Bu ise kapitalizm için bulunmaz bir nimet ve tabii ki azami kâr imkanıdır. Bu yüzden ki kadın işçilerin bir çoğu sigortasız, güvencesiz ve düşük ücretle çalıştırılmaktadır.

Bunun için tüm emekçi kadınların sınıf kardeşleri olan işçi ve emekçi erkeklerle örgütlü mücadele içinde yer alması zorunludur. Özel mülkiyetin ortadan kaldırılmasıyla birlikte, kadınların kölelik zincirinden kurtulmasının ilk olanakları da yaratılacaktır. İnsanın insan tarafından sömürülmediği, bütün toplumsal zenginliklerin üretkenler tarafından eşit bir şekilde paylaşıldığı bir dünyayı yaratmak için örgütlü mücadeleye.

*Kadın ve erkeklerin hayatlarını,
Bizi birbirimize bağlayan
Kelimeyle bağlayalım YOLDAŞLAR..!*

Mayakovski
Bursa'dan bir kadın devrimci

Emekçi Kadın Kurultayı çalışmalarından...

“Özgürlük ve eşitlik için emekçi kadınlar bir adım ileri!”

Ümraniye’de 24 Şubat’a hazırlanıyoruz!

24 Şubat tarihinde toplanacak Emekçi Kadın Kurultayı için İstanbul’un farklı bölgelerinde hazırlık çalışmaları sürüyor. Biz de bölgemizdeki çalışmamızı yoğunlaştırmış bulunuyoruz.

“Özgürlük ve eşitlik için emekçi kadınlar bir adım ileri!” şiarıyla yola çıktığımız kurultay çalışmasını çeşitli materyallerin kullanımının yanısıra yerel toplantılar ve emekçi kadınlarla yaptığımız görüşmeler temelinde sürdürüyoruz.

Hedeflediğimiz ev toplantılarından dördünü gerçekleştirdik. Değişik mahallelerde yaptığımız bu toplantılar verimli tartışmalara konu oldu. Toplantılarda komisyonlarımızın çalışmalarını ve kurultayın amacını anlattık. Toplantıya katılan emekçi kadınlar imzalarıyla kurultayı destek sundular ve kurultaya katılacaklarını belirttiler.

Ev toplantıları dışında bir fabrika toplantısı gerçekleştirdik. Toplantıya katılan işçi kadınlar komisyon çalışmalarına destek vereceklerini ifade ettiler. İmza föylerini fabrikalarına götürerek arkadaşlarından imza topladılar.

Kurultay hazırlık çalışmaları kapsamında geçtiğimiz hafta Sultanbeyli’de iki ev toplantısı gerçekleştirdik. Ayrıca işçi servislerinin geçiş güzergahlarında anket yaptık, 200’e yakın evi ziyaret ettik. İki toplantıya yaklaşık 30 kadın katıldı. Emekçi kadınlar kendi yaşadıkları sorunları dile getirdiler. Daha önce çalıştıklarını, şimdi ev işleri ve çocuk bakımı nedeniyle çalışmadıklarını, bu nedenle toplumsal ve siyasal yaşama katılamadıklarını ifade ettiler.

Toplantılarda emekçi kadınların yaşadığı çok yönlü sorunlar ve bu sorunlara karşı nasıl bir mücadele hattı oluşturulacağı tartışıldı. Kurultayda bu sorunların tartışılacağı ve çözüm önerileri temelinde bir mücadele programı oluşturulacağı ifade edildi.

OSİM-DER İşçi Kadın Komisyonu

Esenyurt’ta kurultay çalışması...

Esenyurt Emekçi Kadın Komisyonu olarak, 24 Şubat tarihinde İstanbul’da gerçekleştirilecek olan Emekçi Kadın Kurultayı’nın hazırlık çalışmalarına devam ediyoruz.

Afiş, bildiri ve anket vb. araçları kullanmanın yanısıra kurultaya destek amaçlı hazırladığımız kart satışlarına da başladık. Yaptığımız ev ziyaretlerinde emekçi kadınların yaşadıkları sorunları ve kadının özgürleşmesinin önündeki engelleri tartışarak Emekçi Kadın Kurultayını dönük hazırlıklarımızı güçlendirme yönünde adımlar atıyoruz. Önümüzdeki hafta ev toplantıları gerçekleştireceğiz.

Faaliyetlerimize, emekçi kadınların yoğun çalıştığı fabrikalar ile duraklara, pazarlara dağıtacağımız bülten ve bildirilerle, afiş çalışmalarıyla ve ev toplantıları ile devam edeceğiz.

Esenyurt Emekçi Kadın Komisyonu

Kurultay çağrısı Tekel işçisine!

Emekçi Kadın Komisyonları, 24 Şubat’ta toplanacak olan Emekçi Kadın Kurultayı’nın hazırlık çalışmalarını tüm hızıyla sürdürüyorlar. Emekçi Kadın Kurultayı’na çağrı broşürleri 13 Şubat günü Kartal Cevizli Tekel işçileriyle buluştu. Sabah 07.30’da başlayan dağıtımda özelleştirme sürecini yaşayan Tekel işçilerine “Emekçi Kadınlar bir adım ileri!” çağrısı yapıldı.

Kartal-Maltepe-Pendik Emekçi Kadın Komisyonu

Çiğli’de Emekçi Kadın Kurultayı çalışmalarından...

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi Kadın Komisyonu olarak, 17 Şubat günü düzenleyeceğimiz Emekçi Kadın Kurultayı için hazırlık çalışmalarını sürdürüyoruz. Kurultaya çağrı amaçlı çıkardığımız afişlerimizi Ata Sanayi Sitesi’nde, Çiğli merkezde, Harmandalı, Küçük Çiğli ve Güzeltepe semtlerinde yaygın bir şekilde yaptık. Çağrı bildirilerimize ise Çiğli Organize’deki fabrika önlerinde, Harmandalı semt pazarında ve Çiğli’nin emekçi semtlerinde dağıttık.

Bunların dışında ev ziyaretleri ile emekçi kadınlara kurultaya katılım çağrısı yapıyoruz. Emekçi kadınları kurultay kürsüsünü kullanmaya davet ediyoruz. Kurultay’ın teknik hazırlıkları konusunda da komisyonumuz kolektif bir şekilde çalışıyor.

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi Kadın Komisyonu çalışanları

Ev eksenli çalışma: Emekçi evlerine uzanan sömürü zinciri!

‘80’li yılların başında dünya genelinde başlayan, ‘90’lardan beri de hız kazanıp belirginleşen neoliberal saldırılar, üretimi parçalanabilir hale getirerek sermayeyi uluslararası rekabet koşullarında ucuz emek arayışına itti. Dünya ölçeğinde izlenen neoliberal politikalar kapitalist üretim ve bölüşüm ilişkilerine yeni bir biçim kazandırarak köklü dönüşümler yarattı. İlk olarak “fordist üretim” denilen ve binlerce işçinin çalıştığı, toplu üretim yapılan büyük fabrikalar kapatılarak, emeğin daha ucuza çalıştırılabilirdiği gelişmekte olan ülkelere taşındı. İletişim ve ulaştırma teknolojilerindeki gelişme sayesinde de gittikleri ülkelerde küçük fabrika ve atölyeler şeklinde üretimi bölünebilir hale getirdiler. Uluslararası ölçekte taşeron zinciriyle gerçekleşen bu üretimin esası esnek çalışmaya dayalı olmasıdır.

Küreselleşme ile artan esnek üretim yığınlar halinde işsizliği ve yoksullaşmayı da beraberinde getirdi. İnsanların karşısına geçimlerini sağlamak için çalışabilecekleri “informel” işler çıktı.

“Esnekleşme” olarak da adlandırılan ve kalıcılaşan informal çalışma tarzı, fason üretim ve taşeronlaştırma gibi uygulamalarla yaygınlaştı ve kayıt dışı, sigortasız, sosyal güvencesiz, düşük ücretli çalışmaya dayalı bir sistem oluştu. Çocuk işçiliği, ücretsiz aile emeği ve kaçak yabancı işçilik yaygın kullanılarak sömürü biçimi daha da ağırlaştırıldı.

Hızla devinen bu sürecin en önemli özelliklerinden birisi de, kadınların toplumsal üretime daha fazla katılmaları oldu. Kadın emeğinin ucuzluğu, örgütsüzlüğü ve artı-değeri daha fazla üretmesi sermayeyi daha da iştahlandırıyordu. Çünkü kadın işgücü, yedek, sürekliliği olmayan, güvence aramayan ve kolay kontrol edilen ikincil işgücü olarak görülüyordu.

Sermaye, esnekleşme ile işçi sınıfının kazanılmış haklarını elinden alıp, sınıfı vahşi kapitalizm döneminin koşullarına geri döndürmeye çalışıyor. Esnek üretim, tüm çalışanlar için sigortasız, sendikasız, iş güvencesiz ve sosyal haklardan yoksun olarak çalışmak anlamına geliyor. Bu çalışma koşullarından en fazla etkilenen kesim ise emekçi kadınlardır.

Taşeron işçiler, belirli süreli sözleşmeli işçiler, geçici işçiler, yarım zamanlı çalışan işçiler, ödünç işçilik, çağrı üzerine çalışan işçilerle çeşitlenen esnekleşme, örgütsüzleşme anlamına geliyor. Aynı zamanda esnek üretim aynı işletmenin, eve iş verme, evde çalışma, fason üretim gibi yöntemlerle iş saatlerinin belirsiz olduğu ev işçiliğini de geliştirdi. Sömürünün küreselleşmesinin ürünü politikalar, ev-eksenli çalışanların büyüyen bir çalışan kesimi olmasına yol açtı. İşletmelerdeki taşeron zincirlerinin bir ayağı ev eksenli çalışmaya kadar uzandı.

Kadın işgücünün kullanımının öne çıkan biçimlerinden birini artık ev eksenli çalışma oluşturuyor. Küreselleşme ve üretimin parçalanması ile birlikte, ev-eksenli çalışmaya pek çok yeni iş ve özellik eklendi. İşler fabrikalardan, atölyelerden çıkarılıp mahallelere,

evlere doğru yöneldikçe, yani informelleştikçe, ev-eksenli çalışma çeşitlendi, ev-eksenli çalışanların sayısı arttı.

Ev-eksenli çalışmanın önde gelen özelliği, yapılan işin ve çalışanların görünmezliği. Ortaya çıkan ürünlerin nerede, kim tarafından üretildiğini bilmek de, üründen anlamak da imkansız. Ev-eksenli çalışanların yüzde 80-90 gibi oranlardaki büyük çoğunluğunun kadın olması görünmezliğinin bir nedenidir. Çünkü, bu kadınlar işgücü piyasası istatistiklerinde genellikle “*ev kadını*” veya “*işsiz*” sayılırlar, çalışan insanlar olarak kabul edilmezler. Zaten ev-eksenli çalışan kadınların da büyük çoğunluğu kendisini “çalışan insan” olarak görmez. Eğer evde ev-eksenli çalışan biri varsa, kadınlar onun işlerine de genellikle “yardım” ederler. Bunu da aile içi dayanışmanın gereği ya da kendilerinin ev-içindeki görevlerinden biri olarak yaparlar. “İş yaptıklarını”, “çalıştıklarını” düşünmezler.

Ev eksenli üretimin yaygınlaşmasına neden olan neoliberal politikaları sayesinde sayıları milyonlarla ifade edilen çoğunluk, evde iş yapma yoluyla geçimini sağlıyor. Latin Amerika ülkelerinin yanı sıra Almanya, Hong Kong, İtalya, Japonya ve Meksika’da da enformal sektör içerisinde ev işçilerinin oranı giderek artıyor. Aracılardan parça başı iş alıp evde çalışanlar informal sektörde en örgütsüz kesimi oluşturuyor.

İşyerindeki üretimin parçalanarak evlere verilmesi işçilik maliyetlerini düşürünce, evler kadın emeği sömürüsünün en azami olduğu yerler haline geldi. Makineli üretimle yapılabilecek birçok iş asgarinin çok çok altında ücretle, tam gün, hiçbir iş güvencesi olmayan, emeklilik, sağlık gibi sosyal hak ve güvencelerden yoksun emekçi kadınlar tarafından gerçekleştirilir hale geldi. Ev içi ve dışı ilişkileri de parçalayan ev-eksenli çalışma ile birlikte, milyonlarca kadının atıl emeği kapitalist üretim içine çekilerek dünyanın her yerinde sermayenin hizmetine ucuz emek olarak sunuluyor. Parça başı işçilerle ev kadınlarının sömürüsü üst boyutlara çıkarılıyor.

Evlere verilen işlerdeki üretim sırasında milyonlarca işçi, son derece ucuza ve üretim açısından büyük bir zaman alacak tarzda çalıştırılıp sömürülüyor. Oysa bugünün teknik imkanlarıyla çok daha büyük miktarlarda ve kısa sürede, kol emeği kullanılmaksızın yapılabilecek işlerdir bunlar. İşsizliğin kitlesel olarak artması, ücretlerin giderek düşmesi, yoksulluğun hızla büyümesi ev eksenli çalışmayı da yaygınlaştırıyor.

Evde çalışmayı sadece kadın üzerinden değil, işin çocuklara da dağıtılarak aile boyu yapılması şeklinde düşünmek gerekiyor. Başta kız çocukları olmak üzere tüm aileyi etkileyen bir sistem bu.

Kapitalist sömürü sisteminin ve ürettiği politikaların bir sonucu olan ev eksenli çalışma kadın emeğini en had safhada sömürmektedir. Harcanan emeğin çok altında ücret alan emekçi kadınlar, emeğinin ve harcadığı zamanın farkına varıp sömürüye karşı mücadele yolunu tutmalı, parça başı ücretin yükseltilmesi, sigorta vb. talepleri yükselterek örgütlenmelidir.

Emekçi kadın mücadelesinde SEWA deneyimi

Emekçi kadınlar birçok sebepten kaynaklı evde çalışmak zorunda kalıyorlar. Ya eşleri izin vermiyor, ya çocuklarına bakacak kimse olmuyor, ya evi fabrikalara çok uzak oluyor... Kısacası ev eksenli çalışan emekçi kadınlar, günün 24 saati kayıt dışı çalıştırılıyor. Sermaye için ucuz iş gücü anlamına gelen evde parça başı çalışma, emekçi kadınlar için sömürü cehennemi, güvencesizlik, sosyal yaşamdan mahrumluk ve örgütsüzlük anlamına geliyor.

Evde parça başı üretim yapan kadınların örgütlenip mücadele edebilmesi fabrikalarda, atölyelerde üretim içinde bulunan kadınlardan görünürde daha zordur. Çünkü ev eksenli çalışan kadınlar dağınıktır ve ortak muhatap aldıkları tanımlı patronları yoktur. Fakat sömürü cehenneminde bu kadar çok yıpranan kadınların daha çok mücadele etmesi ve kavga bayrağını yükseltmesi gerektiği de ortadadır.

Bu koşullar sadece ülkemiz için geçerli değildir. Dünyanın bir çok yerinde, üretimin parçalanması sonucu ev eksenli çalışma da yaygınlaşmaktadır. Aynı zamanda bu alandaki azgın sömürüye karşı mücadele de örgütlenmektedir. Hindistan’daki SEWA (Serbest çalışan kadınlar örgütü) da bu örgütlenmelerden biridir.

Ev eksenli çalışan işçi kadınların sendikası: SEWA

SEWA, 7 yıl süren hukuksal mücadelesinin ardından, “*bir patrona karşı bağımlı çalışmak değil, önemli olan bağımlı çalışmak*” fikriyle, işçi karnesi alınarak sendikalaşmanın önünü açtı. 1972 yılında Tekstil İş Örgütü’nden (TLA) ayrılarak, **Serbest Çalışan Kadınlar Örgütü** olarak kuruldu. Hindistan’da böylesi bir sendika kurmak acil bir ihtiyaçtı. Çünkü çoğu ev eksenli çalışanlar yoksul kadınlardı.

1970’li yılların başında TLA Kadın Kolu’nun faaliyetlerinin kapsamı genişledi. O tarihte kadın terzilerindeki kadın işçilerin sömürülmesi şikâyetlerini incelemek üzere bir araştırma yapıldı. Bu araştırma sendikalaşmanın geniş yığınlara ulaşmadığını ortaya çıkardı. Bundan sonra TLA dikiş dikenler, başlarında yük taşıyanlar ve sokak satıcıları da dâhil serbest çalışan kadınları örgütlemeye başladı. Gelecek hakkında karar vermek için yapılan bir toplantıda kadınlar, yeni örgütün sendika olarak kurulmasını düşündüler. Çünkü serbest çalışanların hiçbir gerçek örgütlenme geçmişi yoktu. Yeni örgüte Serbest Çalışan Kadınlar Örgütü (SEWA) denildi. SEWA’nın yürüttüğü ilk mücadele sendika olarak resmen tanınma mücadelesi oldu. SEWA’nın kuruluş amacı kadınları örgütlemek ve dört temel güvenceden, iş güvencesi, gelir güvencesi, gıda güvencesi ve sosyal güvenceden (sağlık, çocuk bakımı ve barınak) yararlanmalarını sağlamaktı.

Sendikanın örgütlenmesi 15-50 arası üyeden oluşan işkolu komitelerine dayanmaktadır. SEWA üyeleri ağırlıklı sabit bir işi olmayan yoksul ve ezilen kadınlardan oluşmaktadır. Bunlar küçük satıcılar (sebze, meyve, balık, yumurta satıcıları, işportacı vb.), evde çalışanlar ve kol emekçileridir. 2000 yılı itibarıyla SEWA’nın toplam üye sayısı 2 milyonun biraz üzerindedir. SEWA, mücadelesini somut bir hedefe yönelik çok yönlü kampanyalara dayandırmaktadır. Bu mücadelenin temel birimi köy ya da mahalle düzeyindeki toplantılardır. Toplantılara ulaşılabilen en geniş sayıda insan katılmaktadır.

SEWA, kurulduğu andan itibaren çok büyük bir mücadele başlattı ve bu büyük mücadelenin sonunda da, BM bünyesindeki İLO’yu, 4 Haziran 1996’da bir sözleşmeye zorladı. Bu sözleşme evde çalışan kadınlarla ilgili bazı maddeleri içeriyor. Evde çalışan kadınların bazı koşullarının iyileştirilmesi ve onların bazı yasal haklardan faydalanmaları için sözleşme maddeleri oluşturuldu.

SEWA, yakın tarihimizin en önemli deneyimlerinden biridir. Gelişen emekçi kadın örgütlenmesinin bir parçasıdır. SEWA, ev eksenli çalışan işçi kadınları tanımlı hale getirdi ve onlar lehine çeşitli kazanımların elde edilmesini sağladı.

Nükleer santrallere hayır!

Nükleer santrallerin önünü açmak için son hazırlıklar tamamlanıyor. Nükleer santral ihalesi için ilan, Türkiye Elektrik Ticaret Taahhüt AŞ (TETAŞ) tarafından 21 Şubat'ta yayınlanacak. İlandan sonra ihaleye girecek olan firmalar teklif verecek. Mayıs-Haziran döneminde verilen teklifler sonuçlandırılacak. 18 yerli firmanın ilgilendiği Mersin-Akkuyu santrali için teklif verenlerin arasında Koç, Sabancı, Ciner, Doğuş, Zorlu, Ak Enerji, Tekfen, Çalık, Akkök gibi Türkiye'nin en büyük sermaye grupları bulunuyor.

Türkiye'de elektrik üretimi amacıyla kurulması tasarlanan nükleer santrallerle ilgili ilk adımlar 1967-1970 yıllarında atıldı. '76 yılında Akkuyu, '80 yılında ise Sinop-İnceburun santral yeri olarak belirlendi. Ancak '86 yılında meydana gelen Çernobil faciası nükleer santral kazalarının insan ve çevre sağlığı açısından etkilerini çarpıcı bir şekilde gösterdiği için, nükleer santral kurma heveslileri bu çalışmalarını bir süre ara vermek zorunda kaldılar.

Toplumsal hafızanın zayıflığına güvenerek ve aradan 6 yıl geçmesini fırsat bilerek, '92 yılında Türkiye Elektrik Kurumu nükleer santral için uluslararası sermaye gruplarına davet mektubu yazdı. Akkuyu nükleer santral projesi '93'te Resmi Gazete'de yayınlanarak yatırım programına alındı. '96 yılında Akkuyu için yapılan ihalede, uluslararası sermaye gruplarından teklif alındı. Bu ihaleler santrali kuracak şirketin yapısı ve denetimi ile ilgili prosedüre ilişkin sebeplerden dolayı ertelendi.

21 Şubat'ta ihaleye çıkarılacak nükleer santral işine talip şirketlerden biri olan General Electric, daha önceki ihaleye de teklif vermişti. Yeni ihaleye General Electric'in Sabancı ile ortak girmesinin gündemde olduğu belirtiliyor. Bu doğrultuda başbakanla geçtiğimiz günlerde bir görüşme yapıldı.

Sabancı Holding enerji sektörüne büyük hedeflerle giriyor. Hedefi 2015 yılına kadar toplam elektrik üretiminin %10'unu üretir hale gelmek. Enerji sektöründe 10 yıldır faaliyet yürüten Sabancı Holding temsilcileri, "Türkiye'de özel sektör yatırımı olarak nükleer santral yapılacaksa en doğru adres Sabancı Holding'dir" diyorlar. Nükleer santrallerin dünyanın birçok yerinde kamuoyu tepkisine neden olduğunu bildiklerini, ama Türkiye'deki kamuoyu araştırmalarının nüfusun çoğunluğunun bilinçli olarak nükleere karşı olmadığını gösterdiğini iddia ediyorlar. Ama daha şimdiden şu kaygılarını da dile getiriyorlar: "Çeşitli açılardan kamu güvencelerinin verilmesi gerekiyor. Çünkü nükleer tüm dünyada tartışılan bir konu ve çok pahalı bir yatırım. Bu yatırımı yapıp da yarın öbür gün 'Biz Türkiye'de nükleeri istemiyoruz' diye bir konunun çıkmaması gerekiyor. Örneğin nükleerden vazgeçilmesi durumunda yapılan yatırımın kamu tarafından geri alınması gerekiyor."

Sermayenin derdi uzun vadede kârlı olan bu sektörde ileride bir sorunla karşılaşmamak. Nükleer santrallere genelde gösterilen tepkiyi gözetererek, kamuoyunun "ikna" edilmesi gerektiğini düşünüyor.

Özellikle Çernobil kazası sonrası kanser vakaları nedeniyle ülkemizde yeterince olmasa da nükleer santrallere bir tepki var. Bu nedenle kamuoyunu nükleer

konusunda "ikna" etmek için pek çok argüman kullanılıyor. En çok kullanılan argüman ise, enerji sıkıntısı ve kalkınma üzerine. Türkiye için nükleer santralin bir tercih değil zorunluluk haline geldiğini öne süren Ankara Ticaret Odası'nın (ATO) hazırladığı "Nükleer Enerjide Acil Durum" başlıklı raporda, dünyada nükleer santrallerden elektrik üretiminin 1950'li yıllarda başladığı hatırlatılarak, kısır tartışmalarla vakit kaybedildiği iddia ediliyor. ATO Başkanı Sinan Aygün şunları söylüyor: "Çernobil sendromu yüzünden nükleer santral kuramadık. Dünya 60 yıl önce nükleer enerjiye yüzünü dönerken, biz sırtımızı döndük. Bugün en yakınımızdaki ülkelerde nükleer santraller bulunuyor. Ayrıca etrafımızda, 2 bine yakın yüzer-gezer nükleer santral var; nükleer denizaltılar var. Gerekli önemler alındığında nükleer enerji güvenli bir enerji türüdür.

Türkiye ciddi bir enerji dar boğazı ile karşı karşıya. Önümüzde iki seçenek var. Ya karanlık ya nükleer santral."

Türkiye'nin büyümesi için enerji çeşitlenmesine ihtiyacı olduğunu vurgulayan Ömer Sabancı da "güvenlik ve atık konusunda teknolojide çok büyük ilerlemeler var; yeter ki kamuoyunu bu konuda çok iyi bilgilendirelim" diyor. Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Hilmi Güler ise, "Nükleer enerjiyi dünyada Almanya, Japonya herkes kullanıyor. Karbondioksiti yok ve dünya bunu kullanıyor." diyerek, bilinçleri bulandırmaya çalışıyor.

Oysa nükleer santrallerin riski radyoaktif etkisinden dolayıdır. Çoğu ülke '70'lerden bu yana nükleer santral yatırımlarından vazgeçiyor ve var olanları kapatmaya çalışıyor. Dünya üzerinde nükleer enerji kullanan 32 ülke var. Her yıl toplam 12 bin ton nükleer atık üretiliyor. Bu atıkların depolanması büyük bir sorun, zira nükleer atıkları yok edecek bir teknoloji henüz bulunmuş değil. Nükleer atıkların yaydıkları radyasyonun ölümcül etkisi nedeniyle başta Avrupa ülkeleri kendi topraklarında depolamak istemiyor. Nükleer atık içerisinde bulunan Plütonyum'un radyasyon yaymaması için binlerce yıl geçmesi gerekiyor.

Ayrıca, nükleer santraller yoluyla enerji üretimi, kapitalistlerin iddia ettiğinin aksine, hiç de ekonomik değil. Üstelik 30 yıl içinde sökülmesi gerekiyor. Ortalama bir nükleer santral yaklaşık 3-5 milyar dolara mal oluyor. Böyle bir santral yılda yaklaşık 11 milyar kilovattsaat enerji üretiyor. Diğer yandan ise yılda ortalama 60 metreküp radyoaktif atık açığa çıkarıyor. Atıkların ortadan kaldırılması, yaklaşık 38 milyon Euro'ya mal oluyor.

Elektrik Mühendisleri Odası, Türkiye'de enerji üretimi krizi değil, enerji yönetimi krizinin olduğunu belirtiyor. Bir avuç asalağın çıkarına uğruna insan ve çevre sağlığını yok sayan sermaye devletinin sözcüleri ise "ya karanlık ya nükleer" diye dayatmada bulunuyor. Bu kapitalist barbarlara karşı "ya barbarlık ya sosyalizm!" demekten ve kapitalizm belasından kurtulmak için örgütlü mücadeleyi yükseltmekten başka seçeneğimiz yok.

"Hrant için, adalet için!"

Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink'in katledilmesi ile ilgili davanın üçüncü duruşması 11 Şubat günü görüldü.

Mahkeme devam ederken, "Hrant Dink Duyarlılık Grubu" Adliye önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Grup adına açıklamayı milletvekili Ayşenur Bahçekapılı yaptı. Bir araya gelme sebeplerinin Hrant Dink'in katledilmesinin vicdanlarında açtığı yara olduğunu, dava ile ilgili tüm sorumlulara ulaşılması gerektiğini söyleyerek, tüm kişi ve kuruluşların vicdani açıdan elinden geleni yapmasını istedi.

Daha sonra "Hrant'ın Arkadaşları" adına bir basın açıklaması gerçekleştirildi. "Hrant için, adalet için" pankartının açıldığı eylemde basın açıklamasını Derya Alabora yaptı. Bu davanın Hrant'ın cesaretine, samimiyetine, inancına sahip çıkma davası olduğunu, aynı zamanda demokrasi ve hukuk sınavı olduğunu ifade etti. Alabora şöyle devam etti:

"Hrant'ın arkadaşları olarak talebimiz, hem Hrant Dink cinayeti davasında, hem de Ergenekon operasyonu kapsamında açılacak davalarda, adalet mekanizmalarının görevlerini hakkıyla yerine getirmeleri, bu şebekenin ve ardındakilerin, ucu nereye giderse gitsin ortaya çıkarılmasıdır. Beklentimiz, Ergenekon operasyonunun Hrant Dink cinayetine ve benzer şekilde gerçekleşen Rahip Santoro cinayetine, Malatya katliamına ışık tutmasıdır... Hrant'ın katledilişinden bu yana, adalet istediği için sokaklara dökülen onbinler olarak bir kez daha söylüyoruz, burada Hrant için, adalet için burada olduğumuz gibi, yarın da burada olacağız. Bu ülke ırkçılıktan ve milliyetçilikten arınmış bir ülke olana kadar, Hrant Dink'in arzu ettiği ülke olana kadar, adalet nöbeti tutmaya devam edeceğiz."

Eylem boyunca "Hepimiz Hrant'ız, hepimiz Ermeni'yiz!" ve "Faşizme inat kardeşimsin Hrant!" sloganları atıldı. Eyleme 400 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Fahişeleştiren düzene çanak tutmak!

A. Eyllül

Kendine Laura D. ismini seçen genç kadın anlatımına şu sözlerle başlıyor: “*Adım Laura. 19 yaşımdayım. Filoloji öğrencisiyim ve eğitim masraflarımı ödemek için fahişelik yapmak zorunda kaldım. Bu durumda olan yalnız ben değilim. Sanırım benim durumumda olan 40 binden fazla kız öğrenci var. Her şey garip bir şekilde, nerede biteceği ve bu işin hesabını kendime nasıl vereceğimi düşünmeden başladı. Ağzımda gümüş kaşıkla doğmadım. Hiçbir zaman lüks ve refah içinde yaşamadım. Ama bu yıla kadar da herhangi bir şeyin eksikliğini de duymadım. Öğrenme isteğim ve üniversite yıllarımdan yaşamımın en güzel ve sorunsuz yılları olacağına dair inancım vardı. Üniversite hayatımın ilk yılının tam ve gerçek bir kabusla dönüşeceğini hayal bile edemezdim.*” (**Benim Sevgili Araştırmalarım**)

Fransa’da üniversite eğitimi oldukça pahalı ve bu sorun, yakın zamanda Türkiye’de de sanki sihirli bir değnekmiş gibi lanse edilen burs sistemi ile aşılmaya çalışılıyor. Eğitimin paralılaştırılması sürecinin bir ürünü olarak Fransa’da bugün üniversiteye kayıtlı olan 2.2 milyon öğrencinin %45.5’i çalışarak okuyor. Yine yapılan araştırmalara göre, 225 bin üniversiteli eğitim giderlerini karşılayabilmekte zorlanıyor. Çoğunluğunu kadınların oluşturduğu 40 binden fazla öğrenci ise eğitim giderlerini fuhuş yaparak karşılıyor. Öğrencilerin fuhuş yaparak geçimlerini sağlamalarının gerisinde elbette kapitalist toplum düzeninin aşındırdığı değer yargılarının, bireycileşmenin ve yabancılaşmanın da dolaysız etkileri söz konusu, ancak temel etkenin maddi olanaksızlıklar olduğu açık. Zira Laura D. örneğinde de görüldüğü gibi Fransa’da burs almak çok kolay değil. Not ortalaması vb. kriterlerin yanısıra farklı kriterler de devreye giriyor. Örneğin babası işçi, annesi ise hasta bakıcı olan Laura D., temel ihtiyaçlarını karşılamakta zorlanmasına rağmen, burs alabilmek için fazla zengin bulunuyor.

Fransa’da yayınlanan ve “Benim Sevgili Araştırmalarım” ismini taşıyan bu çarpıcı öz yaşam öyküsü ile gündeme oturan konunun Fransa’ya özgü olmadığını bilmek için ise alim olmak gerekmiyor. Hafızalarımızı biraz zorlayarak bir 10 yıl geriye gittiğimiz zaman, burjuva medyada ODTÜ’lü genç kadınların eğitim giderlerini karşılayabilmek için fahişelik yaptıklarını ilan eden haberleri hatırlayabiliriz. Bu haliyle sorunun evrensel olduğu ve eğitim alanında neo-liberal politikalar etkinleştiği ölçüde derinleştiği açık...

Laura D.’nin adını silip, yerine Ayşe, Fatma yazın...

Sermaye düzeninin bugün geniş gençlik yığınlarına vaadebilecek hiçbir şeyi kalmamıştır. Bu, Türkiye’de de, Fransa’da da böyledir. Gençlik yığınları bir yandan meta düzeninin değer yargıları ile adım adım ahlaki bir çöküntünün içine itilirken, diğer yandan geleceksizlik içerisinde kıvrılmaktadır. Dünyanın hemen hemen bütün gelişmiş kapitalist toplumlarında eğitimin paralılaştırılması süreci

hızlandırılmıştır. İşçi ve emekçi çocukları eğitim giderlerini karşılayabilmek için çok ağır bedeller ödemektedir. Sermaye düzeni gençlerin önüne ucuz emek sömürsünden beden sömürsüne geniş yelpazede bir seçenekler yığını sunmaktadır. Ve bu seçeneklerin çıktığı kapı ise ya intihar ya da her cinsten köleliğin içselleştirilmesi olmaktadır. Gelenen yerde eğitim giderlerini karşılayamadığı için birkaç yıl

önce intihar eden Özkan’la ya da silah sanayii için çalıştırılan ODTÜ’lü öğrenciler ile fahişelik yaparak yaşamlarını sürdürmek zorunda kalan üniversiteliler arasında niteliksel bir fark tanımlamaya çalışmak, beterin beteri var tesellisinden öte bir anlam ifade etmeyecektir.

Türkiye’de bugün resmen tartışılmasa da Laura D. ile aynı koşullarda yaşayan binlerce üniversite öğrencisinin bulunduğu bir gerçek. Ve yine çiçeği burnunda YÖK Başkanı’nın açıklamalarına bakarak önümüzdeki yıllarda bu sayının katlanarak artacağı günyüzü gibi

ortada. Laura D.’nin yaşam öyküsü de bu yüzden kapitalist barbarlığın, sermaye düzeninin fahişeleştiren yüzü olarak okunmalı ve kavranmalıdır.

Düzen fahişeleştiriyor, Baskın Oran aracılık yapıyor!

“Benim Sevgili Araştırmalarım” kitabı ile ilgili tartışmalar, tam da Türkiye’de paralı eğitim modellerinin sol maskesi takmış liberaller tarafından teorize edildiği ve güzelleştiği günlere denk geldi. Bu eş zamanlılık, 22 Temmuz seçimlerinde reformist solun genişçe bir kesiminin, nasıl bir siyasal-toplumsal model etrafında kenetlendiğinin gözler önüne serilmesi açısından da oldukça yararlı oldu. Zira solun ortak

adayı, ezilenlerin sesi olma iddiasındaki Oran, yeni YÖK Başkanı eğitimin paralılaşması ile ilgili birkaç cümle kurar kurmaz, hızla paralı eğitim savunuculuğuna soyundu ve Laura’ları fahişeleştiren Avrupa modelini güzelleye güzelleye bitiremedi.

Baskın Oran’ın 13 Ocak tarihli **Radikal İki** ekinde yer alan yazısının başlığı konuyu özlü bir biçimde anlatıyor: “Bedava üniversite ezberi”...

Seçim süreci boyunca bir yandan solun değerlerinden nemalanarak bu değerlere üstü açık bir saldırıyı başlatan Oran, 13 Ocak tarihinde kaleme aldığı bir yazı ile, seçim dönemi boyunca “işgücünden” faydalandığı gençler için nasıl bir gelecek kurguladığını özlü bir biçimde ifade etmiş oldu. Burjuvazinin tezlerinin bir tekrarından ibaret olan bu yazıda yeralan önermelerle Laura D.’nin öz yaşam öyküsü kısaca karşılaştırıldığında, bir ay kadar önce Gregor Samsa olarak nitelediğimiz Baskın Oran’a daha ağır bir “sıfat” yakıştırmak gerekiyor.

“Üniversite paralı olur ama isteyene, ihtiyacı olana 4 yıl burs verilir!” Baskın Oran’ın sözkonusu yazısının özeti ve ciddiye alınır tek tezini bu cümle oluşturuyor. Zira Oran, burjuvazinin yıllardır uygulamak için taklalar attığı bu tezi emekçi gençlerinin yararıymış gibi sunma acizce çabasına girişerek, “burs alan öğrenci, ‘bursum kesilir’ diye daha çok ders çalışır” vb. cinsinden saçma sapan gerekçeler ortaya atıyor.

Sonuç olarak, yazının özeti mahiyetindeki bu tek cümle, Laura D.’yi fahişeliğe iten sürecin de ilk halkasını oluşturuyor. Evet, sermaye düzeni fahişeleştiriyor! Baskın Oran ise sermaye düzeninin daha geniş kesimleri fahişeleştirmekten başka bir işlev taşımayan bu tezlerini savunarak ve savunmanın da ötesinde güzelleyerek, sermaye düzeninin fahişelik dayatmasına aracılık yapıyor!

Baskın Oran’ı solun ortak adayı olarak tanımlayan ve peşine takılanlarsa bütün bunlara nesnel olarak çanak tutuyor. Bu tabloda kendini sorgulaması gerekenler, seçim dönemi boyunca bu çirkef politik düzleme eklemlenenlerdir. Zira buradaki politik düzlem, emeği de, bedeni de üç kuruşa satabilecek cinstendir!

İzmir LGP’den paralı eğitime karşı protesto!

10 Şubat günü Karşıyaka Çarşı girişinde YÖK Başkanı Y. Ziya Özcan’ın “Herkes üniversiyeye gitmemeli, tüm üniversiteler paralı olmalı” yönlü açıklamalarını protesto etmek için imza topladık. Yanısıra ajitasyon konuşmaları eşliğinde *Liselilerin Sesi* satışı yaptık. Ajitasyon konuşmalarımızda, tüm ülke gündemini aylardır el kadar beze sıkıştıranların, toplumu laik-antilaik kutuplaşması temelinde bölenlerin, aynı süreçte saldırı yasalarını bir bir meclisten geçirdiklerini, YÖK Başkanı’nın da buradan aldığı güçle pervasızca emekçi çocuklarına hakaret ettiğini vurguladık. Bu ticari zihniyeti bulduğumuz her alanda teşhir ve protesto edeceğimizi dile getirdik.

İki saat boyunca gerçekleştirdiğimiz dergi satışımıza halkın yoğun bir ilgisi oldu. 200’e yakın imza topladık, *Liselilerin Sesi*’ni ve yerel yayınıımız *Katalizör*’ü işçi ve emekçi çocuklarına ulaştırdık. İnsanların bir meta haline getirilen eğitim sistemine karşı olağanüstü tepkisi olduğunu gözlemledik. Ticari eğitime karşı torunu için imza atan yaşlı bir teyzenin sözleri çok şeyi özetliyordu: “Ülkeyi kaç aydır türban için oyalıyorlar, bizim gerçek gündemimiz yok mu? Üniversiteler paralı olursa oğlumu, kızımı yarın nasıl okutacağım?”

İzmir Liseli Gençlik Platformu Girişimi

Kenya'da iğreti çözüm!

Batılı emperyalistlerin “istikrar vahası” Kenya, geçen Aralık ayında yapılan devlet başkanlığı seçimlerinin ardından kaosa sürüklenmiş, kısa sürede yayılan çatışmalarda bini aşkın insan öldürülmüştü, yüzbinlerce Kenyalı ise yerini yurdunu terk etmek zorunda kalmıştı. “Vaha”nın çöle dönüşmesini şimdilik çıkarlarına uygun bulmayan emperyalist güçler, tarafları uzlaştırmak için temsilcilerini acilen başkent Nairobi’ye göndermişti.

Sürece ağırlığını koyan ABD-Britanya ikilisi, eski BM genel sekreteri Kofi Annan aracılığıyla tarafları iktidar ve rant paylaşımı konusunda anlaşmaya zorladı. Savaş kundakçılarına yakınlığıyla bilinen şimdiki BM Genel Sekreteri Ban Ki Mun da, Kofi Annan’la birlikte Nairobi’ye giderek, Washington’daki efendilerin hedefe ulaşması için çalıştı.

Son günlerde Nairobi’den gelen haberlere bakılırsa, günler boyu süren görüşmeler sonunda taraflar uzlaşmaya varmış görünüyor. Başkent Nairobi’de gazetecilere konuyla ilgili açıklama yapan Kofi Annan, gelecek hafta uzlaşmaya varılabileceğini söyledi. Annan, “Hepimiz siyasi bir uzlaşmaya ihtiyaç olduğunda, siyasi uzlaşının gerekli olduğunda hem fikiriz ve böylesi bir uzlaşının ayrıntıları üzerinde çalışıyoruz” dedi.

Kenya’dan gelen haberlerde, hile yaparak

cumhurbaşkanlığı koltuğunu gaspeden Mwai Kibaki’nin partisinin, ana muhalefetteki Turuncu Demokratik Hareket ile yetki paylaşımına dayalı geçici bir hükümet kurulmasına razı olduğu bildiriliyor. Ancak sözkonusu hükümetin göreve ne zaman başlayacağı ya da kaç yıl ülkeyi yöneteceğine dair kararların henüz netleşmediği ifade ediliyor. Muhalefet tarafının ise “olumlu bir gelişme”den söz etmekle yetindiği dile getiriliyor.

Nairobi’de bulunan gözlemciler siyasi süreçte ciddi bir değişim olduğu, çıkmazın aşıyor gibi görüldüğü, iyimser bir havanın oluşmaya başladığı yönünde yorumlar yaparken, “kabile savaşları” görünümü alan çatışmaların faturasını ödeyen yoksul Kenyalılar’ın olayları nasıl yorumladığına dair kayda değer bilgilere ulaşılamıyor.

Sınıf çatışmalarının üzerini örten etnik, dinsel, mezhepsel savaşlar, kabileler arası çatışmalar, halkların birbirini boğazlamasından başka bir işe yaramıyor. Başka bir ifadeyle, birbirini boğazlayan halklar kölelikten kurtulamıyor. Bu yönüyle bu tür çatışmaların bitirilmesi şarttır. Ancak pek çok örnekte görüldüğü gibi, Kenya’da da emperyalist güçlerin sürece dahil olmaları, halklar arası kardeşliği tesis etmenin önünde engeldir. Yapay ayrımlara son verip halklar arası kardeşliği inşa etmek ise, emperyalistler ile işbirlikçilerine karşı birleşik direnişten geçiyor.

Gerici Mısır rejiminden Filistinliler’e küstah tehdit

Aç, susuz, ilaçsız, elektriksiz bırakılan Gazze Şeridi’ndeki bir milyon 500 bin Filistinli, Gazze-Mısır arasındaki 12 km’lik sınır duvarının 8 km’sini yıkmış, Mısır’a akın ederek emperyalist-siyonist kuşatmayı kısa süreli de olsa parçalamıştı. Birkaç gün süren “özgürlüğü” değerlendiren Gazzeliler’in neredeyse tümü Mısır’a giriş-çıkış yapabiliyordu.

Aksi yöndeki iddialarına rağmen (ki Hüsnü Mübarek yönetimi Filistin halkının dostu olduğunu iddia eder), Refah sınır kapısını kapatan Mısır, gerçekte “Gazze hapishanesi”nin gardiyanlığını yapıyor. Zira Refah, Gazze’nin dünyaya açılan tek kapısıdır. Ancak bu kapı geçen yazdan beri gerici Mübarek yönetimi tarafından kapalı tutuluyordu.

Gazzeliler duvarları yıkıp Mısır’a akın ettikleri andan itibaren ABD-İsrail ikilisinin baskısına maruz kalan Amerikancı Mısır rejimi, hem Filistin halkının kararlı direnişini kırmakta zorlandığı hem Arap halklarının tepkisinden çekindiği için sınırı hemen kapatamamıştı. Fakat ilk fırsatta gardiyanlığa başlamaktan geri durmadı.

Gazze’deki yönetimi elinde tutan Hamas örgütü ile Filistin halkının Refah kapısının sürekli açık tutulması yönündeki talepleri, Kahire’deki gerici tarafından kulak arkası edildi. Filistinliler’in bu yöndeki ısrarı Mısır rejiminin tehditleriyle karşılaştı.

Mısır sınırında istikrarsızlık yarattıkları gerekçesiyle hem İsrail’i hem de Hamas’ı eleştiren Mısır Dışişleri Bakanı Ahmet Ebul Geyt, devlet televizyonundaki bir söyleşide, “Mısır sınırını her kim ihlal ederse bacaklarını kırarız” dedi. İsrail’i Gazze Şeridi’ni dış dünyaya kapatarak insani kriz yaratmakla suçlayan Ebul Geyt, Hamas’ı da İsrail’e yönelik füze saldırılarını nedeniyle eleştirdi.

Görünen o ki, Filistinliler ile ırkçı-siyonistleri aynı kefeye koyan Mısırlı bakan, Gazze’yi abluka altına alan emperyalist-siyonist güçlerle girdiği suç ortaklığının üstünü örtmeye çalışıyor. Oysa Gazze’deki Filistinliler’in vahşi bir abluka ile boğulmak istendiği somut bir durumdur. Refah sınır kapısını kapatarak emperyalist-siyonist güçler adına gardiyanlık yapan Mısır rejimi ise, Filistin halkı şahsında insanlığa karşı işlenen bu ağır suça ortak olmaktadır.

Dünya sendikaları İstanbul’da buluşacak!

DİSK’in 13. Genel Kurulu 15-17 Şubat tarihlerinde gerçekleşecek. DİSK, Genel Kurulu’ndan bir gün önce ise, bir sempozyuma ev sahipliği yapacak. 14 Şubat 2008 tarihinde Caddebostan Kültür Merkezi’nde “Uluslararası Sendikal Hareket ve Sendikal Mücadelede Yeni Deneyimler” başlıklı bir sempozyum düzenlenecek.

DİSK sempozyumla ilgili yaptığı açıklamada şunları söyledi: “Bir gün sürecek sempozyum, uluslararası sendikal hareket içinde görülen farklı anlayışların temsilcilerini bir araya getirerek, uluslararası deneyimleri paylaşma ve karşılaştırma şansı yaratacak. Sempozyumda, sendikal haklar kapsamında neo-liberal politikalar karşısında geliştirilen mücadele yolları, sendikaların hükümetlere ve uluslararası tekelere karşı aldıkları tutumlar, üçlü yapılara katılımları ve elde edilen başarılar değerlendirilecek. Bunun yanı sıra, uluslararası sendikal yapıların yerel çalışmalara katkıları, uluslararası dayanışmanın önündeki engeller ve başarılı örnekler de tartışılacak.”

Sempozyuma Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu (ITUC) Cenevre Bürosu Müdür Yardımcısı Raquel Gonzales, İngiltere’den TUC-CWU Genel Sekreteri Billy Hayes, Güney Afrika Cumhuriyeti’nden COSATU Başkan Yardımcısı Violet Seboni, Güney Kore’den KCTU Genel Başkan Yardımcısı Young-Ok Jin, Filipinler’den KMU Genel Başkanı Elmer Labog, Arjantin’den CTA Uluslararası İlişkiler Danışmanı Hector Eduardo Mendez, Brezilya’dan CUT Uluslararası İlişkiler Danışmanı Clair Siobhan Ruppert ve Fransa’dan CGT Uluslararası İlişkiler ve Avrupa Sorumlusu Mariannick Lebris katılacak. Ayrıca Türkiye’den akademisyenler, gazeteciler, sendikalardan ve demokratik kitle örgütlerinden temsilciler yeralacak.

İzmir Cezaevi İnisiyatifi: “Tecrite son!”

Hapishanelerde yaşanan hak ihlallerine, keyfi uygulamalara ve tecrite karşı eylem yapan İzmir Cezaevi İnisiyatifi, 9 Şubat günü Konak Postanesi önünde toplanarak Adalet Bakanlığı’na mektup gönderdi.

Eylemde “Hapishanelerde baskı, saldırı ve tecrite son!” pankartı açıldı. Yapılan açıklamada, hapishanelerde yaşanan hak ihlalleri her geçen gün artarken “özgürlük” söylemlerinin türban vesilesiyle dile getirildiği, hapishanelerdeki hak ihlallerinin özgürlük kapsamı dışında ele alındığı vurgulandı. Hapishanelerde yaşanan ölümlere, hücre saldırısına, kamerayla yapılan sohbet “hakkı”na, sürgün ve sevklerle değinildi. Açıklama, hapishanelerde yaşanan ölümlere, tecrite ve saldırılara son verilmesi çağrısıyla son buldu.

Eyleme BDSP, Alınteri, Partizan da katılarak destek verdi. Yaklaşık 30 kişinin katıldığı eylemde “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Tecrit ölümdür, istemiyoruz!”, “İçerde, dışarda hücreleri parçala!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Savaş aygıtı NATO'nun 44. Münih Güvenlik Konferansı...**Halklara karşı yeni cepheler açma arayışı**

Afganistan'daki aczi giderek derinleşen emperyalist-kapitalist düzenin savaş aygıtı NATO, "44. Münih Güvenlik Konferansı"nı Almanya'nın Münih kentinde gerçekleştirdi.

"Silah tüccarlarının Davos Forumu" olarak bilinen Münih Güvenlik Konferansı'na aralarında Tayyip Erdoğan'ın da bulunduğu 250'ye yakın kişi katıldı. Generaller, silah tüccarları, askeri danışmanlar, savaş simsarları, siyasetçiler topluluğunun katıldığı zirvede öncelik, yeni savaş planları hazırlamaya hasredildi.

BMW'nin bünyesinde yer alan Quandt Stiftung Vakfı ile Alman ordusu tarafından organize edilen konferansın güvenliğini, Alman ordusuna bağlı 400'ye yakın ağır silahlarla donatılmış komandoların sağladığı bildirildi. Yanısıra Almanya'nın çeşitli eyaletlerinden getirilen 5 bine yakın polis de konferansın toplandığı otelin çevresinde konuşlandırıldı. Münih kentinin hava sahası zirve bitene kadar uçuşlara kapalı tutuldu.

Savaş baronları adına yapılan açıklamaya göre, ağır silahlarla donanmış binlerce kişilik bir ordu tarafından korunan konferansın gündemini, "İstikrarsız Dünya: Değişen İktidar Dengeleri, Eksik Stratejiler..." oluşturdu. Halkların kanını akıttıkça kasaları dolan savaş baronları, konferans boyunca yeni askeri stratejiler belirlemek, ortak askeri savaş planları hazırlamak, yeni savaş koalisyonları kurmak için çaba harcadılar.

Kapitalist devletlerin militarist, bürokratik, siyasi kurum temsilcilerinin yanısıra, enva-i çeşit savaş aracı üreten çok sayıda büyük tekelin temsilcileri de konferansta hazır bulundu. Aralarında BOEING, BMW, Siemens AG, Rolls Royce, Lockheed Martin, Ford, General Dynamics Corporation gibi büyük şirketlerin temsilcilerinin de bulunduğu savaş sanayii patronları, kapitalist devlet temsilcileriyle kafa kafaya vererek halklara karşı yeni cepheler açmanın yollarını aradılar.

Konferansa katılan büyük tekellerin ezici çoğunluğunun ilgi alanlarına bakıldığında, halklara karşı yeni cepheler açılmasına verdikleri öncelik daha kolay anlaşılır.

Tank parçaları ve top üretim şirketi, elektronik sistemler ve lojistik şirketi, savaş gemileri ve sualtı savaş botları üretim şirketi, tank üretim şirketi, uçak ve silah üretim şirketi, uçak üretim şirketi, tank ve küçük çaplı silahlar üretim şirketi, silah elektronik teknolojisi üretim şirketi, askeri danışmanlık şirketi...

Halklara karşı yeni cepheler açmak için düzenlenen bir konferansın açılış konuşmasını yapma "şerefi"nin Türk sermaye devletinin başbakanı Tayyip Erdoğan'a verilmesi rastlantı olmasa gerek. Bölge halklarının emperyalist-siyonist güçlerin hedefinde olduğu, dahası bu halklara karşı yeni cephelerin açılması için hazırlıkların devam ettiği bir dönemde "Ortadoğu'da Türkiye'nin rolü" üzerine konuşan dinci takımının başı Erdoğan, hükümetiyle birlikte kimlerin hizmetinde olduğunu bir kez daha teyit etmiş oldu.

Ülke içinde bir bez parçasını bayrak yapıp "özgürlük savaşı" yürüten dinci gericiliğin başı, savaş baronlarının huzurunda Ortadoğu'da yeni roller üstlenme doğrultusunda yaptığı konuşma ile savaş baronları indindeki "itibarını" epey yükseltmiş olmalı.

Uğursuz konferansa damgasını vuran bu kez Pentagon'un şefi general Robert Gates oldu. NATO

üyesi devletleri Afganistan bataklığına dalmaya çağıran ABD Savunma Bakanı, aksi halde savaş aygıtının işlevini yerine getiremeyeceği konusunda uyardı.

Zirvede konuşan Pentagon şefi, Avrupa kamuoyuna seslenerek, Afganistan'da savaştan kaçarsanız, terörden kurtuluşunuz olmaz tehdidini savurdu. ABD'li generale göre, NATO üyesi devletler Afganistan'da kazanmak için ABD savaş makinesiyle giriştikleri suç ortaklığını daha da pekiştirmelidir.

"Savaştan isteyen ve istemeyenlerden oluşan ikiye bölünmüş bir ittifak olamayız, olmamalıyız" diye konuşan Gates, Avrupa ülkeleri başta olmak üzere diğer ülkeler de Afganistan işgaline katkıda bulunmazlarsa, bunun "NATO'nun sonu" anlamına geleceğini savundu.

NATO şefi De Hoop Scheffer de, konferansta yaptığı konuşmada, NATO'ya üye ülkelerin Afganistan'daki çabalarını takdir ettiğini belirtti, "ancak müttefikler Afganistan'daki çabalarını artırabilir" diyerek, işgal kuvvetlerinin içinde bulunduğu açmazı da yeniden hatırlattı.

Bilindiği gibi komutasını NATO'nun devraldığı Afganistan'daki işgalci güç İSAF bünyesindeki birliklerden sadece ABD, İngiltere, Hollanda, Kanada çatışma bölgelerinde asker bulunduruyor. Bu arada Kanada, kısa süre önce, diğer NATO üyelerinin asker göndermemesi durumunda kuvvet çekeceğini açıklamıştı. Baskılara direnen Alman emperyalizmi ise, halen çatışma bölgelerine asker göndermekten kaçınıyor. Afganistan'dan tabut taşımaktan çekinen Türk generalleri de çatışmalı bölgeye gitmeyi göze alabilmiş değiller.

Afganistan işgalindeki fiyasko, tüm kıyıcılığına rağmen savaş aygıtının gücünün sınırları olduğunu ortaya koyarken, Münih Güvenlik Konferansı, bu aygıtın halkların geleceği açısından büyük bir tehlike oluşturduğunu bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Zirveyi protesto eden binlerce kişi, savaş aygıtı NATO'yu lanetlerken, emperyalist savaş ve işgallere son verilmesini talep etti. Bu ve benzer eylemler anlamlı ve gerekli olmakla birlikte, eylemlerin sonuç alıcı olabilmesi için, mücadelenin savaşın kaynağı olan tekelle kapitalizmi de hedef alması gerekiyor.

Münih'te protesto eylemi!

44. Münih Güvenlik Konferansı'nda biraraya gelen savaş tacirlerinin gündeminde dünyadaki değişen iktidar dengeleri vardı. Karşı cephede ise gösteriler ve formlar...

9 Şubat günü Münih Marienplatz'da düzenlenen ve 10 bin kişinin katıldığı eylem saat 16.00'da başladı. Eylemde değişik kurumlar konuşmalar yaptılar. Kitlenin canlılığı atılan sloganlara da yansiyordu.

Diğer taraftan eylem alanı ve çevresi tam anlamıyla polis kuşatması altındaydı. Eyleme katılmak isteyen kişiler ya kontrolden geçiriliyor ya da yol güzergahı değiştiriliyordu.

Saat 18.00'de yürüyüşe geçen kitle, yol boyunca taşıdıkları pankart ve dövizlerde emperyalist işgal ve savaşı protesto etti.

Biz de eyleme, BİRKAR imzalı, "Emperyalist işgal ve savaşa karşı enternasyonal dayanışmaya!" şiarının yazılı olduğu pankartımızla katıldık.

Yürüyüş Başbakanlık binası önünde yapılan konuşmalarla sona erdi.

Köln’de “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” gecesi

BİR–KAR: “Ludwigshafen’deki katliamın sorumlusu Alman sermaye düzenidir!”

“(…) 3 Şubat 2008 tarihinde, Almanya’nın Ludwigshafen kentinde, Türkiyeliler’e ait 4 katlı bir binada büyük bir yangın çıktı. Bu yangında, 5’i çocuk toplam 9 kişi yaşamını yitirdi, 2’si ağır olmak üzere 60 kişi de yaralandı.

Önce yangının gaz sızması sonucu meydana geldiği açıklaması yapıldı. Fakat, yangından kurtulan iki çocuğun, “yangına orta yaşlı bir adamın yol açtığı” şeklindeki açıklamaları ile olayın niteliği değişti. Yangının, bir gaz sızması değil de, neo-nazilerce gerçekleştirilen bir kundaklama sonucu çıktığı iddiası, gündeme bir bomba gibi düştü...

Sözkonusu olan Avrupa ve Avrupa’nın en gelişmiş ülkesi olan Almanya’dır. Almanya, bu “yaşlı kıta”nın en zengin ülkesidir. Hala, refahın ve temel hak ve özgürlüklerin kalesi olarak sunulmaktadır. Nedir ki gerçek bunun tersidir. Hiçbir yalan makinesi, bu arada da Alman devleti, insanlığın gözleri önünde cereyan eden olayların gerisindeki temel gerçekleri gizleyemez.

Ludwigshafen’deki yangının çıktığı 4 katlı bina tümüyle ahşaptır. Yangına karşı hiçbir dayanıklılığı yoktur. ... Dünya zengini Avrupa ve Almanya, insanlığın konut sorununu çözememiştir. En temel hakkı olan, yaşam hakkının güvencesi de yoktur. Almanya’da da insan yaşamı hiçe sayılmaktadır ve her şey Alman tekellerinin aşırı kar hırsına göre düzenlenmiştir.

Öte yandan Almanya, günümüzde Avrupa’da ayrımcılıkta, yabancı düşmanlığında ve ırkçılıkta başı çekmektedir. Faşist propaganda gitgide meşruluk kazanmaktadır. Faşist partilerin propanda, örgütlenme ve insanlık dışı her türlü eyleminin önündeki engeller kaldırılmıştır. Hitler artığı neo-nazi çeteler sokaklara salınmıştır. ... Dolayısıyla, hangi nedenle çıkmış olursa olsun, öncekilerin olduğu gibi bu olayın asıl sorumlusu da, kendi sefil çıkarları için insanların yaşamını hiçe sayan, ırkçılığı ve yabancı düşmanlığını kışkırtan, Neo-nazileri kundaklama eylemleri için teşvik edip cesaretlendiren, Alman tekelleri ve devletidir...

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu olarak, Ludwigshafen’deki katliamı protesto ediyor, yerli-yabancı, doğulu-batılı tüm uluslardan işçileri, emekçileri, ilerici ve devrimcileri, birleşik bir sınıf mücadelesi için her türlü çabayı ortaya koymaya çağırıyoruz.”

İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği Platformu

7 Şubat 2008

Yurtdışında bir süredir, faşist saldırılara ve şovenizme karşı “İşçilerin birliği halkların kardeşliği!” şiarıyla, politik-pratik bir faaliyet yürütüyoruz. Bu faaliyetin bir parçası olarak 10 Şubat günü bir gece gerçekleştirdik. Gecemize 200’ün üzerinde işçi, emekçi ve genç katıldı.

Etkinliğimizin öncesinde yaşanan yoğun pratik süreçten dolayı, etkinliğin ön hazırlıklarını iki hafta gibi kısa bir süre zarfına sığdırmak zorunda kaldık. Köln’ün belli başlı yerlerine 500 afiş yaptık. Emekçi mahallerinde posta kutularına ve esnafa binlerce el ilanı dağıttık. Onlarca emekçi evini ziyaret ederek etkinliğe davet ettik.

Etkinliğimiz kısa bir açılış konuşması ve selamlamayla başladı. Devrim ve sosyalizm davası uğruna şehit düşen devrimciler için saygı duruşunun ardından, içerisinde Salkımsöğüt şiir grubundan arkadaşların da yer aldığı yedi genç arkadaş, canlı müzik eşliğinde, Nazım, A. Arif ve diğer devrimci şairlerimizin şiirlerinden oluşan bir şiir dinletisi sundular.

Etkinliğin konuşmasını yapmak üzere sahneye davet edilen yoldaş konuşmasında, T. Erdoğan’ın bir gün önce Münih’te katıldığı NATO toplantısı ve etkinliğimizle aynı gün Köln’de yaptığı gövde gösterisine değinerek başladı. Türkiye’deki laiklik-şeriat sahte ikilemi, Kürt sorunu, Alevi sorunu ve son zamanlarda mayalanmaya başlayan yeni bir işçi hareketinden bahsettikten sonra, konuşmasını şöyle sonlandırdı: “Bir ülkede Komünist Manifesto 160. yılında, üstelik de ona sahip çıkan, içlerinde, o ülkenin namuslu ve dürüst aydınlarının da bulunduğu yüzlerce kişi tarafından, birkaç gün boyunca ve hararetle tartışılıyorsa, o ülkede umut var demektir.”

Ardından Köln İşçi Gençlik-Kültür Evi tiyatro grubu bu etkinlik için hazırladığı bir oyunu sergiledi.

Türkiye’de polise tanınan yeni yetkilerle birlikte hat safhaya ulaşan ve sıradan vatandaşın bile nasibini aldığı polis terörünü teşhir eden kısa oyun beğeniyle izlendi.

Aradan sonra, etkinliğimize dayanışma amacıyla katılan sanatçı dostumuz Mikail Aslan, beş kişilik bir kadro ile sahneye çıktı. Zazaca ağırlıklı parçalar seslendiren Mikail Aslan, etkinliğimize güç ve coşku kattı. Bir saatten fazla bir süre sahnede kalan Aslan’ın yaptığı samimi konuşmalar sempati toplarken, sahneye davet ettiği Dersimli bir emekçi kadının söylediği Zazaca bir parça da oldukça beğenildi.

Katılımı, programı ve coşkusu ile nitelikli, tok ve devrimci bir etkinlik gerçekleştirdik.

Köln İşçi-Gençlik Kültür Evi emekçileri

Köln’de Erdoğan protestosu!

Sermaye devletinin başbakanı Tayyip Erdoğan 10 Şubat’ta Köln’e geldi. Köln’ün Deutz semtinde bulunan yaklaşık 18 bin kapasiteli Kölnarena’da yapmak istediği gövde gösterisi, DEKÖP-A bileşenleri ve YEKKOM’un ortaklaşa organize ettiği bir mitingle protesto edildi.

Erdoğan önce Almanya’nın Ludwigshafen kentine uğradı. Burada, neo nazilerce kundaklama ihtimali ağırlık kazanan yangında yaşamını yitirenlerin ailelerini ziyaret etti, sahte gözyaşları döktü. Geçtiğimiz günlerde İstanbul’un göbeğinde 23 kişinin yaşamını yitirdiği yangının sorumlularından biri olan Erdoğan’ın bu davranışı tam bir utanmazlık örneği idi.

Ardından Münih’deki 44. NATO Güvenlik Zirvesi’ne katıldı. Başta ABD olmak üzere, emperyalistlere bir kez daha bağlılığını bildirdi, dünya halklarının aleyhine tüm kararların altını imzaladı. Köln Erdoğan’ın üçüncü durağı oldu.

DEKÖP-A bileşenleri Köln’de, Türkiyeli emekçilerin yoğun olarak oturdukları birkaç semtte gruplar halinde, Erdoğan ziyaretini teşhir eden mitinge çağrı bildirileri dağıttılar, afiş çalışması yaptılar. Yapılan bu sınırlı ama anlamlı çalışma, hem çalışmayı yapanlar ve hem de hedef kitle üzerinde olumlu bir etki bıraktı.

Köln’deki protestoya yaklaşık bin kişi katıldı. Kürt kitlesinin çoğunluğunu oluşturduğu mitingde 4 saat boyunca faşizm, şovenizm ve gericiilik karşıtı sloganlar atıldı. Protestoya Anadolu Federasyonu da katıldı. Ortak pankartın yanısıra her kurum kendi pankartını açtı, çok sayıda döviz taşıdı.

Bir-Kar olarak eyleme “Faşizme ve şovenizme karşı yaşasın halkların kardeşliği!” yazılı pankartımızla katıldık. Eylemde DEKÖP-A’nın ortak bildirileri yaygın şekilde dağıtıldı.

Eylemde “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Kürdistan faşizme mezar olacak!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Terörist Erdoğan!” sloganları sıklıkla atılırken, Kürt kitlesi sık sık “Biji serok Apo”, “PKK halktır, halk burada!” sloganlarını attı.

Erdoğan taraftarlarıyla zaman zaman gergin anların da yaşandığı protesto mitingi oldukça coşkulu bir atmosferde gerçekleşti.

Bir-Kar / Köln

Demokrasi mücadelesi mi, iktidar çekişmesi mi?

M. Can Yüce

Son iki haftadır siyasal gündemi “türban” eksenindeki gelişmeler, tartışmalar etkilemektedir. Türban eksenli gelişmeler ve tartışmalar, aynı zamanda büyük bir kafa karışıklığını yaratmakta, kavram kargaşası yaratarak yoluna devam etmektedir.

Şu anda etkin olan iki taraf var. **Biri**, türbanın üniversitelerde serbest olmasını savunan ve bunu özgürleşmenin, demokraside ilerlemenin bir gereği sayan taraf; **diğeri**, bu girişimi laiklik karşıtı ve İslami gericilik olarak lanse eden ve “Laik Cumhuriyeti” koruma adına ilgili kurumları ve toplumu harekete geçirmeye çalışan taraf...

Kuşkusuz birinci tarafın bayraktarlığını yapan, temel gücünü oluşturan AKP’dir, onu bütün dini ve liberal çevreler, MHP türünde İslamiyet’i Türkçülüğün hizmetine koşturan faşist partiler, tarikatlar desteklemektedir... Bu noktada iç ve dış tekeli sermaye güçlerini de unutmamak gerekiyor. Bunların başında ABD’nin sağladığı desteği not etmek gerekir.

Öbür tarafta kendisini kemalist, cumhuriyetçi ve laik olarak tanımlayan güçler var, bunun başını da CHP çekiyor. Ama bu ikincisinin AKP-MHP ittifakı karşısından bir şey yapamadığı da akılda tutulması gereken bir olgudur! Ordu ise “bizim bu konudaki tutumumuz biliniyor. Malumu ilan etmenin anlamı yok” türünde açıklamalarla daha “geriden” ve “edilgen” bir duruş sergilemektedir... Bunu 27 Nisan darbe girişiminden alınan ders olarak yorumlayanlar da az değildir. Ancak sorunun daha derinlerinde başka hesaplar mı var, yoksa bu başka bir şeye mi dayanıyor; bu soruya kesin ve tam bir yanıt vermek bu aşamada güçtür! Baykal türünden politikacılar, ordunun bu tutumunu “gölge etmesinler başka ihsan istemez” biçiminde bir tepkiyle karşıladılar. Kısacası gelişmeler biliniyor. Daha fazla ayrıntıya girmek fazlalık olur kanısındayız.

Peki, türban ekseninde yaşananları nasıl okumak, nasıl değerlendirmek gerekir? Bu konuda devrimci tutum nedir, ne olmalıdır? Bu sorulara kısa kısa yanıtlar getirmek, yaratılan puslu havanın dağıtılmasına, devrimci demokratik tutumun netleşmesine katkı sunacaktır düşüncesindeyiz.

Öncelikle vurgulamak gerekir ki, ortada bir demokrasi mücadelesi, hak ve özgürlükleri genişletme çabası yok! AKP ve onu destekleyen güç ve çevrelerin böyle bir programı, dahası niyeti ve eylemi yok!

Aynı şekilde kendisini laik, cumhuriyetçi olarak tanımlayan kesimin de “gericilik ve şeriat” tehlikesine karşı “ileri ve çağdaş” bir yaşamı savunma gibi bir derdi ve programı yok...

Sorunun özü, demokrasi, modernizm ve gerilicilik arasındaki mücadele sorunu değildir! Sorunun özü, iktidar mevzilerini genişletme ve koruma çekişmesidir. Bu iktidar çekişmesi, ideolojik ve sembolik öğeler altında gizlenmektedir.

AKP, demokrasi, temel hak ve özgürlükler konusunda TC’nin geleneksel ve yerleşik çizgisinden farklı bir konumda değildir. Hatta kimi durumlarda kendisini kanıtlama kaygısı, onu, daha gerici, anti demokratik bir pratiğe yöneltmektedir. Kürdistan sorunu, Aleviler’in inançsal kimliklerini tanıma ve bunun gerektirdiği düzenlemeleri yapma, kişisel hak ve özgürlükleri genişletme, örneğin yıllardır gündemde olan TCK’nin 301. maddesi konusunda ayak sürme gibi somut örnekler, AKP’nin gerici, ırkçı-

şoven ve özel savaşçı özelliklerini anlatmaktadır.

AKP, son birkaç ay içinde yakaladığı iç ve dış güç dengeleri iyi okuyarak lehine olan bu durumu iktidar mevzilerini güçlendirme, yeni mevziler kazanma ve “rakiplerini” hareketsiz bırakma yönünde kullanmaktadır. Bu son birkaç aylık pratiği bu konuda başarılı olduğunu gösteriyor... 22 Temmuz seçimlerinde kazandıkları görece gücü kullanarak, ordu ve onu destekleyen parti ve bürokratik mekanizmaları hareketsiz bırakarak yeni ataklar yaptı:

Cumhurbaşkanlığına kendi adamını yerleştirdi, Anayasa Mahkemesi içinde yeni bir mevzi kazandı, YÖK Başkanı’nı atadı, şimdi ise MHP’nin verdiği destekle “türban yasağını” kaldırıyor. Türban üzerinde verilen mücadelenin politik boyutları kadar psikolojik-moral boyutları da önemlidir. “Sadece hükümet değil, iktidar da olduk” güç gösterisi ve güç kanıtlamanın simgesel ifadesidir bu. Bu politik ve psikolojik motivasyonla yeni ataklara geçecekleri beklenmelidir! En azından kazandıkları mevzileri sindirme ve sindirtmede önemli bir güç kazandıkları bir olgudur.

Peki, bu iktidar tırmanışı “laik cumhuriyetin temellerini sarsmaya” ya da tümenden ortadan kaldırmaya kadar varır mı, varabilir mi? Bu soruya ihtiyatlı bir yanıt vermekte, güncel gelişmelerin sıcaklığından sıyrılarak tartışmakta yarar var. Hemen belirtmeliyiz ki, gelineen noktada AKP’nin varolan gücü ve arkasındaki iç ve dış destekler, görecelidir, konjonktür olan noktaları da az değildir!

Bunun dışında AKP’nin tüm yönleriyle “şeriat” hedefine sahip bir parti olduğunu söylemek mümkün değildir. Dayandığı iç ve dış sermaye çevrelerinin böyle bir programı yok. “İlimli İslam” olarak tanımlanan proje, egemen olan laikliğin kimi İslami öğelerle sulandırılmasını, geniş toplumsal kesimler için daha kabul edilebilir bir hale getirilmesini anlatmaktadır! Dün MSP-RP, bugün daha geniş bir tabana oturan AKP’nin “dinci” ideolojik ve politik çizgileri, kemalist laikliği “halkçılaştırmayı” hedeflemektedir. Yani TC’nin temel nitelikleri ve politikaları konusunda AKP de diğer parti ve kurumlar gibi bir devlet ve düzen partisidir!

Hiç kuşkusuz insanlar yaşam tarzlarında, bireysel tercihlerinde, giyim kuşamlarında özgür olmalıdırlar, bu konuda varolan bütün engeller, kısıtlamalar ve yasaklar ortadan kaldırılmalıdır. Türkiye’de okullar, üniversiteler, devlet daireleri birer askeri kışlayı ve onun “nizamını” andırmaktadır. Bu da boşuna değildir, ideolojik, politik ve ruhsal denetim ve egemenlik anlayışının bir ürünüdür! “Kılık kıyafet”, “Şapka devrimi” ile yapılmak isten bir yönüyle bu, bir yönüyle toplumu üstten ve kışla düzeniyle dönüştürme amacına dönüktü. Dolayısıyla demokratikleşme, hak ve özgürlüklerin genişletilmesi daha kapsamlı ve bütünlüklü bir bakış açısını ve programatik yaklaşımı zorunlu kılmaktadır.

Türban veya başörtüsü, belli bir ideolojik ve politik duruşun ve yaşam tarzının sembolik bir ifadesi... Kuşkusuz bunu tercih edebilirler... Bunu baskı ve yasaklarla önlemenin bir anlamı yok, aynı zamanda demokratik bir tutum da değildir. Ama bununla birlikte türban veya başörtüsü altında gizletilen gerici bakış açısını, Ortaçağ gericiliğini de deşifre etmek, teşhir etmek devrimci demokrat bir görevdir! Türbanı takan kadınlar ve genç kızlar, bunu özgür iradeleriyle mi

yapıyorlar? Buna olanakları, güçleri ve daha da önemlisi bunun toplumsal zemini var mı? Ataerkil sistemlerin, bu bağlamda dinlerin, tarikatların, dinsel kurumların kadını denetleme, baskı altında tutma, özgür yaşama katılımı önleme, en genel ifadeyle kölelik dışında kadına öngördüğü bir yaşam seçeneği var mı?

Evet, insanlar köle ve bunun her düzeyden biçiminin egemen olduğu bir yaşam tercihinin yapabilirler, bunu zor araçlarıyla önlemenin olanağı yok, doğru da değil! Ama “özgürlük” adına sunulan tercihin özgürlük olmadığını anlatmak, kölelik olduğunu döne döne vurgulamak devrimcilerin görevi olmalıdır!

Ayrıntıya girmek bir makalenin sınırlarını aşar, ancak bir iki örnekle konuyu somutlaştırmakta yarar var: Basına da yansıdı: Bir dizi tartışma ve çekişmeden sonra Cumhurbaşkanı seçilen A. Gül’ün eşi Hayrünisa Gül, 15 yaşında evlendiriliyor. Evlendirilmeden önce başı açık, evlendirildikten sonra başını bağlıyor ve toplumsal yaşamdan çekilerek “evinin kadını” oluyor. Şimdi bu örnekte başörtüsü veya türban, özgürlük mü getirdi? Peki, başı açık olsaydı daha mı özgür olacaktı? Kuşkusuz burada başın açık veya kapalı olması özgürleşmede temel bir ölçü değildir! Özde öyle olmakla birlikte kadınlar için türban ve başörtüsünün erkek, toplum, aile ve devlet tarafından dinsel bir zorunluluk olarak dayatılması, kadın köleleşmesi bakımından çok daha geri bir durumu anlatmaktadır! Aynı durum T. Erdoğan’ın eşi için de geçerlidir. Kendisinin ifadesine göre belli bir yaşa kadar başı açıktır, ama “ağabey” dayatmasıyla türbana mahkûm oluyor. Bugün ise türban takmayı “özgürlüklerin genişletilmesi” olarak yansıtan bir partinin, bir hükümetin, 1 numaralı kadını... Bu, İslamcı kadın ve kızlar için ciddi bir paradoks, trajik bir paradoks...

Bu kısa değerlendirmelerden devrimcilerin bu soruna nasıl bakmaları ve nasıl bir tutum almaları gerektiği, ana çizgileriyle de olsa ortaya çıkmıştır:

Bir: Ortada bir demokrasi ve özgürlükleri genişletme mücadelesi değil, verili güç dengeleri ve güç ilişkileri bağlamında daha fazla iktidar olma, iktidar mevzilerini koruma çekişmesi var. Türban eksenli gelişmeler bunun yüzeye vuran yansımalarıdır!

İki: İki egemen gücün arkasında saf tutmak devrimcilerin tutumu olamaz! Tersine bu çirkin, anti-demokratizmde, ırkçı şoven kampanyada, özel savaşta birbiriyle yarışan “iki tarafa” karşı da net, kesin ve ikirciksiz durmak, halkın, emekçilerin dikkatini temel sorunları üzerine çekmek ve bunların mücadelesini vermek esastır!

Üç: Anılan iktidar çekişmesi, Kürt halkına ve emekçilere daha fazla baskı, özel savaş operasyonları, daha yoğun sömürü olarak yansıyacaktır, yansımaktadır...

Dört: Türbanı, İslam’ı kadın özgürlük sorunu bağlamında tartışmak, dinsel gericiliğin ve kullandığı simgelerin en çok kadına, kadın özgürlüğüne vurduğunu anlatmak, bu konudaki aldatıcı görüşleri teşhir etmek yine ertelenmemesi gerek diğer bir devrimci görevdir!

Halkımızı ve emekçileri daha zorlu günler bekliyor. Buna hazırlıklı olmak gerekiyor.

12 Şubat 2008

Sitemizin Ocak ayı rakamları...

Tabellarische Darstellung				
vom 1. Januar 2008 bis 31. Januar 2008				
← →	Datum	KW	Tag	← → Besucher
	1.1.2008	1	Dienstag	3.749
	2.1.2008	1	Mittwoch	4.304
	3.1.2008	1	Donnerstag	3.793
	4.1.2008	1	Freitag	3.649
	5.1.2008	1	Samstag	3.208
	6.1.2008	1	Sonntag	3.420
	7.1.2008	2	Montag	3.432
	8.1.2008	2	Dienstag	3.355
	9.1.2008	2	Mittwoch	3.469
	10.1.2008	2	Donnerstag	3.853
	11.1.2008	2	Freitag	4.036
	12.1.2008	2	Samstag	3.653
	13.1.2008	2	Sonntag	3.833
	14.1.2008	3	Montag	4.042
	15.1.2008	3	Dienstag	4.412
	16.1.2008	3	Mittwoch	4.440
	17.1.2008	3	Donnerstag	4.340
	18.1.2008	3	Freitag	3.863
	19.1.2008	3	Samstag	3.792
	20.1.2008	3	Sonntag	3.987
	21.1.2008	4	Montag	4.415
	22.1.2008	4	Dienstag	4.529
	23.1.2008	4	Mittwoch	4.124
	24.1.2008	4	Donnerstag	3.957
	25.1.2008	4	Freitag	4.260
	26.1.2008	4	Samstag	3.987
	27.1.2008	4	Sonntag	3.771
	28.1.2008	5	Montag	4.110
	29.1.2008	5	Dienstag	4.396
	30.1.2008	5	Mittwoch	4.212
	31.1.2008	5	Donnerstag	4.058
Insgesamt: 122479 Besucher				

Tabellarische Darstellung				
vom 1. Januar 2008 bis 31. Januar 2008				
← →	Datum	KW	Tag	← → Seitenaufrufe
	1.1.2008	1	Dienstag	13.407
	2.1.2008	1	Mittwoch	14.871
	3.1.2008	1	Donnerstag	17.444
	4.1.2008	1	Freitag	17.555
	5.1.2008	1	Samstag	24.150
	6.1.2008	1	Sonntag	24.286
	7.1.2008	2	Montag	19.752
	8.1.2008	2	Dienstag	22.873
	9.1.2008	2	Mittwoch	22.389
	10.1.2008	2	Donnerstag	24.700
	11.1.2008	2	Freitag	21.991
	12.1.2008	2	Samstag	27.046
	13.1.2008	2	Sonntag	29.536
	14.1.2008	3	Montag	23.710
	15.1.2008	3	Dienstag	26.565
	16.1.2008	3	Mittwoch	26.683
	17.1.2008	3	Donnerstag	30.160
	18.1.2008	3	Freitag	22.771
	19.1.2008	3	Samstag	24.539
	20.1.2008	3	Sonntag	24.493
	21.1.2008	4	Montag	27.092
	22.1.2008	4	Dienstag	23.633
	23.1.2008	4	Mittwoch	22.747
	24.1.2008	4	Donnerstag	21.114
	25.1.2008	4	Freitag	22.119
	26.1.2008	4	Samstag	24.619
	27.1.2008	4	Sonntag	19.379
	28.1.2008	5	Montag	22.204
	29.1.2008	5	Dienstag	22.535
	30.1.2008	5	Mittwoch	23.058
	31.1.2008	5	Donnerstag	15.110
Insgesamt: 702511 Seitenaufrufe				

“Devrim şehitleri ölümsüzdür!”

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri, 10 Şubat günü, “Sınırlı bir yaşamı sınırsız bir davaya adayanlar” için bir etkinlik düzenledi.

Şehit ve tutsak yakınlarının da içinde olduğu yüzlerce kişinin katıldığı etkinlikte, devrimin değerleri ve bu değerlerin temsilcisi şehitlere sahip çıkma bilinci öne çıktı.

İlk olarak Aynur Haşhaş, ardından Mehmet Ekici sahneye çıktı. Ardından Temel Demirer coşkulu bir konuşma yaptı. Kapitalizmin ebediliği yalanlarının paramparça olduğunu, yükselen sınıf ve halk hareketlerinin bunun somut göstergesi olduğunu söyledi. İbrahim Kaypakkaya ve diğer devrimci önderleri selamlayan konuşma alkış ve sloganlarla karşılandı.

Beğeniyle izlenen “Oğulları öldürülen analar” isimli tek kişilik oyunun ardından Pınar Sağ halk ezgilerinden oluşan bir dinleti sundu. Alevilere yönelik saldırılara da değinen sağ, sözlerini “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganıyla noktaladı. “İbrahim yoldaşa ağıt” türküsü yumruklar sıkılı bir şekilde hep birlikte söylendi. Grup Keops söylediği parçalar da büyük beğeni topladı.

Programın sonuna doğru, önce Ümit Altıntaş, Sezai Ekinci, Endercan Yıldız, Cafer Cangöz, Aydın Hanbayat ve Ali Rıza Sabur için hazırlanmış künyeler yakınlarına verildi. Ardından 30’u aşkın Partizan şehidinin ailesi sahneye davet edildi. Aileler çocuklarına ilişkin konuşmalar yaptılar. Duygulu anların yaşandığı tören “Anaların öfkesi katilleri boğacak!” sloganlarıyla karşılandı.

Son olarak Sadık Gürbüz sahneye çıktı. Etkinlik boyunca sloganlar hiç susmadı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Çiğli Organize’de yemek fabrikasında çalışan bir işçi kadınla konuştuk...

“Kadın–erkek ortak dayanışmaya!”

- *İş yerinde yaşadığınız sorunlardan bahsedebilir misiniz?*

- Düşük ücretle, uzun saatler çalıştırılıyor. Ulaşım sorununuz oluyor, ilgilenmiyorlar. Eve dönüş için kendi cebimizden para veriyoruz. İşyerinde iş ‘kazası’ oluyor, umursamıyorlar. İzin vermedikleri için sağlık kuruluşlarına gidemiyoruz. Örneğin, geçenlerde elimi cam bardak kesti, müdüre haber verdim. Bana ilk olarak “ kaç bardak kırdın?” diye sordu. Benim elimin kesilmesi umurunda bile değil.

- *Bu sorunlara karşı çözüm önerileriniz?*

- Topluca bilinçlenmek. Yemek şirketinde çalışan kadın-erkek ortak dayanışma içinde olmalıyız, yöneticilere sesimizi duyurmalıyız. Aksi takdirde böyle sömürülmeye devam ederiz.

- *İşçi Kültür Sanat Evi Kadın Komisyonu tarafından 17 Şubat’ta düzenlenecek Emekçi Kadın Kurultayı hakkındaki görüşlerinizi öğrenebilir miyiz?*

- Öncelikle kurultayı kadın emekçilere duyurmak lazım. Kadın komisyonu ile kadınları bilinçlendirmek istiyorsak, insanların güven duymalarını sağlamalıyız. Kadın komisyonunun emekçi kadınların sorunlarına çözüm konusunda adres olması için kurultay öncü olmalı.

Kızıl Bayrak / Çiğli

“Haklarımız..! Seçeneğimiz var..!”

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK), 15-16 Mart tarihlerinde Ankara’da, “*Yok edilen ayrımcılık değil, haklarımız..! SEÇENEĞİMİZ VAR..!*” konulu bir kadın sempozyumu gerçekleştirecek.

Sempozyum dört ana başlıktan oluşuyor. İlkini, “Toplumsal cinsiyet açısından istihdam ve sosyal güvenlik politikalarının kadınlar üzerinde etkisi” başlığını taşıyor. Bu bölümde akademisyenler konu ile ilgili sunumlar yapacaklar.

İkinci başlık ise, “Avrupa’da ve Türkiye’de toplumsal muhalefet ve sendikal hareketin karşılaştırmalı olarak kadın sorununa yaklaşımı”. Bu bölümde sendikal hareketin içinde yeralan kadınlar konuşacak.

İkinci günün ilk sunumunu ise “İşkollarında farklı statüdeki çalışma biçiminin yarattığı sorunlar ve örgütlenmeye yansımaları” başlığı altında KESK’e bağlı sendikaların genel merkezleri gerçekleştirecek. Son oturum ise, “Farklı statüde çalışanların sendikal hareketten beklentileri ve mücadele deneyimleri” başlığını taşıyor.

Gündem, Devrimci Demokrasi gazetesi ve Sosyalist Barikat dergisi temsilcileriyle basına yönelik sansür üzerine konuştuk....

“Her türlü yöntem ve araçla sansürün üstüne gitmeliyiz”

- Sol-sosyalist-devrimci basın-yayın organlarına dönük baskılar her dönem yaşandı. Yakın dönemde de içerde ve dışarda atbaşı giden saldırılarla beraber işçi ve emekçilerin sesi olan muhalif basın yayın organları susturulmak istendi. *Gündem Gazetesi, Atılım ve gazetemize dönük yayın yasağı ve kapatma saldırısı* arka arkaya devreye sokuldu. *Muhalif basına dönük saldırılarla ilgili ne düşünüyorsunuz?*

Gündem: Bana göre temel düğüm şurada: Mevcut statükoyu savunan bir yapı var. Bu yapı yekpare bir yapı değil elbette. Çünkü farklı iktidar grupları var. Statükocu dediğimiz yapının dışında, ona alternatif olduğunu iddia eden bir de AKP'nin başını çektiği bir kesim var. İkisi de muhalif kesimleri baskı altına almaya, susturmaya yönelik bir tutum içerisinde. Eski statükocu devlet yapısının alternatifi olduğunu iddia eden kesimlerin, teorik olarak baktığımızda, özgürlükçü olması gerekiyor. Oysa birbirinden farklı olmadığı görülüyor.

Biri farklı argümanlarla (12 Eylül döneminin sansür-sıkıyönetim kararnameleleri) basına yönelik kararnameleleri geliştiren bir yapıydı. Yıllardır devrimci basına, devrimci yurtsever kalemlere yönelik çıkartılan kararnameyi daha da ileri boyutlara taşıdılar. Saldırı '90'lardan itibaren fütursuzlaştı. Örneğin Kürt basınına baktığımızda, '90'da ilk haftalık gazeteler olan *Yeni Ülke* ve *Halk Gerçeği* gazeteleri çıktı. Günlük gazete yayınına 1993'de adım atıldıktan sonra, dönemin kirli savaş ortamını deşifre eden, bunu günlük olarak halklara ulaştırmaya çalışan bir yaygınlığa eriştiği zaman, muazzam bir baskı politikası gündeme kondu. Bu baskı 94'de *Özgür Ülke*'nin bombalanmasıyla tırmandırıldı.

Bu uygulamada seyir bayrağını şu an AKP devralmış durumda. Onlar da eski kışla zihniyeti gazeteciliği yerine anti-özgürlük bloku oluşturuyor. Kendine yandaş bir basın oluşturuyor. Eski sistemin istediği kışla gazeteciliği yerine, türbanla örtülmüş bir gazeteciliği arzulayan bir şekilde karşımıza çıkıyor. Bunu yaparken de, basın şu ana kadar Türkiye'de olmamış ölçüde bir kapatma, sansür uygulamasıyla karşı karşıya geldi.

2006 Ağustos ve Kasım'ında *Ülkede Özgür Gündem*'in kapatılmasıyla bu kapatma serisi başlamış, *Gündem*'le devam etmiş, *Yaşamda Gündem, Azadiya Velat, Güncel Demokrasi, Güncel, Gerçek Demokrasi, Yedinci Gün, Yaşamda Gündem, Haftaya Bakış, Yaşamda Demokrasi* ile sürmüştür. 2007 yılında 9 gazete 19 kez kapatılmıştır. Buna haftalık yayın yapan *Atılım, Kızıl Bayrak, Yürüyüş* gibi basın organlarını da eklediğimizde, iş daha da boyutlanıyor. Çünkü devrimci bir kalem, devrimci bir ses istenmiyor. 2008'de bu furya devam ediyor. *Toplumsal*

Demokrasi, Yedinci Gün yine Ocak'ta kapatıldı. *Haftaya Bakış* en son 2 Şubat'ta kapatıldı. Geçmişte devletin o statükocu yapılanması DGM eliyle basını susturmaya çalışıyordu, şimdi AKP bunu Ağır Ceza eliyle yürütüyor. Çünkü DGM'ler isim olarak ortadan kaldırıldı, ama zihniyet hala Ağır Ceza'da devam ediyor.

Basına kapatma cezaları 3713 sayılı TMK'yla, 5187 sayılı Basın Kanunu'yla geliyor. Bunlar demoklesin kılıcı gibi özgür basının üzerinde sallanıyor. En çok kullanılan, basın kanununun 25. maddesi. Oysa Basın Kanunu'nda 3. madde “basın özgürdür”, bu özgürlük bilgi edinme, yayma, eleştirme, yorumlama ve eser yaratma haklarını içerir diyor. Ama 25. maddeye geldiğimiz zaman, 25. maddeye kadar yazılanların bir anlam ifade etmediği ortaya çıkıyor. 25. maddeye göre, çıkan yayının iki nüshası Cumhuriyet Savcılığı'na iletiliyor. Savcı bir sakınca görürse kendine göre yorum yapıyor, merkezden yönlendirmeli siyasi kapatmalar oluyor. Sisteme cepheden muhalif olan, kışla gazeteciliği ile türbanla örtülmüş gazeteciliğin dışında yayın yapan gazeteleri savcı yönlendirmeyle “sakınca var” diyerek durdurabiliyor, kapatabiliyor. Savcı sakınca görmüyorsa hakim vasıtasıyla yapıyor. Adeta faşist ideolojilerin doğduğu ülkelerden kopya edilmiş. Örneğin İspanya'da basına benzer şekilde muazzam bir basınç uygulanmış, sesinin kısılması için her türlü psikolojik baskı, tutuklama, işkence, gözaltı vb. kullanılmıştır. Türkiye'de de benzer şeylerle karşılaşılıyorsunuz. Onlarca insan öldürülmüş, basın çalışanı gözaltına alınmış, cezaevine konulmuş. (...)

- *Özgür basın geleneği, devrimci basın geleneği hiçbir zaman baskılara karşı teslim olmadı, her koşulda yayın çizgisini sürdürdü. Kapatmalara, engellemelere rağmen bu süreç devam ediyor. Doğan Dağıtım, Kürt halkına karşı saldırıların yoğunlaştığı, sosyal yıkım saldırıların arttırıldığı, çeşitli yasaların mecliste görüşüldüğü bir dönemde devrimci, muhalif sol basının işçi ve emekçilere ulaşmasının önünü kapatmış oldu. Bu engele karşı nasıl bir mücadele hattı izlenmelidir? Nasıl bir ortak program etrafında birleşmelidir?*

Gündem: Bir taraftan devletin resmi kurumlarının muhalif basına yönelik baskı stratejisi var. Bunu asker, polis, savcı, hakim, mahkemeler ve hükümet eliyle yürütüyor. Bir taraftan da muhalif basının önündeki handikaplardan birisi olarak tekelleşme olgusu karşımıza ortaya çıkıyor. Basının tekelleşmesinin mutlaka kırılması gerekir. Çünkü sermayenin gölgesi altında haber ister istemez manipüle ediliyor ya da görmezden geliniyor. Halkın haber alma özgürlüğünü engelleyen bu tarz yönelimlere karşı muhalif kalemler haber ürettikleri zaman birçok kesim zor durumda kalıyor. Zira, resmi alanın dışında sermaye devreye giriyor. Çalışmaların farklı bir şekilde engellendiğini görüyorsunuz. Yayın dağıtımını bir-iki şirket gerçekleştiriyor. Fiili olarak, halkın desteğiyle ayakta kalmaya çalışan gazetelerin maddi olarak kaldıramayacağı bir ücret talep ederek, onu engellemeye çalışıyor. Böylece bir nevi sansür

uygulanmış oluyor. Bütün bunları kırmak, halka dayalı, halkın içinden doğan basın organlarını yaymak gerekiyor.

Basın kendi yerel dağıtım ağlarını örgütleyebilir. Seslerini duyurmayanların sesi olmak için çaba göstererek bunu gerçekleştirebilir. Yılgınlık yerine, kenara çekilmek yerine o iradeyi sergileyebilmeli.

Muhalif basının, muhalif seslerin cesaretle ortaya çıkabilmesi gerekiyor. Örneğin Dreyfus davasında Emile Zola'nın cesur tutumunun ihanetle suçlandığı dönemlerde, *La Figaro*'nın ona olanak açması, mektuplarına yer vermesi, en son “İtham ediyorum” diye *Laura* gazetesinde manşette yayınlanan ünlü mektubu... Basının hiçbir zaman gözaltı, sansür ve kapatmalara karşı yılmaması gerekiyor. Ancak o şekilde barajları yıkabilirsiniz. Sistemin çarklarını bu şekilde kırabilirsiniz. Mevcut statükocu durum bütün medyayı ipotek almaya çalışıyor. İfade özgürlüğünü, düşünce, bilim ve sanat özgürlüğünü ipotek almaya çalışıyor. Devlet bütün medyanın kendisinin ideolojik aygıtı olmasını istiyor. Bunun AKP de tersinden izliyor. Bütün medyanın şeriat hükümlerine göre yazıp çizmesini istiyor. Alternatif bir sol istemiyor. Bu kuşatma ancak, “bütün ülkelerin basın emekçileri birleşin!” şeklinde formüle edilerek, bir dayanışma içerisinde kırılabilir.

- *Devrimci-sosyalist çizgide yayın hayatını sürdüren gazete ve dergiler her dönem baskılarla, engelleme girişimleriyle karşılaştılar. Son olarak da Doğan Dağıtım'ın gazete ve dergiler üzerinden kurumlara büyük maddi külfet getiren yeni bir uygulaması, sosyalist-devrimci basının karşısına “dağıtım sansürü” olarak çıktı. Sansür uygulamasına ilişkin düşünceleriniz neler?*

Devrimci Demokrasi: “Dağıtım sansürü”nü aslında bu ülkeyi yöneten gerici iktidarın uygulamaya koyduğu baskıların küçük bir tezahürü olarak görmek lazım. “Bu ülkeyi yönetenler” dedik, çünkü Doğan

Holding gerici iktidarın ortaklarından biridir, komprador burjuvazinin önemli temsilcilerindendir. Faşizm ile yönettikleri bu düzene karşı çıkanları “sansür”lemek onlar açısından doğal bir davranıştır. Onlar, baskıyla, manipülasyonla, hilelerle yönettikleri bu düzene alternatif olanları güle oynaya karşılamazlar elbette. Bizleri susturmak için ellerinden gelen her yöntemi kullanmak noktasında birlikte hareket etmekten kaçınmazlar.

Sansür uygulaması devam etmektedir. Bu zamana kadar devrim ve demokrasi güçleri işkencelerle, tehditlerle susturulmak istendi. Susmayanlar gözaltılarda kaybedildiler, kurşuna dizilerek katledildiler. Hapishanelere konularak doğruları halka aktarmaları engellenmeye çalışıldı. Bunun sayısız örneği var.

Amed büromuzun çalışını İlyas Aktaş, 2006 yılında bir haber takibi sırasında polis tarafından vurulup katledildi. Gazetemizin eski Yazı İşleri Müdürü Erdal Güler gazetemizde yayımlanan haberlerden dolayı bu yıl tutuklandı, şimdiki Yazı İşleri Müdürümüz yüzlerce dava ile karşı karşıya. Diğer devrimci-demokrat yayınlar için de durum farklı değil. İstanbul’da *Yürüyüş* dergisini dağıtan Ferhat Gerçek polis tarafından vurularak öldürülmeye çalışıldı. Bunların dışında sayısız baskı, yargılama ve katliam; Hrant Dink’in vurulması, Metin Göktepe’nin gözaltında katledilmesi, Musa Anter’in katledilmesi, *Özgür Ülke* gazetesine bomba atılması, gazete bürolarının basılıp gazetecilerin örgüt üyesi iddiasıyla tutuklanması...

Bizim açımızdan sansürün bugünün bir politikası olmadığı nettir. Sansürün bir devlet politikası olduğunu, devrim ve demokrasi mücadelesinin tarihini irdeleyerek, devlet tarafından hangi uygulamalara maruz kaldıklarını görerek anlayabiliriz.

Sansür, bu ülkede ve ülke dışında yaşayan milyonlarca kişiyi etkileyen bir uygulamadır. Sansür, doğrunun, gerçeğin yaşamla buluşup, perdenin önüne çıkmasını engellemeyi amaçlar. Bugün Doğan Dağıtım gibi şirketlerin uyguladığı “dağıtım sansürü” de böyledir ancak, genel baskı ortamı içerisinde faaliyetlerimizin sürdürülmesi noktasında büyük bir engel teşkil etmemektedir. Yani büyük sansür ortamında bu ancak komprador burjuvazinin “minik” bir sansür uygulaması olarak yer edinebilir.

Bu yüzden komprador burjuvazinin “dağıtım sansürü” bizim açımızdan önümüzdeki büyük engellerden birisi değildir. Bu zamana kadar uygulanan baskı ve sansüre karşı halkımızdan aldığımız güçle baş ettik ve bunu yine boşa düşüreğimize inanıyoruz. Çünkü onlar efendileri olan emperyalizmden güç alıyorlar, oysa biz binlerce yıllık bir kültürü yaratan işçilerin, köylülerin, emekçilerin, ezilenlerin, sömürülenlerin oluşturduğu halk kitlelerinden...

- “*Dağıtım sansürü*” başta olmak üzere basına yönelik bu sansür uygulamalarına karşı nasıl bir mücadele hattı izlenmeli? Bu çerçevede sol-sosyalist-devrimci basın yayın organları beraber neler yapabilirler?

Devrimci Demokrasi: Bu zamana kadar mücadele ettiğimiz yöne iyice sarılmamız gerekiyor. Biz dağıtımımızın esasını Doğan Dağıtım üzerinden yapmıyoruz. Dağıtımımız esasen “aktivist” dediğimiz okurlarımız üzerinden şekilleniyor. Tabii şu an kendimizi yeterli düzeyde görmüyoruz, fakat devletin dayattığı sansüre karşı alternatif çözümün kendi gücüne dayanma anlayışı üzerinden şekilleneceği reddedemeyeceğimiz bir doğrudur. Bu anlamda mevcut çabamız ve gücümüz büyük önem taşımaktadır. Bu bağlamda, işçilerle, köylülerle, emekçilerle, alternatifini yaratacaklarla içiçe olmamız gerekiyor. Bu gücü hiçbir sansür uygulayıcısı

durduramaz.

Bu perspektifle faaliyetini sürdüren birçok devrimci, demokrat yayın bulunuyor. Bunların birlikte hareket edebilmeleri hedef kitleye ulaşmak noktasında büyük önem taşıyor. Ancak bu noktada parçalı bir duruş var. Ancak gerici sistemin devrim ve demokrasi mücadelesine topyekûn saldırısı sırasında ya da saldırılar özel olarak bir devrimci, demokrat çevreye yoğunlaştığında bir dayanışma, birlikte hareket etme tepkisi göstermekteyiz. Gerçek şudur ki, birlikte hareket etmeyi ancak sistemin saldırıları koşullamaktadır. Bunun sistemin saldırıları karşısında bir tepki olma boyutundan çıkıp, gerici sistem karşısında yürütülen mücadelenin olmazsa olmaz bir olgusu haline gelmesi gerekir. Politik gündemlerde birlikte hareket etme kültürü gelişmedikçe, bu olgunluğa erişilmedikçe bütün girişimlerin altı boş kalmaktadır. Ortak birşeyler yapılması elzemdir fakat buna engel teşkil eden bazı kalıpların, statükoların parçalanması da şarttır.

1 Mayıs, 8 Mart gibi tarihlerde dahi biraraya gelirken ne tür sıkıntılarla yüzyüze kaldığımızı hepimiz iyi biliyoruz. Bu olgunlukla hareket edildiğinde daha gerçekçi adımlar atılabilir. Buradan ortak bir dağıtım ağı fikri çıkabilir, şimdilik daha uça görülebilecek öneriler de çıkabilir. Genel siyasi çizgisinde uzlaşılmış, örneğin genel olarak her türlü milliyetçi yaklaşımdan uzak, anti-emperyalist, anti-feodal, anti-faşist bir çizgisi olan, ortak, güçlü, zengin bir yayın, bunun basım-yayım işlerini yapan ortak bir kuruluş... Bu şekilde güçlendirebileceğimiz bağımsız bir kuruluş her çevrenin kendine özgü yayınlarına kesinlikle bir sansür olmadan uygun koşullarda dağıtım imkanı sağlanabilir ve böylece tekelci dağıtım şirketlerine muhtaç kalınmaz.

- *Devrimci-sosyalist çizgide yayın hayatını sürdüren gazete ve dergiler her dönem baskılarla, engelleme girişimleriyle karşılaştılar. Son olarak da Doğan Dağıtım’ın gazete ve dergiler üzerinden kurumlara büyük maddi külfet getiren yeni bir uygulaması, sosyalist-devrimci basının karşısına “dağıtım sansürü” olarak çıktı. Sansür uygulamasına ilişkin düşünceleriniz neler?*

Sosyalist Barikat: Doğan Dağıtım yetkilisi bizimle görüşürken, böyle bir uygulamanın aslında “biz sizi dağıtmayacağız” anlamına geldiğini kendisi de itiraf etmişti. Aslında dağıtım sürerken de bir tür sansür vardı, çünkü fiilen yayın dağıtılmıyordu. Ancak siz zorlarsanız, ısrarla üstüne giderseniz, belki bir parça işler düzeliyordu. Şimdi ise tümünden susturma ve bastırma amaçlanıyor. Öyle görünüyor ki, Genelkurmay’ın emriyle başlatılan “topyekun savaş” basın alanında kendisini böyle ortaya koyuyor. Aykırı bir ses duyulmamalı, her şey düzen sınırları içinde cereyan etmeli, türban vb. tartışmalar ya da başka gündemlerle ortalık oyalanırken, farklı düşünceler ve gündemler kendini ortaya koyamamalı. Örneğin şovenist yaygaranın ortasında biri çıkıp geçen yıl iş cinayetlerinde 1600 kişinin öldüğünü ve bu rakamın ölen asker sayısını onlarca kez katladığını söylerse, sonuçta bu moda deyimle “ezber bozucu” bir şeydir. Asıl problem de zaten burada, yani “gerçek gündem” diyebileceğimiz temel sorunların kenara itilmesinde.

- “*Dağıtım sansürü*” başta olmak üzere basına

yönelik bu sansür uygulamalarına karşı nasıl bir mücadele hattı izlenmeli? Bu çerçevede sol-sosyalist-devrimci basın-yayın organları beraber neler yapabilirler?

Sosyalist Barikat: Elbette sosyalist basın olanaklı bütün yol ve araçlarla bu konudaki tepkisini ortaya koymalı. Genelde bu tür durumlarda sadece basın temsilcilerinin bir araya geldiği toplantılar yapılır ve eylemlere katılım da yayınlar üzerinden olur. Belki bunu da zorlamalı, platform ve kitle örgütlenmelerini de işin içine katmalıyız. Sonuçta fiilen onlar da yayınların okuru ve dağıtımcısıdır. Bunun ötesinde, dağıtım işini fiilen örgütlemek gibi bir düşünce genel olarak mevcut olsa da (ki daha önceleri de bu tür öneriler gelmişti) solun ortak iş yapma ve bunu kalıcı kılma konusundaki gelenekleri henüz çok güçlü değil. Ama yine de bu aklımızın bir köşesinde olmalı ve genel olarak her türlü yöntem ve araçla sansürün üstüne gitmeliyiz. Biz genel olarak bu konuda makul önerilere açığız.

- *Devrimci-sosyalist çizgide yayın hayatını sürdüren gazete ve dergiler her dönem baskılarla, engelleme girişimleriyle karşılaştılar. Son olarak da Doğan Dağıtım’ın gazete ve dergiler üzerinden kurumlara büyük maddi külfet getiren yeni bir uygulaması, sosyalist-devrimci basının karşısına “dağıtım sansürü” olarak çıktı. Sansür uygulamasına ilişkin düşünceleriniz neler?*

Proleter Devrimci Duruş Dergisi: Yay-Sat’ın tutumunu kuşkusuz meşru bir hakkımızın gasp edilmesi olarak görmek zorundayız. Çünkü Doğan Holding devrimci basının dağıtımını “babasının hayrı”na üstlenmemiştir. Nice bedeller ödenerek kazanılmış bir hak bu. Her şeyde olduğu gibi devrimci basının legal alanda meşruiyet kazanmasında ve dağıtımın holdingler aracılığı ile de yapılabilmesinde şehitlerimizin kanı var, büyük bir emek var.

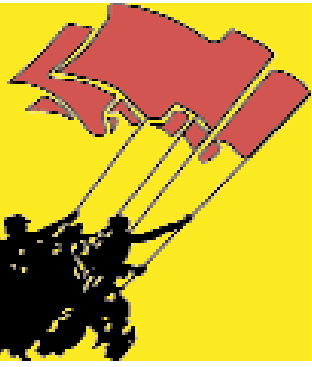
Fakat öte yandan burjuvazi çok sıkışmış durumda. Ağır sömürüye dayanan sistemini yaşatabilmek için her yönden saldırıya geçiyor. Kitleleri sağır ve dilsiz bırakmak bu nedenle onun için ölüm-kalım sorunu ve kitleleri aydınlatacak her araca da saldırmak önem kazanıyor. Bunların başında devrimci basın geliyor. Yaptığı bu. Açıkta yasaklayamadığı bu dönem fahiş fiyatlar öne sürerek en geniş kitlelere ulaşmamızı engellemek istedi.

Burjuvazinin aldığı her önlem karşılığını bulur. İşte, bu konuda örgütlenmemizin ve ortak hareket etmemizin önünü açtı. Kaldı ki bizler geçmişten bu yana engelleri yara yara yolumuzu açtık. Yine aynı şey olacak. Ardından devrimci basınımızın daha çok sahiplenilmesinin yolu düzlenecek.

Burjuvazi tüm gücüyle işçi ve emekçilerin sabrının taşıdığı günlere hazırlanıyor. Biz de... Saldırıların boyutu çok büyük. Yanıtın da o ölçüde güçlü olması gerekiyor. İşçi ve emekçilerin büyük bölüklerine ulaşmamızın yollarını arıyoruz hepimiz. Güçlerimizi dağıtım alanında da birleştirmek ve güçlü bir dayanışma içine girmek bu nedenle de önemliydi. Gecikmeden ilk adımları atmamızın değeri de burada. Bu değeri geniş kitlelere taşıyabilirsek daha iyi olacak.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mücadele Postası

Savda: “318. madde kaldırılmalıdır!”

Vicdani retçi Halil Savda, Lübnan Başkonsolosluğu önünde yapılan basın açıklamasında kullandığı ifadeler nedeniyle “halkı askerlikten soğutmak” gerekçesiyle yargılanıyor. Davanın ikinci duruşması 11 Şubat günü Sultanahmet Adliyesi’nde görüldü.

Savda yaptığı savunmada, bireysel şiddetin yanı sıra örgütlü şiddeti ve devletlerin tekelindeki şiddeti reddettiğini, bütün şiddet biçimlerini ve organizasyonlarının eleştirilebilir olmasının gerekliliğini belirtti. Savda “Öldürmeyin demeyi suç sayan TCK’nın 318. maddesi kaldırılmalıdır!” sözleriyle savunmasını sonlandırdı. Savda’nın avukatı da, yargılamanın, Anayasanın 25. ve 26. maddeleriyle düzenlenen düşünce ve kanaat özgürlüğü ile düşüncüyü açıklama ve yayma özgürlüğüne aykırı olduğunu dile getirdi.

Sanık vekilinin gerekçeli ve yazılı savunmasını bildirmesi için dava 2 Haziran 2008 günü saat 10.00’a ertelendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Çocuklara hapis istemi!

Devletin Kürt halkına tahammülsüzlüğü her gün yeni örneklerle kendini ortaya koyuyor. Bu kez de Diyarbakır’da yaşları 10 ile 15 arasında değişen 10 çocuk, Kürtçe marş söyledikleri için 5 yıla kadar hapis istemi ile yargılanıyor.

Diyarbakır Yenişehir Belediyesi Çocuk Korusu üyesi olan 10 çocuk, Amerika’nın San Francisco kentinde düzenlenen Dünya Müzik Festivali’nde “Ey Raqip” marşını okudukları için, 1 yıldan 5 yıla kadar hapis istemi ile yargılanacak.

Koroya üye 10 ile 15 yaş arasındaki 10 çocuk 12 Şubat günü Diyarbakır Adliyesi’nde savcılığa ifade verdi. Çocuklar “Ey Raqip”in yasak olduğunu bilmediklerini söylediler. Çocuklardan 4’ünün ifadesi 12 yaş altı oldukları için alınmazken, 6’sının ifadeleri alındıktan sonra “suçun bilincinde olup olmadıklarının tespiti” için farik-mümeyyiz raporu alınmasına karar verildi.

Çocukların, Terörle Mücadele Kanunu’nun 7/2 maddesi uyarınca “Yasadışı örgüt propagandası” yaptıkları iddiasıyla 1 yıldan 5 yıla kadar hapsi isteniyor.

Mamak’ta birlik ve dayanışma aşuresi!

Mamak İşçi Kültür Evi’nde üç yıldır düzenlediğimiz birlik ve dayanışma aşuresinin dördüncüsünü 10 Şubat günü gerçekleştirdik.

Mamaklı emekçilerin bir arada kaydattığı aşuremiz, SSGSS saldırısı ve düzen gericiliğinin bir arada tartışıldığı bir atmosferde geçti.

Mamak İşçi Kültür Evi önüne “Herkese ulaşılabilir, nitelikli sağlık!/BDSP” imzalı pankart asılırken, etkinlik sırasında BDSP’nin 16 Şubat günü Mamak İşçi Kültür Evi’nde düzenleyeceği SSGSS gündemli panele çağrı yapan bildirilerin dağıtımı yapıldı.

Birlik ve Dayanışma aşuresine 150 kişilik katılım gerçekleşti.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Partizan okuruna “linç!” girişimi!

Partizan, 11 Şubat günü Nevşehir Üniversitesi Öğrencisi Yeni Demokrat Gençlik’ten Uğur Doğan isimli öğrencinin 15-20 kişilik faşist bir grubun saldırısına uğradığını açıkladı. Linç girişimine ilişkin yazılı açıklamada şunlar söylendi:

“... Nevşehir’de 11 Şubat 2008 tarihinde saat 15.00-15.30 sularında üniversitenin merkez kafeteryasında Yeni Demokrat Gençlik’ten Uğur Doğan adlı İktisat Fakültesi 4. sınıf öğrencisine 15-20 kişilik faşist bir grup tarafından linç saldırısı düzenlendi. Faşist grup Doğan’ı darp ederek

yaralanmasına neden oldular. Grubun başını Ahmet Turan ve Erdal Yıldız gibi Ülkü Ocağı üyelerinin çektiği öğrenilirken, bu olay Nevşehir Üniversite’sinde son 3 aydır Ülkü Ocakları üyelerinin estirdiği 4. terör olayı olmuştur. Doğan’a saldıran faşistler okul içinde de polislerle kol kola gezmektedirler. ... Sivil faşistlerin saldırıların bu olayla bitmeyeceğini bizler biliyoruz. Çünkü bu saldırılar direkt devletin beslediği ve devrimci, demokrat insanların üzerine saldırdığı bugüne kadar defalarca kez kanıtlanmıştır...”

Dikmen vadisinde iş cinayeti

Ankara Dikmen vadisinde 8 Ocak’ta korkunç bir iş cinayeti işlendi. Colin inşaat firmasında çalışan bir inşaat işçisi kamyonun altında ezilerek can verdi. Colin inşaat vadinin tünel işlerini yapan bir firmadır ve bu firma gibi vadinin işlerini yürüten onlarca irili ufaklı firma ve şirket faaliyet sürdürmektedir bu alanda. Dikmen Vadisi güya Büyükşehir Belediyesi tarafından yapılmaktadır. Fakat her iş bir firmaya devredilmekte, inşaat onlarca taşeron firma tarafından işçilerin canı ve kanı pahasına devam etmektedir.

Kuşkusuz, bu proje tamamlandığında yapılan evlerde oturacak olan da, vadinin yeşil manzarasını seyredecek olan da canı kanı pahasına çalışan işçiler değil, zengin kodamanlardır. Bu sefalet ve sefahat ancak işçi ve emekçilerin birleşerek bu sömürü düzenini yıkması ve sosyalist iktidarı kurmasıyla son bulacaktır. Binbir emekle yapılan evlerde ise fabrikalardan, gecekondularından çıkarak ayağa kalkan işçi-emekçiler, yani gerçek sahipleri oturacaklardır.

Ankara’dan bir Kızıl Bayrak okuru

“İş dünyası” hükümeti göreve çağırıyor!

Sabah gazetesinin 10 Şubat tarihli sayısının finans bölümünde, “iş dünyası”ndan kan emici vampirlerle yapılan röportajlara yer verilmiş. Röportaj yapılanlar arasında 12 Eylül darbesinin ardından “bugüne kadar işçiler güldü, bugünden sonra biz güleceğiz” diyen Halit Narin, Zorlu Grubu’nun Başkanı A. Nazif Zorlu ve Tuncay Özilhan gibi birçok asalak yer alıyordu. Ekonomideki gidişatı değerlendiren bu asalakların ortaklaştıkları en temel saldırı başlıklarını şöyle ifade edebiliriz.

1. Hükümetin yarattığı siyasi gündem ekonominin önüne geçiyor.
2. Ekonomide tam olarak bir program açıklanmalı.
3. Sosyal güvenlik yasası bir an önce geçmeli.
4. Devalüasyon beklentisi.
5. Patronlardan alınan vergide indirimin 5 puanın üzerine çıkarılması.
6. Kayıt dışında temel alınması gereken maliye ve SSK değil, ithalat ve ihracat olması.
7. Patronlar ve siyasiler kafa kafaya vererek bu sorunları çözmeli.

Tüm bu sıralanan saldırı başlıkları ile hükümeti hizmete çağırıyorlar. Hükümetin ise efendisine hizmet etmekte sınır tanımadığını pratiklerinden biliyoruz. Hadi kolay gelsin uşak takımı! Efendilerinizden talimatını aldınız, saldırılarınızı aralıksız sürdürün bakalım. Bakalım nereye kadar başaracaksınız? Hep birlikte göreceğiz!

Dudullu’dan bir işçi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 **Kartal/İstanbul** (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **30.000 000 TL** **Yurt dışı** **100 Euro**
1 Yıllık **Yurt içi** **60.000 000 TL** **Yurt dışı** **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

Özgürlük ve Eşitlik İçin Bir Adım İleri!

Emekçi Kadın Kurultayı Toplanıyor!

Sorunlarımızı tartışmak ve çözüm üretmek için buluşuyoruz...

**17 Şubat '08
(Pazar)
13:00**

- PROGRAM**
- AÇILIŞ KONUŞMASI
 - SİNEVİZYON
 - TEBLİĞLER
 - SERBEST KÜRSÜ

**Yer : İşçi Kültür Sanat Evi
Adres : 8708 Sk. Çelik İş Merkezi
No 2/3 Egekent Girişi-Çiğli
Tel : 329 64 36**

**İşçi Kültür Sanat Evi
Kadın Komisyonu**

Emekçi kadınlar...

Özgürlük ve eşitlik için Emekçi Kadın Kurultayı'nda buluşalım!

★Yer: **BMİS Genel Merkez Toplantı Salonu**
Bostancı köprüsü üzeri

★Tarih: **24 Şubat 2008 Pazar**

★Saat: **11:00**

İrtibat tel: 0 212 697 23 73 Sefaköy İşçi Kültür Evi
0 216 540 35 80 OSİM-DER
0 545 881 82 04
E-mail: emekcikadinkurultayi@gmail.com

Emekçi Kadın Komisyonları